

ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ - ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ ΥΓΕΙΑ

ΕΤΟΣ Θ * 36 * ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΝ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΟΝ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2006 * ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57 104.32 * 7€

Σ. Σινανίδη: ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΑΥΤΟΝ ΑΝΑΛΥΕΣΘΑΙ

Ε. Διαμαντάρα: Ο ΚΡΥΦΟΣ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΑΓΓΕΛΟΥ

Πρόκλου: ΠΕΡΙ ΜΟΝΑΔΟΣ, ΔΥΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΡΙΑΔΟΣ ΤΟΥ ΤΙΜΑΙΟΥ

ΤΑ ΙΕΡΑ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑ - Ο ΘΕΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝ

Β. Πανούση: Η ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΑ ΚΑΘΑΡΣΗ

Σ. Νάγου

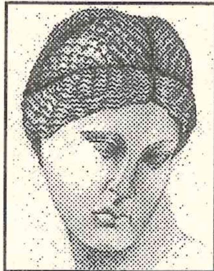
ΠΕΡΙ ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑΣ, ΠΝΕΥΜΑΤΟΓΟΝΙΑΣ, ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ

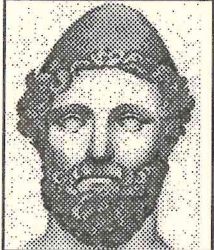
Η ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΥΗΣΗ ΟΔΗΓΟΥΣΑ ΟΔΟΣ

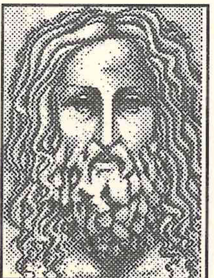
ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ

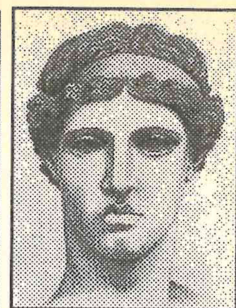

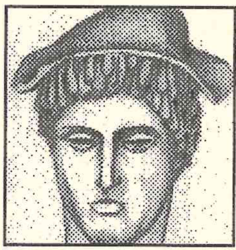
εἰς δόξαν τῶν ἱερῶν ἀριθμῶν καί νόμων καί τῶν ἐφόρων αὐτῶν, ἀθανάτων Ἑλλήνων Θεῶν

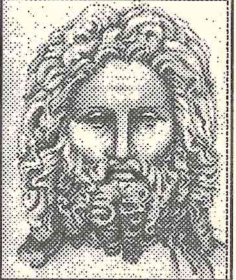
περιεχόμενα

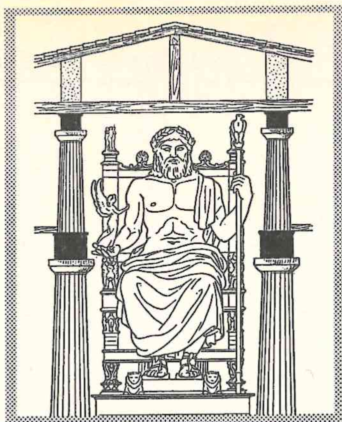

Η ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ἡ Χειμερινή Τροπή τοῦ Ἡλίου ἑορτάζεται τήν 22α Δεκεμβρίου. Κατά τήν ἡμερομηνία αὐτήν ὁ Ἥλιος εἰσέρχεται στόν ἀστερισμό τοῦ Αἰγόκερω καί ἔτσι εἰσερχόμαστε ἀστρονομικά στήν ἐποχή τοῦ χειμῶνος.

Ἡ Χειμερινή Τροπή συμβολίζει τήν ἀνθρώπινη ψυχή ἡ ὁποία ἔφθασε στά ὅρια τῆς διανόησης. Τότε αὐτή γίνεται ἱκανή νά ἐκδηλώσει τίς κατάλληλες δυναμικότητες πού θά τῆς ἐπιτρέψουν νά ἔλθει σέ ἐπαφή μέ τόν Οὐρανό ὥστε νά ἐκδηλωθεῖ σ' αὐτήν ἡ ἱκανότητα πρός ἀπόκτηση μεγαλυτέρας γνώσεως. Ἡ γνώση αὐτή θά τήν φέρει σέ κατάσταση νά γνωρίσει τά μέσα τῆς πνευματικῆς της προόδου καί ἀνόδου. Ἐπίσης γίνεται ἱκανή νά ἐκδηλώσει τά σπέρματα τῶν Ἰδεῶν στό ἀνθρώπινο πνεῦμα.

Ἡ περίοδος ἀπό τήν Χειμερινή Τροπή μέχρι τήν Ἐαρινή Ἰσημερία συμβολίζει τήν ἐποχή κατά τήν ὁποία ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου ἀποβάλλει τά πάθη καί ὁδεύει πρός τήν πνευματική της ἀναγέννηση, ἡ ὁποία θά λάβει χώρα κατά τήν Ἐαρινή Ἰσημερία. Στό φυτικό ἐπίπεδο γίνεται ἡ ἐκκόλαψη καί ἡ βλάστηση τῶν σπερμάτων δηλαδή ἡ γέννηση νέων φυτῶν μέσα στό γόνιμο ἀπό τίς βροχές τοῦ φθινοπώρου ἔδαφος. Συνεπῶς εἶναι ἡ ἐποχή τῆς ἐκδηλώσεως τῆς φυτικῆς ζωῆς καί βλαστήσεως αὐτῆς.

Ὁ ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ μέ εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Χειμερινῆς Τροπῆς τοῦ Ἡλίου, εὔχεται πρός ὅλους τους ἀναγνῶστες του ὅπως ὁ πνευματικός Ἥλιος τούς χαρίσει περισσότερο Φῶς καί ἡ μητέρα Γῆ περισσότερα ἀγαθά.

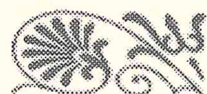
Ἰδεοθέατρον - Ἀθηνᾶ Ὑγεία
τριμηνιαία ἔκδοσις
Ἔτος Θ Ἀρ. Τεύχους 36
Ὀκτώβριος - Νοέμβριος - Δεκέμβριος 2006
Γραφεῖα: Στουρνάρη 57, 104 32 Ἀθῆναι
Τηλ.: 210.52.37.543,
Φάξ: 210.52.26.694
Τιμή τεύχους 7 ΕΥΡΩ

ΓΙΑ ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ,
ἀποστείλατε ταχυδρομική ἐπιταγή
(28 ΕΥΡΩ) στό ὄνομα ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ
ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57, 104.32 ΑΘΗΝΑ
ἤ καταθέσατε 28 ΕΥΡΩ στήν
Alpha Bank Ἀρ. Λογαριασμοῦ
104.002.786.016.548
στό ὄνομα: Ἀντ. Ἀναστασάκης
ἤ τηλεφωνήσατε στό 210.52.37.543
Συνδρομές ἐξωτερικοῦ: 56 ΕΥΡΩ.

Τά κείμενα, ὅπως καί ἡ γλῶσσα κάθε δημοσιεύματος ἀπηχοῦν τίς ἀπόψεις τοῦ ἑκάστοτε συγγραφέως.

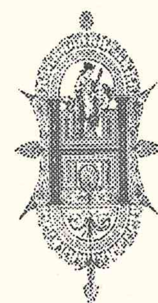
Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης
Ἀντ. Ἀναστασάκης - Ραδάμανθυς
Ἀρχισυντάκτης: Αἰκ. Γαβρᾶ - Εὐρυνόμη
Καλλιτεχνική ἐπεξεργασία - Στοιχειοθεσία
Διορθώσεις: Φυλλίτσα Ἀναπνιώτου - Ἀθηναΐς
Ἐκτύπωσις: Γ. Χ. Ζαχαροπούλου
Δ. Σιταρᾶς, Λευκάδος 9 Μοσχᾶτο
ISSN 1108-832 X

Σ. ΝΑΓΟΥ
ΠΕΡΙ ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑΣ, ΠΝΕΥΜΑΤΟΓΟΝΙΑΣ, ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ

Η πραγματική ἔννοια τῆς κοσμογονίας, πνευματογονίας καί θεογονίας τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως, δέν εἶναι δυνατόν νά κατανοηθῆ ἄνευ ἐνδελεχοῦς προπαρασκευῆς τῶν ἀνθρώπων καί πλήρους ἀπαλλαγῆς των ἀπό τά πάθη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Πολύ δέ περισσότερον ἐάν ἡ διανόησίς των δέν ἀφεθῆ ἐλευθέρα καί ἀνεξάρτητος ἀπό τάς κρατούσας μεταξύ τῶν ἀνθρώπων πολυειδεῖς δοξασίας.

Τήν γνώμην ταύτην εἶχον διατυπώσει οἱ τῶν ἑλληνικῶν Μυστηρίων ἀρχαῖοι μύσται καί διά τοῦτο δέν ἐπέτρεπον εἰς μή κανονικῶς μυημένους, νά λαμβάνουν γνῶσιν τῶν θείων αὐτῶν ἐννοιῶν.

Ἐκτός τῆς ὡς ἀνωτέρω ἀπόψεως, ὑπῆρξαν καί αἱ λαϊκαί δοξασίαι. Αὗται ὅμως, ὡς καί αἱ τῶν ἄλλων ξένων λαῶν, δέν δύνανται νά μᾶς βοηθήσωσι νά λάβωμεν γνῶσιν τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τῆς κοσμογονίας καί τῆς θεογονίας διότι αὗται ἀφῆκαν μόνον εἰκόνας, ἐντός τῶν ὁποίων φιλοστόργως ἐτοποθετήθησαν αἱ μεγάλαι ἔννοιαί των. Καί οὕτω προωρίσθησαν νά κατανοηθῶσιν ὑπό ἀνθρώπων οἵτινες θά ἐμυοῦντο κανονικῶς ὑπό πεφωτισμένων μυστῶν.

Δέν εἶμαι ἐκ τῶν μυστῶν αὐτῶν. Οὔτε δύνανται νά ὑπάρξωσι παρόμοιοι ἐάν δέν παρασκευάσθησαν καί δέν ἀνήκουν εἰς μυσταγωγικά συγκροτήματα, τά ὁποῖα ὁμαλῶς λειτουργοῦντα δέν θά ἐπέτρεπον, οὔτε ἐπιτρέπουν ἐάν τυχόν ὑπάρχουν, εἰς τούς μύστας των ν' ἀποκαλύπτουν εἰς ἀμυήτους ἀνθρώπους, τάς θείας ἀληθείας τῆς πνευματικῆς φύσεως.

Οἱ ἰσχυριζόμενοι ὅτι τά πάντα πρέπει νά λέγωνται καί μανθάνωνται, εἶναι ἔξω πάσης πραγματικότητος καί εἶναι ὑποκείμενοι εἰς πνευματικάς των ζημίας ὡς ἐκ τῆς ἀγνοίας ταύτης, ἐάν προχωρήσωσιν ἄνευ προπαρασκευῆς.

Τάς ἀνωτέρω ἀντιλήψεις μου ἐμόρφωσα κατόπιν μακρᾶς καί ἐμπεριστατωμένης μελέτης τῶν ἑλληνικῶν Μυστηρίων. Καί ἐπίσης διατί ταῦτα ἐπέβαλλον σιγήν ἐπί τῶν διδασκομένων, τήν ὁποίαν οἱ σοφώτεροι μυηθέντες εἰς αὐτά ἄνθρωποι ἐσεβάσθησαν.

Ἴσως νά εὑρίσκωμαι ἔξω τῆς ἀληθείας. Θά κατενόουν ὅμως αὐτό, ἐάν ἄλλοι μοῦ ἐδικαιολόγουν τήν σιγήν τῶν μεγάλων μυστῶν ἐπί τῶν Μυστηρίων καί

μάλιστα κατόπιν τῆς ἐκδηλωμένης ὑψίστης προσπαθείας των ὅπως συντρέξουν τήν ἀνθρωπίνην πρόοδον.

Εἰς ἅπαντα τά ἐρωτήματά σας δέν εἶναι δυνατόν νά σᾶς ἀπαντήσω. Πάντως θά προσπαθήσω ν' ἀπαντήσω εἴς τινα τούτων, συμβουλευόμενος τούς ἀρχαίους ἕλληνας σοφούς καί ἐφ' ὅσον εἰσῆλθα πράγματι εἰς τά νοήματά των.

Οἱ ἀρχαῖοι μύσται, ὡς ὁ Ὀρφεύς, ὁ Πυθαγόρας κ.λ.π. ἐθεώρουν τό ἕν ὡς τό πρωταρχικόν αἴτιον. Τό ἕν καί ἡ μονάς εἶναι τό αὐτό. Κατά τούς ἀνωτέρω θείους μύστας, τό ἕν εἶναι πάντοτε ἕν, διότι συνέχεται πάντοτε πρός ἑαυτό καί οὐδέποτε χωρίζεται εἰς μέρη.

Ἡ ἐνέργεια τῆς μονάδος ἔρχεται πρός τό πλῆθος καί διοργανώνει αὐτό. Τό καθιστᾶ μορφάς, τάς μεταβάλλει καί τάς μεταμορφώνει. Ἡ ἐνέργεια τῆς μονάδος προκαλεῖ τήν ἐκδήλωσιν τῶν δυνάμεων τῆς ἀορίστου δυάδος καί συνεργαζομένη μετ' αὐτῶν, ἐμφανίζουν μαζί τά θαυμάσια τῆς φύσεως.

Ἡ ἀόριστος δυάς εἶναι γνωστή εἰς ἡμᾶς οὐσία τῆς φύσεως, ἥτις καί ἐμφανίζει τό πλῆθος, διότι δέν εἶναι πρός ἑαυτήν συνεχής, ἀλλά εἶναι μοριακή, ἐντός δέ αὐτῆς ἐνεργεῖ ἡ μονάς καί συνέχει τά μόριά της, δι' ὧν καί γίνονται αἱ μορφαί τῆς φύσεως.

Τριάς εἶναι ἡ ἕνωσις μονάδος καί δυάδος, ἤτοι ἡ ἕνωσις πατρός καί μητρός τῆς Δημιουργίας.

Οἱ μετά τήν δεκάδα ἀριθμοί εἶναι σύνθετοι ἀριθμοί καί δίδουν τήν ἔννοιαν τῆς ἀεί μεταμορφώσεως τῆς φύσεως. Εἶναι οἱ παράγωγοι τῶν πραγματικῶν ἀριθμῶν 1 - 9, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 5,7 καί 9, εἶναι θεμελιωτικοί νόμοι τῆς Μονάδος, ὡς περιττοί δέ ἐμφανίζουν τάς μορφάς τῆς φύσεως ὡς πεπερασμένας, διότι ἡ συνθέτουσα καί ἀποσυνθέτουσα αὐτάς εἶναι ἡ μονάς. Οἱ 4,6,8 εἶναι ἐπίσης θεμελιωτικοί νόμοι τῆς ἀορίστου δυάδος, ὡς ἄρτιοι δέ ἐμφανίζουν τό ἀεί εἶναι τῆς οὐσίας αὐτῆς.

Διά νά ἐμφανισθῆ ἕνας οἱοσδήποτε κόσμος, θά ὑπάρχουν εἰς αὐτόν ἐν λειτουργίᾳ οἱ θεμελιωτικοί νόμοι μονάδος καί δυάδος. Ὅλαι δέ αἱ κατόπιν ἐνέργειαι καί λειτουργίαι ἐμφανίζουν τά παράγωγα τῆς συνεργασίας τῶν θεμελιωτικῶν τούτων νόμων καί τά ὁποῖα ἐκτείνονται ἀπείρως ὡς ἀριθμοί. Καί διαδηλοῦται ἡ ἀτέρμων ὕπαρξις τῶν κόσμων, μέ διαφορετικάς πάντοτε ὄψεις καί καταστάσεις.

Οἱ νόμοι τῆς φύσεως κατά συνέπειαν, εἰς τήν ἀριθμητικήν των ἔκτασιν λαμβάνουν τήν ἔννοιαν τοῦ ἀτέρμονος τῶν ἀριθμῶν καί ὡς αἴτιον παραγωγῆς καί λειτουργίας ἔχουσι τούς θεμελιωτικούς νόμους καί ἐκεῖνοι τήν δυάδα καί τήν μονάδα.

Περί τῶν δώδεκα θεῶν τῶν ἀποτελούντων τόν πνευματικόν Ὄλυμπον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὅπερ δύναμαι νά εἴπω εἶναι ὅτι, ἀποτελεῖ τό ἀντικείμενον ἐρεύνης τῶν πράγματι πεφωτισμένων καί τῶν σοφῶν.

Οὐρανός, Κρόνος, Ζεύς, Ἥρα, ἄλλοι θεοί καί Τιτάνες, σημαίνουν ἀφ' ἑνός μέν τάς συγχρωτιζομένας δυνάμεις τῆς φύσεως, πρός παραγωγήν καί μεταμόρφωσιν πάντων τῶν πραγμάτων τοῦ γηίνου πλανήτου καί τῶν σχέσεων αὐτοῦ πρός τόν Οὐρανόν.

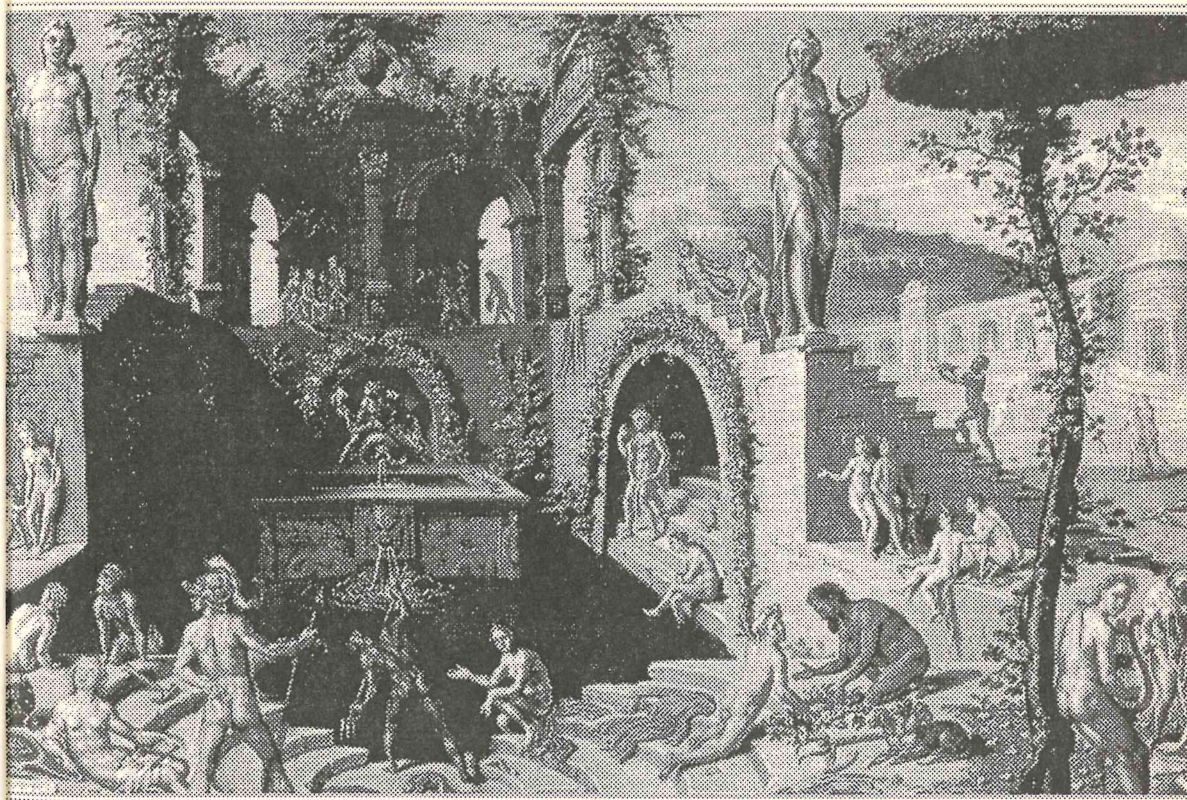
Ἀφ' ἑτέρου δέ τήν πνευματικήν τῶν ὄντων τῆς Γῆς ἐξέλιξιν, τούς ἀγώνας τούς ὁποίους διεξάγουν διά νά κατακτήσουν τό πνευματικόν Φῶς, ὡς καί ἐκείνους οἵτινες ἀπαιτοῦνται διά νά προαχθοῦν καί παύσουν νά εὑρίσκωνται εἰς τούς ὑποκειμένους εἰς τόν θάνατον ὀργανισμούς των. Τούς ὀργανισμούς των δηλαδή οἵτινες τούς φέρουν καί περιέρχονται εἰς τήν κατάστασιν τῆς ἀμνημοσύνης, ὅτε καί ἐπανέρχονται ἀναγκαίως εἰς τήν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Ἐπί τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου αἱ ἔννοιαι τῶν Θεῶν εἶναι ὑψίστης σπουδαιότητος καί δι' αὐτό ἀκριβῶς τό θέμα τοῦτο ἐθεωρεῖτο ὡς μέγιστον ἀντικείμενον ἐρεύνης τῶν ἀρχαίων Μυστηρίων, τό ὁποῖον ἐβοήθουν πρός κατανόησιν καί τά Χρηστήρια, διά τῆς ἐπαφῆς μετά τῶν Θεῶν, τήν ὁποίαν ἐπετύγχανον αἱ ἁγναί αὐτῶν ἱέρειαι.

Διά τήν εὐμενή διάθεσίν σας ὅπως μοῦ παρέξητε πᾶσαν συνδρομήν σας, σᾶς ἐκφράζω τάς ἀπείρους εὐχαριστίας μου.

Προκειμένου περί βιβλίων, σᾶς συνιστῶ θερμῶς τήν μελέτην τῶν φιλοσόφων καί πρωτίστως τήν ἑλληνικήν παράδοσιν καί τούς Πυθαγορείους.

Σ. Νάγος

Οἱ θεοί τοῦ Ὀλύμπου ἀναπαύονται δίπλα σέ ἕνα νυμφαῖο. Ἐλαιογραφία τοῦ Μέρτεν βάν Χέεμσκερκ, 16ος αἰών.

ΓΚΑΙΤΕ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

Ὁ Προμηθέας πλάθει ἀνθρώπους

Σκέπαζε τόν οὐρανόν σου, Ζεῦ, μέ σύννεφα πυκνά·
Κτύπα μέ τόν κεραυνόν σου τήν ψηλή βελανιδιά·
Ὅπως τίς ἀγριαγκινάρες τίς κτυποῦνε τά παιδιά.
Στήν γῆ ἄφησέ με νἄχω τήν καλύβη τή μικρή·
Εἶν' αὐτή μόνον δική μου, δέν τήν ἔχεις κτίσει ἐσύ
Ἄφησέ με στή γωνιά μου, 'δῶ στή ζέστη τήν καλή
Ἀπ' αὐτήν ἔχεις γιά μένα σύ τή ζήλεια τήν πολλή.

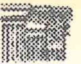
Φτώχει' ἄλλη, θεοί, δέν ξέρω σάν τήν πενιχρότητά σας·
Τρέφετε μ' εὐχάς, θυσίας τήν μεγαλειότητά σας.
Κι' ὅλοι σας θά εἶσθε τώρα πεθαμένοι ἀπό τήν πεῖνα
Ἄν δέν ἦσαν οἱ ἀνθρωπάκοι, τά μωρά παιδιά ἐκεῖνα.
Σάν παιδί κι' ἐγ' ὅπως ἤμουν, μ' ἀπορίαν γεμισμένον,
Ἔστρεφα κατά τόν ἥλιον βλέμμα παραστρατημένον,
Σάν αὐτί πιά τόν καϋμόν μου ἐκεῖ 'πάνω ν' ἀγροικοῦσε,
Μιά καρδιά τήν δυστυχίαν ποῦ νά τήν ἐσυμπονοῦσε.

Ποῖος ἦλθ' ἀπ' τήν μανίαν τῶν Τιτάνων νά μέ σώσει,
Ἀπό θάνατον, δουλεῖαν ποιός ποτε νά μέ γλυτώσει;
Δέν τά 'πέτυχες μονάχη μέ τήν ἱεράν φωτιά σου
Σύ, καρδιά μέ καλωσύνην, ποῦ, μέσ' στήν νεότητά σου,
Καθώς ἦσουν γελασμένη, ὤφειλες κι' εὐγνωμοσύνην
Εἰς αὐτόν ὁποῦ 'κεῖ πάνω κοιμισμένος ἔχει μείνει;

Γιά νά σέ τιμήσω σένα, Ἔχω λόγον 'γώ κανένα;
Μήν ἐγλύκανες ποτέ σου σύ τούς πόνους πικραμένου;
Μήν ἐστέγνωσες ποτέ σου σύ τά δάκρυα λυπημένου;
Τώρ' αὐτόν τόν ἀνδρισμόν μου δέν ἐχάρισαν σ' ἐμένα
Ὁ πανίσχυρος ὁ χρόνος καί τῆς Μοίρας τά γραμμένα,
Ποῦν' αὐτοί οἱ κυβερνῆται καί γιά μένα καί γιά σένα;

Λές πῶς θἄπρεπε 'γώ τάχα τήν ζωήν νά τήν μισήσω
Καί στήν ἔρημον νά πάω καταφύγιον νά ζητήσω,
Ἐπειδή πολλά ὄνειρά μου πρέπει νά τά παραιτήσω;

Ἐδῶ ποῦ 'μαι φτιάνω ἀνθρώπους σύμφωνα μέ τήν μορφήν μου,
Μιά γενιά ὁπού νά μοιάζει τήν εἰκόνα τήν δικήν μου.
Νά γελᾶ, νά ἀπολαμβάνει καί νά κλαίει κατά τήν ὥρα
Καί νά μή σέ λογαριάζει, ὅπως κάνω κι ἐγώ τώρα.

ΠΕΡΙ ΜΟΝΑΔΟΣ, ΔΥΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΡΙΑΔΟΣ

Εἷς, δύο, τρεῖς, ὁ δέ δη τέταρτος ἡμῖν, ὦ φίλε Τίμαιε, ποῦ τῶν χθές δαιτυμόνων, τά νῦν δέ ἑστιατόρων; [17a].

Μπορεῖς νά ἀποκομίσεις ἀπό ἐδῶ τά ἑξῆς πυθαγόρεια ἠθικά δόγματα: πρῶτον, οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἔθεταν **τήν φιλία καί τήν ὁμόνοια** ὡς σκοπόν ὁλοκλήρου τῆς φιλοσοφίας τους· αὐτήν, λοιπόν καί ὁ Σωκράτης τήν ἔχει προβάλει πρίν ἀπό ὅλα ἀποκαλῶντας τόν Τίμαιο φίλον· δεύτερον, πίστευαν ὅτι οἱ συμφωνίες, τίς ὁποῖες ἔκαναν ἀνάμεσά τους, ἔπρεπε νά παραμένουν σέ αὐτούς σταθερές· αὐτές ἀπαιτεῖ καί ὁ Σωκράτης ἀναζητῶντας τόν τέταρτο· τρίτον, ἀσπάζονταν τήν κοινοκτημοσύνη στίς ἀνακαλύψεις τῶν δογμάτων καί τά συγγράμματα τοῦ ἑνός ἦταν κοινά ὅλων· αὐτό ἐπιβεβαιώνει καί ὁ Σωκράτης καλῶντας τούς ἴδιους νά γίνουν φιλοξενούμενοι καί οἰκοδεσπότες, δότες καί λῆπτες, δάσκαλοι καί μαθητές.

Ἄλλοι ἔχουν γράψει φιλοσοφικά συγγράμματα περί καθηκόντων, μέ τά ὁποῖα ἐπιδιώκουν νά κάνουν καλύτερους στό ἦθος τούς μαθητές τους· ὁ Πλάτων, ἀντιθέτως, μέσω τῆς ἰδίας τῆς μιμήσεως τῶν τελείων ἀνδρῶν, μᾶς σκιαγραφεῖ τά πρότυπα τῶν καθηκόντων, πρότυπα πού ἔχουν πολύ μεγαλύτερη ἐπίδραση ἀπό αὐτά πού ἐμπεριέχονται σέ ξερούς κανόνες· γιατί ἡ μίμηση διαμορφώνει τά χαρακτηριστικά τῶν ἀκροατῶν σύμφωνα μέ τά χαρακτηριστικά τοῦ ἀντικειμένου της.

Μέ αὐτά, λοιπόν, δηλώνει μέ τί θά χορτάσει ὁ φιλόσοφος: μέ τήν ἀκρόαση τῶν λόγων· καί ποιό θά θεωρήσει ὅτι εἶναι τό ἀληθινό γεῦμα: ὄχι αὐτό πού ἔχουν πιστέψει οἱ περισσότεροι- γιατί ταιριάζει στά ζῶα-, ἀλλά αὐτό πού χορταίνει τόν ἄνθρωπο πού ὑπάρχει μέσα μας.

Γι' αὐτό καί χρησιμοποιεῖται συχνά ἀπό τόν Πλάτωνα τό ρῆμα *φιλεύω* γιά τά λόγια: «*Ἤ μήπως εἶναι φανερό ὅτι ὁ Λυσίας σᾶς φίλεψε μέ λόγια*» καί «*μόνο ἐσεῖς οἱ δύο φιλευτεῖτε καί σέ μᾶς μή δώσετε*».

Αὐτά, λοιπόν, καί τά παρόμοια εἶναι ἠθικά. Φυσικά εἶναι τά ἑξῆς. **Οἱ πυθαγόρειοι ἔλεγαν ὅτι ὁλόκληρη ἡ φυσική δημιουργία συγκρατεῖται ἀπό τούς ἀριθμούς καί ὅτι ὅλα τά δημιουργήματα τῆς φύσεως ἔχουν συγκροτηθεῖ μέ βάση τούς ἀριθμούς καί ὅτι αὐτοί οἱ ἀριθμοί ἐπιδέχονται τήν συμμετοχή τῶν κατωτέρων τους.**

Εὔλογα, λοιπόν, καί ὁ διάλογος, μόλις ἀρχίζει, ξεκινᾶ ἀπό τούς ἀριθμούς καί χρησιμοποιεῖ τούς ἀριθμούς πού μποροῦν νά ἀριθμηθοῦν καί ὄχι ἐκείνους τούς ἴδιους, στούς ὁποίους μετέχουν.

Γιατί ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἡ μονάδα, ἡ δυάδα καί ἡ τριάδα καί ἄλλο πρᾶγμα τό ἕνα, τό δύο, τό τρία· γιατί τά πρῶτα εἶναι ἁπλά καί καθένα τους εἶναι αὐτούσιο, ἐνῶ τά δεύτερα συμμετέχουν σέ ἐκεῖνα· ἑπομένως δέν ὑποστηρίζει σωστά ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι οἱ πυθαγόρειοι συμπεριελάμβαναν τούς ἀριθμούς στά αἰσθητά· γιατί πῶς μποροῦν νά τό κάνουν αὐτό ὅσοι **ἐξυμνοῦν τόν ἀριθμό ὡς «πατέρα θεῶν καί ἀνθρώπων» καί τήν τετρακτύ ὡς πηγή τῆς αἰωνίας φύσεως;**

Ἐπειδή, λοιπόν, ὁ διάλογος εἶναι φυσικός, ἔχει ξεκινήσει τήν πρώτη ἀπόπειρα προσεγγίσεως ἀπό τούς ἀριθμούς πού ἐπιδέχονται τήν συμμετοχή τῶν κατωτέρων, ὅπως εἶναι ὅλοι οἱ φυσικοί ἀριθμοί.

Ἐπιπλέον, οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι πρέσβευαν τήν ἐπικοινωνία τῶν φυσικῶν ὄντων, τόσο αὐτή πού ὑπάρχει μέσα στόν ὑποσελήνιο κόσμο τῆς γενέσεως, μέ βάση τήν ὁποία ὅλα καθίστανται τρητά καί συμμετρικά μεταξύ τους, ὅσο καί αὐτή πού ἐντοπίζεται στά ἐπουράνια· γιατί καί ἐκεῖνα μεταδίδουν, τό ἕνα στό ἄλλο, τίς δυνάμεις τους.

Σωστά, λοιπόν, καί ταιριαστά μέ τό θέμα, ὁ Σωκράτης ζητεῖ νά εἶναι ἴδιοι οἱ φιλοξενούμενοι καί οἱ οἰκοδεσπότες.

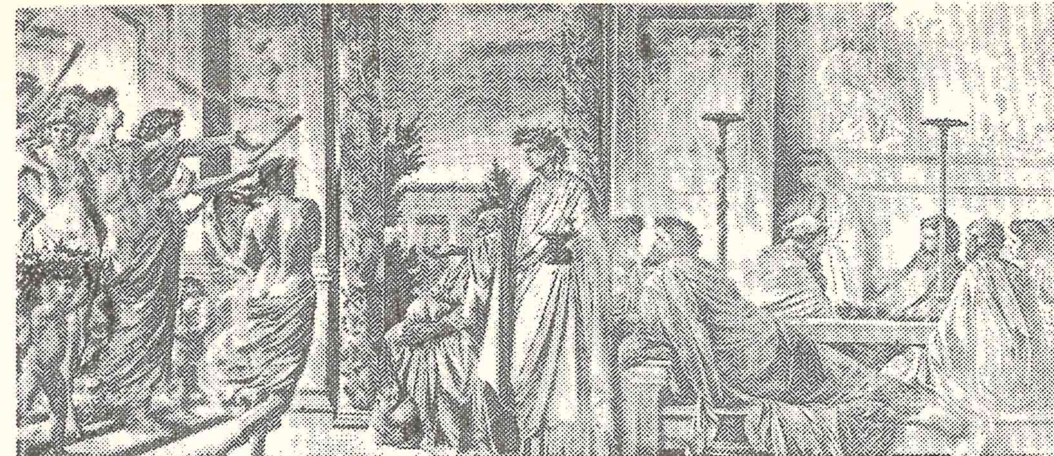
Ἀπό τό χωρίο μπορεῖς νά ἐξαγάγεις τίς ἑξῆς θεολογικές σκέψεις.

Οἱ πυθαγόρειοι θεωροῦσαν ὅτι τά πάντα γεννῶνται ἀπό τούς πρώτους καί ἡγετικούς ἀριθμούς καί ὅτι ὅλα τά ἐγκόσμια λαμβάνουν ὑπόσταση ἀπό τούς τρεῖς θεούς.

Ἔνδειξη αὐτῶν τῶν θεῶν περιέχουν ἡ μονάδα, ἡ δυάδα καί ἡ τριάδα, ὥστε νά πρέπει νά ξεκινήσει ἀπό αὐτές καί νά ἔχει τόν νοῦ του σέ αὐτές ὅποιος πρόκειται νά γίνει μελετητής τῆς φύσεως. Ἐπιπλέον, τά συναίτια τῶν φυσικῶν πραγμάτων ἔχουν μελετηθεῖ καί ἀπό ἄλλους, ὅμως τό τελικό, τό ὑποδειγματικό καί τό δημιουργικό αἴτιο ἔχουν ἐξετασθεῖ εἰδικά ἀπό ἐκείνους.

Αὐτά, λοιπόν, τά αἴτια δηλώνονται μέ τούς ἐν λόγω ἀριθμούς· τό τελικό μέ τήν μονάδα, γιατί εἶναι ἐπικεφαλής τῶν ἀριθμῶν, στήν θέση τοῦ ὑψίστου Ἀγαθοῦ· τό ὑποδειγματικό μέ τήν δυάδα, γιατί ἡ διαφορετικότητα τῶν ὄντων διαχώρισε τίς πρωταρχικές αἰτίες τῶν πάντων· ἐπιπλέον, ἡ δυάδα εἶναι ἀρχή τῆς τετράδας τῶν νοητῶν ὑποδειγμάτων· τό δημιουργικό τέλος αἴτιο δηλώνεται μέ τήν τριάδα· γιατί ὁ νοῦς ταιριάζει στήν τριάδα, καθώς εἶναι τρίτος ἀπό τό ἀληθινό Ὄν μέ ἐνδιάμεση τήν ζωή ἤ τρίτος ἀπό τόν πατέρα μέ ἐνδιάμεση τήν δύναμη, ἤ τρίτος ἀπό τό νοητό μέ ἐνδιάμεση τήν νόηση· γιατί **ὅποια σχέση ἔχει ἡ μονάδα πρός τήν δυάδα, τήν ἴδια σχέση ἔχει τό ἀληθινό Ὄν πρός τήν ζωή, ὁ πατέρας πρός τή δύναμη καί τό νοητό πρός τήν νόηση· καί ὅποια σχέση ἔχει ἡ δυάδα πρός τήν τριάδα, τήν ἴδια σχέση ἔχει ἡ ζωή, ἡ δύναμη καί ἡ νόηση πρός τόν νοῦ.**

Ἐπιπλέον, ὅλα τά θεϊκά ὑπάρχουν σέ ὅλα τά θεϊκά καί εἶναι ἑνωμένα μεταξύ τους, ὥστε νά εἶναι καί ὅλοι οἱ θεοί μέσα σέ ἕναν καί καθένας τους μέσα σέ ὅλους καί νά συγκρατῶνται μέ τήν θεϊκή φιλία· καί ὁ Σφαῖρος* πού ὑπάρχει ἐκεῖ περιέχει τήν μία ἕνωση τῶν θεῶν.

Συμπόσιον στήν οἰκίαν τοῦ Ἀγάθωνος

Δικαιολογημένα, λοιπόν, καί ὁ Σωκράτης ἔχοντας κατά νοῦ τό θεῖον, κάνει ἀρχή ἀπό τήν ἐπικοινωνία καί τήν ὁμόνοια καί σέ αὐτήν καλεῖ καί τούς ἄλλους. Ἐξάλλου, καί ἡ παράθεση γεύματος καί ἡ συμμετοχή σέ γεῦμα εἶναι λέξεις πού ταιριάζουν στούς θεούς, καί ἐξίσου στούς ἐγκοσμίους θεούς· γιατί ἀνεβαίνουν μαζί μέ τούς ἀνεξαρτήτους θεούς *«σέ γεῦμα καί ἑορτή»*, ὅπως λέγει ὁ Σωκράτης στόν Φαῖδρο καί τό τραπέζι τήν ἡμέρα τῆς γεννήσεως τῆς Ἀφροδίτης παρατίθεται ἀπό τόν μεγάλο Δία.

Ἀνάλογα, λοιπόν, ζητεῖ καί ὁ Σωκράτης νά συμβοῦν ἀνάμεσα καί στά μέλη τῆς παρέας του καί νά μοιραστοῦν μεταξύ τους τά θεϊκά νοήματα.

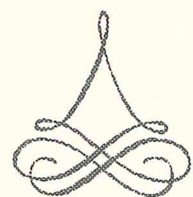
Καί δέν εἶναι καθόλου περίεργο πού ὁ Τίμαιος **καί φιλοξενεῖ τούς ἄλλους καί φιλοξενεῖται ἀπό αὐτούς,** ἐπειδή καί ἀπό τούς θεολόγους ἔχουν ἐξυμνηθεῖ **μεταδόσεις καί ἀνταλλαγές τῶν δυνάμεων,** καθώς τά θεῖα συμπληρώνουν τό ἕνα τό ἄλλο καί συμπληρώνονται τό ἕνα ἀπό τό ἄλλο· ἔτσι, λοιπόν, καί ἀπό τούς ἐμπνευσμένους ἀπό τόν Φοῖβο ποιητές ἀκούσαμε ὅτι οἱ θεοί φιλεύουν ὁ ἕνας τόν ἄλλον μέ τίς νοερές ἐνέργειες ἤ μέ τίς προνοητικές πράξεις τους στό σύμπαν:

ἐκεῖνοι μέ χρυσᾶ κύπελλα ὁ ἕνας τόν ἄλλον χαιρετοῦσαν, κοιτάζοντας τήν πόλη τῶν Τρώων. (Ὅμηρ.)

Ἄν μάλιστα γνωρίζουν καί νοοῦν ὁ ἕνας τόν ἄλλον (Ὅμηρ), *γιατί οἱ θεοί δέν εἶναι ἄγνωστοι ὁ ἕνας στόν ἄλλον*, καί ἄν τό νοητόν εἶναι τροφή τοῦ νοεροῦ, σύμφωνα μέ τόν χρησμό, εἶναι φανερό ὅτι καί ἡ ἀνταλλαγή φιλοξενίας ὑπάρχει πρῶτα στούς θεούς καί οἱ σοφότεροι ἄνθρωποι μιμούμενοι καί σέ αὐτό τούς θεούς, μεταδίδουν ὁ ἕνας στόν ἄλλον γενναιόδωρα τίς σκέψεις τους.

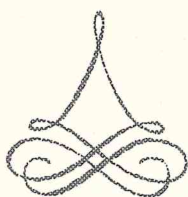
Π.β. Ἐμπεδοκλ. ἀπόσπ. 27. Ὁ Σφαῖρος αὐτός τοῦ Ἐμπεδοκλῆ εἶναι μία συμπαγής σφαιρική μᾶζα (ἡ σφαῖρα ἦταν γιά τούς πυθαγορείους τό τελειότερο σχῆμα). Συμβολίζει τήν ἀπόλυτη ἐπικράτηση τῆς φιλότητας, ἡ ὁποία διαπερνᾶ τά πάντα μέσα στήν σφαῖρα καί τά κρατᾶ ἀπολύτως ἑνωμένα.

Μτφρ. Κάκτος

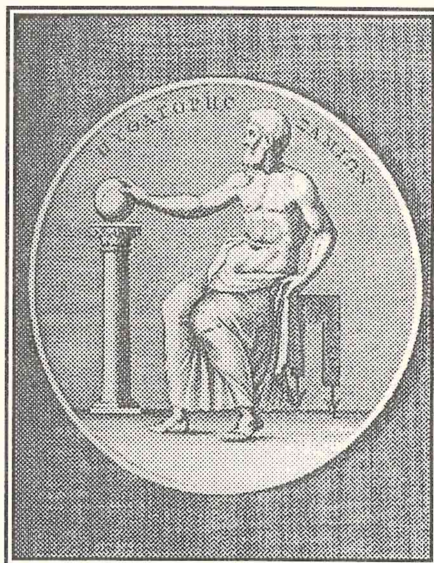
Β. ΠΑΝΟΥΣΗ

τ. Πρύτανις Πανεπιστημίου Θράκης

Η ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΑ ΚΑΘΑΡΣΗ

Ἡ κάθαρση τῆς ψυχῆς ἀπό ὅ,τι εἶναι "*ἐμπαθές καί ἄλογον*" δέν ἀποτελοῦσε ἁπλά ἕνα εἰδικό χαρακτηριστικό τοῦ πυθαγόρειου τρόπου τοῦ βίου. Σ' αὐτήν στόχευσαν καί μέ αὐτή ταυτίζονταν καί ἡ πυθαγόρεια φιλοσοφία καί οἱ "καθαρτικές" ἐπιστῆμες της.

Μ' αὐτή ἦταν ταυτισμένη πρωταρχικά καί ἡ ἴδια ἡ θρησκευτική, ἡ μυσταγωγική σοφία τοῦ Πυθαγόρα[1]. Ἡ δυϊστική του θεώρηση τοῦ θεϊκοῦ καί τοῦ ἀνθρώπινου στοιχείου ἤ τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος μέσα στόν ἀνθρώπινο μικρόκοσμο, καθώς καί **τοῦ πέρατος καί τοῦ ἀπείρου** μέσα στό μακρόκοσμο τοῦ Παντός, τήν ἱερή τετρακτύ, τή Δεκάδα, τό Ἕνα.

Αὐτή ἡ δυϊστική ἀντίληψη τῆς ἐναρμόνισης καί ἕνωσης τῶν ἀντιθέτων, πού συμμερίζονταν βασικά καί ἄλλοι Προσωκρατικοί[2], στό κοσμολογικό κυρίως ἐπίπεδο καί τή Φύση, βρῆκε τήν πιό τέλεια ἔκφρασή της, γιά τόν ἴδιο τόν ἄνθρωπο, στήν πυθαγόρεια διδασκαλία.

Ἡ δυϊστική διδασκαλία ὑπαγόρευσε ἀποφασιστικά καί τήν ἀνάγκη τῆς ἐναρμόνισης καί ἕνωσης τοῦ θείου καί τοῦ ἀνθρώπινου στοιχείου μέσα στόν ἄνθρωπο μέ τήν κάθαρση, μέ τήν ἠθική δηλαδή καί διανοητική καταξίωσή του.

Ἡ κάθαρση ἦταν ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τούς πυθαγόρειους καί ὄχι κάποιο ἐξιλαστήριο δόγμα, γιά νά ἀποκαλυφθεῖ ἡ ἐσώτερη θεϊκότητα τοῦ ἀνθρώπου, γιά νά ἐναρμονισθεῖ καί ἑνωθεῖ ἡ ἀνθρώπινη καί ἡ θεία του φύση.

Μόνο μέ αὐτή μποροῦσε νά ἐπιτευχθεῖ ἡ τελείωση καί ἡ λύτρωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τίς περιοδικές ἀνθρώπινες μετενσαρκώσεις, πού κατά τήν προσωπική μου ἄποψη, κάπως ποιητικά καί συμβολικά ἑρμήνευσε σάν μετεμψύχωση καί σέ ζῶα ἤ καί φυτά, ἡ πυθαγόρεια ἀλλά καί ἡ πλατωνική παράδοση.

Πολύ πιθανά αὐτή ἡ διδασκαλία γιά τήν μετεμψύχωση πού δέν εἶναι παραδεκτή ἀπό τίς Ἀνατολικές Θρησκεῖες καί τό σύγχρονο ἀποκρυφισμό, πού δέχεται περιοδικές μετενσαρκώσεις τοῦ ἐξελισσόμενου ἀνθρώπου ἀποκλειστικά μέσα στό ἀνθρώπινο βασίλειο, νά εἶχε χρησιμοποιηθεῖ ἀρχικά γιά ἕνα ἄλλο σκοπό.

Γιά νά τονισθεῖ δηλαδή συμβολικά ἡ ἑνότητα τῆς ζωῆς καί ἡ ἀδελφότητα ὅλων τῶν ζωντανῶν εἰδῶν, ἀρχή πού συνδέεται στενά καί μέ ἕνα ἄλλο πυθαγόρειο δόγμα, τή μή κρεοφαγία.

Ἄν καί ὁ πυθαγόρειος δυϊσμός ἦταν βασικά θρησκευτικός κι εἶχε στενή σχέση μέ τή διδασκαλία τῶν Μυστηρίων, ὅμως ὁ Πυθαγόρας δέν ταυτίστηκε μέ τίς παλιότερες θρησκευτικές διδασκαλίες. Δέν περιορίστηκε οὔτε στό μυθολογικό καί όργιαστικό χαρακτήρα τῆς κάθαρσης τῶν πρώτων Βακχικῶν καί Διονυσιακῶν Μυστηρίων, οὔτε στό μυστικό καί τελετουργικό κανόνα ζωῆς τοῦ Ὀρφισμοῦ.

Πάντοτε σέ στενή σχέση μέ τή θρησκευτική σοφία τῶν Μυστηρίων[3], ἔγινε ὁ ἐκφραστής τους σέ ἕνα πολύ ἀνώτερο ἀλλά καί διανοητικότερο ἐπίπεδο. Ἀποκατέστησε τήν ἑνότητα τῆς θρησκείας καί τῆς ἐπιστήμης καί ἄνοιξε ὅλες τίς λεωφόρους γιά τό ἀνθρώπινο πνεῦμα.

Ἱδρύοντας τή Σχολή του στόν Κρότωνα τῆς Κάτω Ἰταλίας, ὁ Πυθαγόρας ἔγινε βασικά ὁ δημιουργός τῆς πυθαγόρειας φιλοσοφίας καί μαζί μέ τούς μαθητές του θέσπισαν τίς πρῶτες ἀρχές ὅλων ἐκείνων τῶν λεγόμενων "καθαρτικῶν" ἐπιστημῶν, τῆς Ἀριθμητικῆς (Ἀριθμοσοφίας), τῆς Γεωμετρίας, Στερεομετρίας, τῆς Ἀστρονομίας καί ἰδιαίτερα τῆς Μουσικῆς.

Ἀλλά καί μέ τήν ἀξιοκρατική πολιτική διακυβέρνηση τῶν πόλεων τῆς Κάτω Ἰταλίας ἰδιαίτερα ἀσχολήθηκε ὁ Πυθαγόρας, ὁλοκληρώνοντας τό "καθαρτικό" ἔργο του στό κοινωνικοπολιτικό ἐπίπεδο, μέ τήν συμμετοχή τῶν φιλοσόφων καί τήν προάσπιση τῶν ἐλευθεριῶν ἀλλά καί τῆς ἀξιοκρατίας. Ἀλλά μέ τό θέμα αὐτό δέν θά ἀσχοληθῶ στήν ἀνακοίνωση αὐτή.

Ἔτσι, αὐτή ἡ διανοητική, ὅπως καί ἡ ἠθική κάθαρση ἀπετέλεσαν ἕνα βασικό καί οὐσιῶδες, εἰδοποιό στοιχεῖο τῆς πυθαγόρειας παιδαγωγικῆς καί φιλοσοφίας.

Κατέστησαν ταυτόχρονα ἀπόλυτα συνειδητή καί ἔλλογη τή θρησκευτική ἄσκηση στήν κατά τά ἄλλα, σύμφωνα μέ τά πρότυπα μυστικῶν ἑταιριῶν, ἀπόκρυφη πυθαγόρεια πνευματική κοινότητα. Ἡ καλλιέργεια τῆς ἐπιστήμης ὄχι μόνο δέν ἦταν ἀποκομμένη, ἀλλά ἀντίθετα ἐξεπήγασε ἀπό τή θρησκευτική σοφία καί συμβάδισε μέ τόν αὐστηρό κανόνα τῆς πυθαγόρειας ἄσκησης καί ἀφιέρωσης. Ἦταν ἕνα πρωταρχικό, ἄν καί προκαταρκτικό στάδιο, στή συνθετική καί συλλογική πυθαγόρεια ἄσκηση γιά τήν πραγμάτωση τῆς ἀρετῆς καί τῆς ἀλήθειας.

Ὁ ἴδιος ὁ Πλάτωνας ἐκθειάζει τόν Πυθαγόρα γιά τό ὅτι δημιούργησε ἕναν ἀληθινό τρόπο ζωῆς (Πολιτεία Ι 600 β). Μέσα σ' αὐτόν πραγματικά τέθηκαν οἱ βάσεις γιά μιά αὐθεντική κάθαρση καί ἀφιέρωση πού ἀγκαλιάζει ὁλόκληρη τήν ὕπαρξη καί τή ζωή καί πού περιλαμβάνει τή διανόηση καί τήν ἐπιστήμη.

Κάθαρση πολύπλευρη καί ὁλοκληρωτική, πού ὅπως λέει πάλι ὁ Πλάτων στόν *Τίμαιο*[4], ἀποτελεῖ ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά νά ἐπανακτήσει ὁ ἄνθρωπος τήν πρωταρχική κατάσταση τῆς ἁγνότητας καί τοῦ φωτισμοῦ. Ἀποτελεῖ ὅρο γιά νά κατακτήσει πραγματικά τήν καθαρή, τήν ἐξ ἀποκαλύψεως πλέον γνώση καί ἐπιστήμη, τήν

ἀληθινή αὐτογνωσία καί θεογνωσία.

Δέν πρέπει ποτέ νά ξεχνᾶμε ὅτι ἡ ἀνάπτυξη τῆς ἐπιστήμης ἀπό τόν Πυθαγόρα, ἐξεπήγασε ἀπό αὐτή τή βαθύτατα θρησκευτική σοφία, ἀπό αὐτή τή μεγαλειώδη θεώρηση γιά τόν ἄνθρωπο, πού συμμερίστηκε ἀργότερα ὁ Πλάτωνας καί οἱ Νεοπλατωνικοί.

Μέ τό νά ἑνώσει τή Θρησκεία καί τήν ἐπιστήμη ἔκανε μιά ἀνεπανάληπτη, μιά τόσο ἀναγκαία ἰδιαίτερα γιά τήν ἐποχή μας, προσφορά στήν ἐξέλιξη τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος. Ἀπέδωσε ἀκέραιο καί ὁλόκληρο τό ἠθικό καί πνευματικό μεγαλεῖο μιᾶς ὁλοκληρωμένης παιδείας καί βίωσης, ἐσωστρεφοῦς καί ἐξωστρεφοῦς ταυτόχρονα.

Ἀπέδειξε ὅτι μόνο μέ τή σωστή καί συνδυασμένη ἄσκηση τῆς θρησκευτικῆς σοφίας, τῆς φιλοσοφίας καί τῶν ἐπιστημῶν, ὅπως καί τῆς πολιτικῆς διακυβέρνησης, μπορεῖ νά τελεσφορήσει ἡ διαιώνια ἐπιδίωξη τοῦ ἀνθρώπου γιά τελείωση καί ὁλοκλήρωση. Καί μάλιστα συνδυασμένη μέ τήν σωστή διαιτητική, τή γυμναστική καί τήν ἰατρική, πού καλλιεργήθηκαν ἰδιαίτερα ἀπό τόν ἀρχικό Πυθαγορισμό. Ἴσως ὅλα αὐτά νά ἠχοῦν σάν ὡραῖες, ἀλλά μεγάλες λέξεις γιά τό σύγχρονο σκεπτικισμό μας.

Δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε ὅμως, ἄν θέλουμε νά ἀναμετρήσουμε τίς κορυφές τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς μας παράδοσης, ὅτι τό ἐγχείρημα τῆς κάθαρσης καί τῆς ὁλοκλήρωσης γιά τούς πυθαγόρειους, ἀλλά καί τόν Πλάτωνα καί τούς νεοπλατωνικούς ἦταν διττό.

Ὅπως λέει ὁ Ἱεροκλῆς στήν εἰσαγωγή του στά "*Χρυσά ἔπη*" τῶν Πυθαγορείων: "*Πρέπει λοιπόν πρῶτα νά γίνουμε ἄνθρωποι καί μετά Θεοί. Τόν ἄνθρωπο κάνουν οἱ πολιτικές (πρακτικές) ἀρετές, τόν θεοποιοῦν οἱ επιστῆμες (θεωρία) πού ὁδηγοῦν πρός τή θεία ἀρετή*[5].

Ὁ σπάνιος αὐτός συνδυασμός στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας, ὅπως ἐκεῖνος πού πέτυχαν οἱ πυθαγόρειοι, γνώσης καί πνεύματος ἡρωισμοῦ, εἶναι ἀπαραίτητος γιά νά μεγαλουργήσει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλά καί γιά νά ἀποκτήσει μιά πλήρη καί ὁλοκληρωμένη αὐτογνωσία.

Ἄν θέλει κανείς νά μελετήσει πιό συγκεκριμένα τό ποιός ἦταν ὁ Πυθαγόρας καί ἡ Σχολή του, ποιά ἦταν ἡ διδασκαλία του, ἀντιμετωπίζει ἀμέσως ἀρκετά καί σημαντικά προβλήματα.

Εἶναι ἀκριβής, ἄν καί ἀρκετά ἀπογοητευτική, ἡ γνωστή φράση τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας Eduard Zeller (1814-1908): "*Γιά τόν Πυθαγόρα, τό γιό τοῦ Μνήσαρχου, τό Σάμιο, ξέρουμε τόσα λίγα ἀξιόπιστα, πού βλέπομε μονάχα μιά γιγαντένια σκιά τοῦ προσώπου του νά δρασκελίζει τήν ἱστορία*[6].

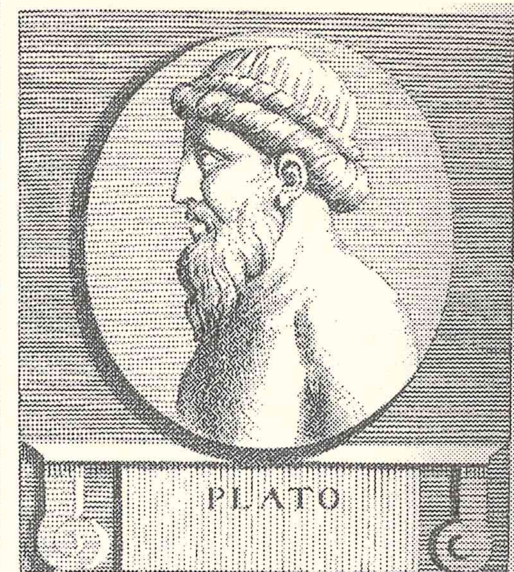
Ὁ ἴδιος ὁ Πυθαγόρας δέν ἔγραψε, πολύ πιθανά, τίποτα. Τό βέβαιο πάντως εἶναι ὅτι ἡ διδασκαλία του διατηρήθηκε ἀπόλυτα μυστική καί ἀπόκρυφη, κατά τά πρότυπα τῶν μυστικῶν συλλόγων καί τῶν Μυστηρίων τῆς ἀρχαιότητας καί σύμφωνα μέ ὅρκο πού ἔδιναν οἱ μαθητές. Προβλέπονταν ἐπίσης αὐστηρές ποινές, ἄν κάποιος δέν τηροῦσε αὐτή τή μυστικότητα τῆς διδασκαλίας. Γιατή ἡ διδασκαλία, κατά τόν Ἰάμβλιχο[7], προοριζόταν μόνο για τους μαθητές πού εἶχαν γίνει ἀποδεκτοί στή Σχολή καί μετεῖχαν στίς δοκιμασίες τῆς κάθαρσης καί τοῦ ἐξαγνισμοῦ.

Αὐτό ἐξηγεῖ γιατί ἐπί ἕνα αἰῶνα μετά τόν θάνατο τοῦ Πυθαγόρα, πού συνέβη τό 495-490 π.Χ., μέχρι τόν Φιλόλαο, τίποτα δέν γράφτηκε πυθαγόρειο.

Ἔτσι, νωρίς ὁ θρύλος περιέβαλε τό πρόσωπο τοῦ Πυθαγόρα. Κατά τόν Eduard Zeller, αὐτό ἀκριβῶς τό γεγονός "δείχνει τό λιγότερο, πώς ἦταν ἄνθρωπος μέ ὑπέροχο πνευματικό ὕψος καί πολύ δυνατή ἐπιρροή, μιά προσωπικότητα πού ἀνήκει ὁλότελα στήν σειρά τῶν "Θεολόγων" τοῦ ἕκτου αἰῶνα, πού ὅμως κατάφερε, ὅπως ἀργότερα, ὁ Ἐμπεδοκλῆς νά συνδυάσει μέ τίς θεολογικές θεωρίες ἐπιστημονική ἔρευνα καί σκέψη[8]. "Ὅμως ἡ ἱστορικότητα τοῦ προσώπου τοῦ Πυθαγόρα, ἐξασφαλίζεται καί τεκμηριώνεται πλήρως ἀπό τίς αὐθεντικές μαρτυρίες μεγάλων φυσιογνωμιῶν τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνα, ὅπως ὁ Ξενοφάνης, ὁ Ἡράκλειτος, ὁ Ἡρόδοτος καί ὁ Ἐμπεδοκλῆς.

Ὑπάρχει μεγάλο θέμα καί διαφορετικές ἀπόψεις μεταξύ τῶν ἱστορικῶν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς φιλοσοφίας καί εἰδικότερα ἐκείνων πού ἔχουν ἀσχοληθεῖ μέ τούς Προσωκρατικούς ἤ μέ τούς Πυθαγόρειους, γιά τήν ἀξιοπιστία τῶν μεταγενέστερων ἔργων καί κειμένων πού ἔχουν διασωθεῖ.

Ἔτσι, λιγότερο ἀξιόπιστες θεωροῦνται οἱ τρεῖς βιογραφίες τοῦ Πυθαγόρα, γιατί ἀποτελοῦνται ἀπό ἑτερόκλητα στοιχεῖα. Πρόκειται γιά τά ἔργα τοῦ Διογένη τοῦ Λαερτίου, ἑνός ἱστορικοῦ τῆς φιλοσοφίας τοῦ 3ου μ.Χ. αἰώνα καί τῶν νεοπλατωνικῶν φιλοσόφων καί μαθητῶν τοῦ Πλωτίνου, Πορφυρίου καί Ἰαμβλίχου, πού ἔζησαν μεταξύ 3ου καί 4ου μ.Χ. αἰῶνα. Πρέπει ὅμως νά σημειώσει κανείς ὅτι περιέχουν τά περισσότερα ἀπό τά διασωζώμενα βιογραφικά στοιχεῖα γιά τόν Πυθαγόρα καί τό ἔργο του καθώς καί πολύτιμες περικοπές ἄλλων συγγραφέων.

Γιά τούς ἄλλους συγγραφεῖς, τόν Ἀριστόξενο καί Δικαίαρχο καί κυρίως γιά τόν Πλάτωνα, τόν Ἀριστοτέλη καί τούς νεοπλατωνικούς ὑπάρχει διαφορά ἀπόψεων.

Ὁ J. A. Phillip στηρίζεται κυρίως στόν Ἀριστοτέλη. Ἐπίσης ἀπό τούς Ἕλληνες συγγραφεῖς ὁ Κωστής Μπαλλάς στό κατά τά ἄλλα πολύ ἐνδιαφέρον βιβλίο του γιά τούς πυθαγόρειους, γράφει χαρακτηριστικά: ""*Ἐπειδή σύγχρονοι καθώς καί μεταγενέστεροι τοῦ Πλάτωνα ἔτειναν νά ταυτίσουν τόν Πλατωνισμό μέ τόν Πυθαγορισμό, προσπάθεια θά πρέπει νά γίνει γιά νά διαχωρισθοῦν οἱ ἀντιλήψεις τῶν δύο αὐτῶν ρευμάτων. Γιά τό λόγο αὐτό ὁ Ἀριστοτέλης παραμένει μιά ἰδιαίτερα ἀξιόπιστη καί ἀκριβής μαρτυρία......*"· καί συνεχίζει: "*ὁ Ἀριστοτέλης εἶναι ἀναμφίβολα ἱκανοποιητική πηγή πληροφοριῶν, ἀπό τήν ὁποία ἄντλησαν οἱ ἐπερχόμενοι συγγραφεῖς καί δέν εἶναι ἐπηρεασμένος*

ἀπό τήν ἐσωτερική παράδοση τῆς Πυθαγορικῆς ἀδελφότητας[9].

Καί ἐδῶ ἀκριβῶς, ἀντίθετα, κατά τήν προσωπική μου ἀντίληψη, εἶναι τό πολύ ἀδύνατο σημεῖο τοῦ Ἀριστοτέλη. Ὄχι μόνο δέν εἶναι ἐπηρεασμένος ἀπό τήν ἐσωτερική παράδοση τῆς Πυθαγορικῆς ἀδελφότητας, ἀλλά εἶναι καί προκατειλημμένος ἤ τουλάχιστον ξένος πρός αὐτή καί πρός ὁποιαδήποτε ζωντανή καί ἀληθινή ἐσωτερική παράδοση.

Ὁ Ἀριστοτέλης ὑπῆρξε ὁ πραγματικός συνεχιστής τῶν Ἰώνων φυσικῶν. Εἶναι ὁ μεγαλοφυής θεωρητικός φιλόσοφος πού ἵδρυσε κυριολεκτικά τήν ἐπιστημονική ἐποχή καί ἐμπέδωσε τήν πειραματική μέθοδο γιά τήν ἔρευνα τῶν φαινομένων τῆς φύσης καί τή δημιουργία καί τήν ἀνάπτυξη τῶν φυσικῶν, κυρίως, ἐπιστημῶν.

Ὅμως, ὁ Ἀριστοτελικός διανοητικός ἐμπειρισμός, εἶναι ἐντελῶς ξένος πρός τό βασικό δυϊσμό, κοσμολογικό καί ἀνθρωπολογικό, μεταξύ πέρατος καί ἀπείρου, Θεοῦ καί κόσμου, νοῦ καί ὕλης, ψυχῆς καί σώματος καί πρός τό μεγαλειῶδες ἐγχείρημα πού ἀναλήφθηκε τότε στόν ἑλλαδικό χῶρο γιά ὑπέρβασή του, γιά τήν ἐναρμόνιση καί ἕνωση τῶν στοιχείων του. Ὁ δυϊσμός αὐτός βασικά ξεκίνησε ἀπό τά ἀρχαῖα Μυστήρια καί τούς Ὀρφικούς, γιά νά πάρει τήν ἑλληνική μορφή καί ἔκφρασή του ἀπό τόν Πυθαγόρα καί νά συνεχισθεῖ μέ τόν Ἐμπεδοκλή, τόν Πλάτωνα, τούς Νεοπυθαγόρειους καί τούς Νεοπλατωνικούς.

Γι' αὐτό ἀκριβῶς ὁ Ἀριστοτέλης, πάντοτε κατά τήν προσωπική μου ἄποψη, δέν εἶναι δυνατό νά ἀποτελέσει ἕνα ἀξιόπιστο συνθετικό κριτή τοῦ πυθαγορισμοῦ. Ἔχει ὅμως διασώσει πολύτιμες μεμονωμένες πληροφορίες.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἀσχολήθηκε κυρίως μέ τήν πυθαγόρεια θεωρία γιά τούς ἀριθμούς, πού ὅμως ἐπιχείρησε να ἑρμηνεύσει, μέ ἕνα τρόπο πού ἔχει περισσότερο σχέση μέ τήν ἀριθμητική παρά μέ τήν ἀριθμολογία ἤ ἀριθμοσοφία. Μέ τό ἴδιο ἄλλωστε πνεῦμα εἶχε γράψει καί αὐτοτελές ἔργο, γιά τούς πυθαγόρειους, πού ὅμως δέν διασώθηκε.

Ἄλλωστε ὁ ἴδιος ὁ Ἀριστοτέλης ἔγραψε μέ ἕνα τρόπο ἐντελῶς προκατειλημμένο γιά τόν Πυθαγόρα, ἀφοῦ τόν θεωρεῖ μαθηματικό πού ξέπεσε σέ θαυματοποιό:

"Ὁ Πυθαγόρας πρῶτα ἐργάσθηκε πάνω στά μαθηματικά καί τήν ἀριθμητική καί κατόπιν κατέπεσε στήν θαυματοποιία, ὅπου παρασύρθηκε ἀπό τόν Φερεκύδη".

Σέ κάθε περίπτωση, ὁ Ἀριστοτέλης γιά τό μεγαλειῶδες καί συνθετικό ἐγχείρημα τῆς πυθαγόρειας κάθαρσης ἐλάχιστα ἔχει νά μᾶς προσφέρει. Μέ τόν ἀριστοτελισμό τοῦ K.A.Philip διαφωνεῖ ριζικά καί ἡ Γ.Κ. De Vogel.

Πολύ πιό ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ ἄποψη τοῦ Ἕλληνα καθηγητή Θεόφιλου Βεΐκου γιά τόν Πλάτωνα. Στό βιβλίο του οἱ *Προσωκρατικοί*, γράφει σχετικά: *"Στά κείμενα τοῦ Πλάτωνα βρίσκουμε σημαντικές πληροφορίες γιά τόν πυθαγόρειο τρόπο ζωῆς (Πολ. 600 Β), γιά τή δραστηριότητα πού ἀναπτύχθηκε στή σχολή τοῦ Πυθαγόρα γύρω ἀπό τά μαθηματικά θέματα (Πολιτ. Ζ, 530) καί γιά τήν ἰδιαίτερη σημασία πού εἶχε γιά τούς Πυθαγόρειους ἡ διδασκαλία τῆς "τάξεως" καί τοῦ "κόσμου" γιά νά λειτουργήσουν σάν πρότυπα στήν ὀργάνωση ἀνθρώπινης κοινωνίας (Γοργ.507 κε)"*[10].

Εἶναι γεγονός βέβαια ὅτι ὁ Πλάτωνας σπάνια ἀναφέρεται στόν ἴδιο τόν Πυθαγόρα ἤ εἶναι ἀρκετά σύντομος, ἐπιγραμματικός καί περιεκτικός, ὅταν ἀναφέρεται στούς πυθαγόρειους καί τίς πυθαγόρειες διδασκαλίες. Ὅμως δέν εὐσταθεῖ ἡ ἄποψη ὁρισμένων συγγραφέων[11], ὅτι αὐτό σημαίνει ἐπιφύλαξη ἤ σκεπτικισμό γιά τό πρόσωπο τοῦ ἴδιου τοῦ Πυθαγόρα ἤ τούς Πυθαγόρειους.

Ἀντίθετα, εἶναι γεγονός ὅτι, ὅταν ὁ Πλάτωνας ἀναφέρεται σέ Πυθαγόρειες διδασκαλίες, δίνει πάντοτε σ' αὐτές τήν ἔμφαση τῶν πρώτων ἐκείνων ἀρχῶν καί παραδοχῶν μέ τίς ὁποῖες καί ὁ ἴδιος συντάσσεται καί συμφωνεῖ. Ἡ σπανιότητα καί ἡ ἐπιγραμματικότητα τῶν σχετικῶν περικοπῶν, ὅμως, ὀφείλεται κατά τήν προσωπική μου ἄποψη, στό σεβασμό τοῦ Πλάτωνα στόν μυσταγωγικό χαρακτήρα τῆς Πυθαγόρειας διδασκαλίας καθώς καί στή δική του ἐνσυνείδητη ἀποστολή νά ἐκφρασθεῖ φιλοσοφικότερα καί διανοητικότερα, ἀπευθυνόμενος σέ περισσότερους πνευματικούς ἀναζητητές μέ τά δικά του ἐκφραστικά μέσα, τήν **ἀλληγορία** καί τή **διαλεκτική**.

Μάλιστα ὅσο κι ἄν εἶναι σύντομος καί ἐπιγραμματικός ὁ Πλάτωνας, ὅταν ἀναφέρεται ἀπευθείας καί ρητά σέ πυθαγορικές διδασκαλίες, ὅμως τό ἴδιο τό ἔργο του χαρακτηρίζεται ἀπό μιά ἀποφασιστική πυθαγόρεια ἐπίδραση. Ἰδιαίτερα ἐκεῖνο τῆς περιόδου τῆς ὡριμότητας, ὅπου σημειώνεται μιά ἀποφασιστική στροφή ἀπό τήν Σωκρατική περίοδο πρός τόν πυθαγόρειο δυϊσμό καί τήν πυθαγόρεια διδασκαλία γιά τούς ἀριθμούς.

Ἔτσι, κατά τήν προσωπική μου ἄποψη, εἶναι ἄπειρα πιό λογικό καί φυσικό ἄν θέλει νά κάνει κανείς μιά συνθετική προσέγγιση καί ἑρμηνεία τοῦ πυθαγορισμοῦ νά χρησιμοποιήσει πολύ περισσότερο πνευματικά συγγενικές φιλοσοφίες, τή μαρτυρία τοῦ Πλάτωνα καί ἐκείνη τῶν νεοπλατωνικῶν καθώς καί ὁρισμένων νεοπυθαγορείων, ἀπό τό νά στηριχθεῖ στόν Ἀριστοτέλη καί τούς ἀριστοτελικούς, ἀρχαίους καί σύγχρονους.

Μάλιστα οἱ Νεοπλατωνικοί, ἰδιαίτερα οἱ Ἐκλεκτικοί τῆς Σχολῆς τῆς Ἀλεξάνδρειας, ὅπως π.χ. ὁ Ἀμμώνιος Σακκάς, ὁ Πρόκλος, ὁ Ἰάμβλιχος, ὁ Πορφύριος καί ὁ ἴδιος ὁ Πλωτίνος κ.α., βρίσκονται πιό κοντά στόν αὐστηρά "καθαρτικό" καί μυσταγωγικό, τόν βαθύτατα θρησκευτικό, ὄχι ὅμως καί πρός τόν κοινωνικοπολιτικό χαρακτήρα τοῦ ἀρχικοῦ πυθαγορισμοῦ.

Μάλιστα κανένας κίνδυνος πραγματικά δέν ὑπάρχει ταύτισης τοῦ Πλατωνισμοῦ μέ τόν Πυθαγορισμό.

Καί οἱ δύο ἔχουν τίς ἴδιες βαθύτατα μυσταγωγικές καί ἴσως ἀπόκρυφες ἀφετηρίες πού φθάνουν μέχρι τά Ἑλληνικά Μυστήρια καί ἰδιαίτερα τά Ἐλευσίνια[12].

Καί οἱ δύο μεγάλες φιλοσοφίες κινοῦνται ἀποφασιστικά γύρω ἀπό ἕνα διαρκή πνευματικό πυρήνα, Ἑλληνικῆς ἔμπνευσης, τήν αὐτόβουλη καί ἐλεύθερη ἄσκηση ἀπό τόν ἄνθρωπο, τῆς ἀρετῆς καί τῆς ἀλήθειας. Τήν κάθαρση δηλαδή ἀπό ὅ,τι "*ἐμπαθές καί ἄλογον*", ἡ ὁποία περιλαμβάνει καί τή φιλοσοφική καί ἐπιστημονική ἀντίληψη καί δημιουργία.

Καί γιά τίς δύο ἡ τελείωση τοῦ ἀνθρώπου ταυτίζεται μέ τήν ἐπίτευξη τῆς καθαρῆς, τῆς ἐξ ἀποκαλύψεως, γνώσης καί

ἐπιστήμης, δηλαδή μέ τήν ἐποπτεία (εποπτια), τή θεοφάνεια καί τήν ἐσωτερική ἐπικοινωνία μέ τό Θεό, ὅπως τό ἔθεταν τά Ἐλευσίνια Μυστήρια[13] ἤ τήν ὁμοίωση πρός τόν Θεό, ὅσο εἶναι δυνατόν στόν ἄνθρωπο, ὅπως ἔλεγεν ὁ Πλάτωνας[14].

Γιά τόν Πυθαγόρα θά ἔπρεπε νά περιγράψουμε τήν τελείωση σάν ἁρμονική συνήχηση μεταξύ τοῦ μικρόκοσμου καί μακρόκοσμου ἤ μεταξύ τοῦ μικροκοσμικοῦ ἱεροῦ τέσσαρα (τήν τριαδική προσωπικότητα καί τή θεία ψυχή)[15] καί τοῦ μακροκοσμικοῦ ἱεροῦ τέσσαρα (Τό Ἕνα καί τήν Τριάδα). Ὅμως, ἄν ἴσως εἶχαν τίς ἴδιες ἀφετηρίες καί προσανατολισμούς ὁ Πυθαγορισμός καί ὁ Πλατωνισμός, ὅμως διέφεραν σημαντικά ὡς πρός τή μέθοδο ἔκφρασης καί ἀνάπτυξής τους μέ τίς ἀντίστροφες ἀποκλίσεις τοῦ Νεοπυθαγορισμοῦ καί Νεοπλατωνισμοῦ. Ὁ πλατωνισμός εἶναι φιλοσοφικότερος καί διανοητικότερος.

Ἀπευθύνεται περισσότερο σέ πνευματικούς ἀναζητητές, μέ τή μεγαλοφυία τοῦ Πλάτωνα πού ἐπιδιώκει νά καλύπτει τίς μεγάλες μυσταγωγικές καί ὑπαρξιακές ἀλήθειες, μέ παραστατικούς μύθους καί ἀλληγορίες. Μ' αὐτούς συνδυαζόταν ἡ φιλοσοφική διαλεκτική, προϊόν τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφικῆς σκέψης, πού μέ τή βοήθεια τῆς Σωκρατικῆς μαιευτικῆς, τήν ἔφερε ὁ ἴδιος ὁ Πλάτων σέ ἀνυπέρβλητα ὕψη.

Σέ σχέση μέ τό θέμα αὐτό, τῆς διανοητικότερης δηλαδή καί φιλοσοφικότερης ἔκφρασης τοῦ Πλατωνισμοῦ, θά ἤθελα νά σταθῶ καί νά παρατηρήσω κάτι σημαντικό.

Δέν εἶναι σωστό, ὡς Ἕλληνες ἰδιαίτερα, νά παρασυρόμαστε ἀπό ἕνα ἐντελῶς ξένο πρός τό Πλατωνικό βίωμα καί ἐντελῶς ἄγονο καί στεῖρο, ὀρθολογικό ἀδιάφορα, διανοητικισμό κυρίως ὁρισμένων δυτικῶν φιλολογικῶν κύκλων. **Πρέπει νά θυμόμαστε πάντοτε ὅτι μέσα στούς μαιάνδρους τῆς διαλεκτικῆς σκέψης τοῦ Πλάτωνα ἡ ἀληθινή ἀφετηρία καί τό τέρμα της εἶναι ἡ ἱερή, ἡ ἄρρητη σιγή τῆς μυσταγωγίας καί τῆς καθαρῆς γνώσης.**

Αὐτή τή μυστηριακή "ἐποπτεία" μᾶς τήν περιγράφει μέ ἀνυπέρβλητο τρόπο ὁ Πλάτων στό *Φαῖδρο* του. Εἶναι τό ἀπόλυτο κάλλος, ἡ καθαρή καί φεγγοβόλα ἰδεατή ὀμορφιά, πέρα ἀπό κάθε διανοητική γνώση, ὅπως τήν εἶδε ἐκεῖνος ὁ μεγάλος ἐνορατικός φιλόσοφος (ἕνας ἄλλος μποροῦσε νά τή δεῖ κάπως διαφορετικά). "*Ἡ δικαιοσύνη βέβαια καί ἡ σωφροσύνη καί ὅσα ἄλλα εἶναι πολύτιμα γιά τίς ψυχές, δέν ἔχουνε καμμιά φεγγοβολιά στά ὁμοιώματα ἐδῶ κάτω· ἀλλά μ' ἀδύνατα ὄργανα, μέ πολύ μόχθο καί λίγοι, πλησιάζουνε τίς εἰκόνες των καί θεάζονται τό γένος πού παριστάνουν. Ἡ ὀμορφιά ὅμως λαμποκοποῦσε τότε στά μάτια μας, ὅταν μαζί μέ τόν πανεύτυχο χορό ἐβλέπαμε τό μακάριο ὅραμα καί θέαμα, κι ἀκολουθώντας ἐμεῖς τό Δία κι ἄλλους Θεούς, ἐτελετουργούσαμε τή μυσταγωγία πού ἀξίζει, πού τήν λέμε τρισμάκαρη, αὐτήν πού τήν γιορτάζαμε δέ ὄντας ἐμεῖς τέλειοι καί ἀνέπαφοι ἀπ' ὅσα κακά μάς περίμεναν ὕστερα· καί μυηθήκαμε στ' ἀκέρια κι ὁλοκάθαρα κι ἀτρεμόφεγγα καί πανεύτυχα ὁράματα καί τά θεωρούσαμε μέσα σέ φωτοβολιά καθάρια, ὄντας καθαροί καί ἀμόλυντοι ἀπ' αὐτό πού τό περιφέρνομε τώρα μαζί μας καί τό λέμε σῶμα κι εἴμαστε σάν τό στρείδι μέ τ' ὄστρακό του δεμένοι*[16].

Ἀκόμη πιό πέρα ἀπό τό σύγχρονο διανοητικισμό βρίσκεται ὁ ἀρχικός Πυθαγορισμός.

Ὅ,τι ἐκάλυψε μέ μύθους καί ἀλληγορίες καί ἀνέπτυξε μέ τή διαλεκτική ὁ Πλάτων, σέ φιλοσοφική διδασκαλία προσιτή στούς πνευματικούς ἀναζητητές ὅλων τῶν ἐποχῶν, ὑπῆρξε ἀπόκρυφο ἀξίωμα καί κανόνας ζωῆς καί ἄσκησης αὐστηρῆς γιά τήν ἀρχική κοινότητα τῶν πυθαγορείων. Δέν ἐπρόκειτο γιά ἁπλή Σχολή φιλοσοφίας. Ὅπως ἔγραψε γιά τόν Πυθαγόρα ὁ Joseclyn Godwin, στό γνωστό βιβλίου του "Οἱ μυστηριακές θρησκεῖες τοῦ ἀρχαίου κόσμου":

"*Γεννημένος στήν Σάμο ὁ Πυθαγόρας μελέτησε τούς Ἕλληνες Φιλόσοφους Φερεκύδη, Ἀναξίμανδρο καί Θαλή, ἐπισκέφθηκε τούς Μάγους τῆς Βαβυλώνας καί τούς Ἱεροφάντες τῆς Αἰγύπτου καί ἐπέστρεψε (ἀφοῦ παρέμεινε 34 ὁλόκληρα χρόνια στίς δύο αὐτές χῶρες, σέ ἡλικία 56 ἐτῶν) γιά νά ἱδρύσει σχολή πνευματικῶν ἐπιστημῶν στόν Κρότωνα τῆς Νότιας Ἰταλίας.*

Σπάνια τοῦ ἀποδίδεται ὁ πραγματικός του ρόλος, πού ἦταν νά μεταφυτέψει τήν ἐσωτερική σοφία ἐκείνων τῶν ἀρχαίων καί ἑτοιμοθάνατων πολιτισμῶν στό νέο ἔδαφος τῆς Ἑλλάδας, συνδυάζοντάς τη μέ τά στοιχεῖα τῆς ὀρφικῆς παράδοσης.

Ἡ φιλοσοφία του πάνω ἀπ' ὅλα ζητοῦσε νά ἐξαγνίσει τήν ψυχή μέσα ἀπό τήν ἐξ ἀποκαλύψεως γνώση καί τήν ἄσκηση: ἔτσι οἱ μαθητές του ὑποβάλλονταν σέ πενταετή προπαρασκευαστική περίοδο διδασκαλίας μέ τυφλή ὑπακοή καί τηροῦσαν αὐστηρῶς κανόνες διαγωγῆς"[17].

Πραγματικά ἡ πυθαγόρεια διδασκαλία καί πρακτική γιά τήν κάθαρση δέν ἦταν δυνατό νά περιοριστεῖ στά ἠθικά καί διανοητικά στοιχεῖα της, ἀλλά ἐπεκτεινόταν μετά ἀπό πενταετή προπαρασκευή καί στή μυητική διδασκαλία καί ἄσκηση, πού ἦταν ὁ κύριος σκοπός τῆς Σχολῆς.

Βεβαίως τά ἠθικά στοιχεῖα ἦσαν σημαντικά. Ὁ Πυθαγόρας σάν μεγάλος παιδαγωγός, ἀλλά καί δάσκαλος τῆς μετεμψύχωσης ἤ μετενσάρκωσης, εἶναι βέβαιο ὅτι πίστευε πώς ὁ ἄνθρωπος, ἐφόσον ξαναγεννιέται, εἶναι ἀτελής καί ἔχει ἀνάγκη ἀγωγῆς γιά νά ἐξαλείψει τά ἐλαττώματά του, ἀλλά καί γιά νά κερδίσει κάποτε τήν πνευματική ἐλευθερία του ἀπό τίς περιοδικές μετεμψυχώσεις ἤ μετενσαρκώσεις.

Ὅμως ἡ πυθαγόρεια αὐτή ἀντίληψη γιά τήν μετεμψύχωση δέν εἶχε μιά ἰδιαίτερη, μιά ἀποφασιστική σημασία, ὅπως προτείνουν ὁρισμένοι συγγραφεῖς. Διότι δέν μπορεῖ μόνη της καί ἀποκομμένη ἀπό τόν πυθαγόρειο δυισμό νά ἐξηγήσει τήν ἐξαιρετική πνευματικότητα τῆς πυθαγόρειας διδασκαλίας, ἀλλά καί τῆς πυθαγόρειας κοινότητας, πού ἀνέδειξε ἐξαιρετικούς καί ὑποδειγματικούς χαρακτῆρες, καταργῶντας ὅλες τίς συμβατικότητες, διακρίσεις καί προκαταλήψεις τῆς ἐποχῆς.

Εἶναι γνωστό ὅτι ἡ δουλεία καί οἱ διακρίσεις σέ βάρος τῶν γυναικῶν, πού τίς ἀνέχθηκε καί ὁ ἴδιος ὁ Πλάτωνας στήν *Πολιτεία* του, εἶχαν πλήρως καταργηθεῖ στήν πυθαγόρεια κοινότητα.

Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι ὁ πυθαγόρειος τρόπος τοῦ βίου προηγήθηκε κατά πολύ τῆς ἐποχῆς του καί ὑπῆρξε περιώνυμος, γενικά ἀναγνωρισμένος καί ὑποδειγματικός γιά ὁλόκληρη τήν ἀρχαιότητα.

Τήν πυθαγόρεια μπορεῖ ἑπομένως νά ἐξηγήσει μόνο ἡ δυιστική, μυσταγωγική διδασκαλία. Ἡ ἀγωγή μέ τήν ὁποία οἱ Πυθαγόρειοι ἐδιδάσκοντο νά ἀναγνωρίζουν τήν ὕπαρξη τοῦ θεϊκοῦ στοιχείου, τῆς θείας ψυχῆς, μέσα στόν ἄνθρωπο, ἀλλά καί τῆς πνευματικῆς τάξης μέσα στόν κόσμο. Ἀπό ἐκεῖ προέκυπτε καί ἡ ἀνάγκη τῆς ὁλοκληρωτικῆς κάθαρσης μέ ὅλα τά μέσα, ἠθικά διανοητικοεπιστημονικά, πνευματικά, μέ τή μουσική καί τήν ἀξιοκρατική διακυβέρνηση, γιά νά γίνει δυνατή ἡ πλήρης αὐτογνωσία καί ἐποπτεία, ἡ πλήρης ἐναρμόνιση καί ἀνταπόκριση τοῦ ἀνθρώπου πρός τά θεῖα του πεπρωμένα.

Οἱ μαθητές διδάσκονταν νά ἀναγνωρίζουν καί νά ἱεραρχοῦν μιά πνευματική τάξη, μέ τά ἀξιώματα καί τούς νόμους της, πάνω ἀπό τή φυσική καί κοινωνική, χαώδη πολλές φορές, κατάσταση καί πραγματικότητα. Ἔτσι οἱ μαθητές ἐδιδάσκοντο μέ σύμβολα καί συμβολισμούς δυσνόντους, τά περίφημα ἀκούσματα, πού γύμναζαν τήν προσοχή καί τήν ἀντίληψη καί ἀποτελοῦσαν παραγγέλματα συμπεριφορᾶς, ἐνῶ ταυτόχρονα ἦσαν ἀκατανόητα στούς ἀμύητους, ὅπως π.χ. *Πῦρ μαχαίρᾳ μή σκαλεύειν. Ζυγόν μή ὑπερβαίνειν. Ἐπί χοίνικος μή καθίζειν* κ.λ.π. πού σήμαιναν: Νά μή διεγείρεις ἄνθρωπο θυμωμένο, νά μήν ἀδικεῖς, νά φροντίζεις καί γιά τό παρόν καί γιά τό μέλλον κ.λ.π.

Οἱ ἀκουσματικοί λεγόμενοι ἤ ἐξωτερικοί μαθητές περνοῦσαν ἀπό διάφορες δοκιμασίες γιά τήν ἠθική κάθαρση καί τόν ἀναγκαῖο ἐξαγνισμό τους[18], πού ἦσαν ἀπαραίτητες γιά νά μπορέσουν νά γίνουν ἀποδεκτοί στούς ἑπόμενους βαθμούς τῆς ἐσωτερικῆς μαθητείας καί μυητικῆς διδασκαλίας.

Ἡ σπουδαιότερη ἦταν **ἡ τήρηση πενταετοῦς σιωπῆς**. Δέν ἐπρόκειτο γιά ἁπλή παιδαγωγική πειθάρχηση καί δοκιμασία, ἀλ-λά γιά ἄσκηση πού εἶχε βαθύτατα ἀποκρυφιστική σημασία.

Ὅπως γράφει ἡ σύγχρονη μεγάλη ἀποκρυφίστρια καί θεόσοφος, H.P. Blavatsky στό γνωστό ἔργο της "*Ἀποκαλυμμένη Ἴσιδα*":

"*Ἡ ἄσκηση ἠθικῆς καί φυσικῆς ἁγνότητας καί ὁρισμένη αὐτοπειθάρχηση (πού περιλαμβάνει καί τόν ἔλεγχο τῆς ὁμιλίας καί τήν σιωπή) ἀναπτύσσουν τή ζωτική ψυχική δύναμη τῆς αὐτοφώτισης. Παρέχοντας στόν ἄνθρωπο αὐτοέλεγχο καί ἔλεγχο ἀπό τό ἀθάνατο πνεῦμα του, τοῦ χαρίζει ἀληθινά ἀνώτερες ψυχικές δυνάμεις καί δημιουργικές ἱκανότητες*"[19].

Οἱ ἐσωτερικοί πάλι μαθητές διδάσκονταν κυρίως μέ τήν ἀριθμοσοφία, τούς ἱερούς ἀριθμούς καί τά σχήματα. Ἡ πυθαγόρεια διδαχή γιά τούς ἀριθμούς δέν ἀφοροῦσε ποσοτικές σχέσεις. Οἱ ἀριθμοί γιά τούς πυθαγόρειους ἀποτελοῦν τήν οὐσία ἤ καλύτερα τήν πεμπτουσία τῶν ὄντων, τοῦ κόσμου ἀλλά καί τῶν ἀρετῶν.

Ἔτσι ἡ πυθαγόρεια ἀγωγή τῆς κάθαρσης, πού μᾶς ἐνδιαφέρει κυρίως ἐδῶ, συνδέεται στενά μέ τήν πιό ἀπόκρυφη καί μυσταγωγική διδασκαλία τῶν πυθαγορείων, ἐκείνη τῶν ἀριθμῶν, τήν πυθαγόρεια ἀριθμοσοφία.

Τελειώνοντας, θά ἤθελα νά κάνω ὁρισμένες διαπιστώσεις:

Ἡ Σχολή τοῦ Πυθαγόρα στόν Κρότωνα τῆς Κάτω Ἰταλίας, κατά τήν προσωπική μου ἄποψη, ἦταν μιά ἀληθινή Σχολή προπαρασκευῆς καί προετοιμασίας γιά τά πραγματικά Μυστήρια[20]. Αὐτῶν τῶν Μυστηρίων καί τῆς προαιώνιας σοφίας πού ἐκπροσωποῦν, ἀναπαραστάσεις ἦσαν, τουλάχιστον γιά τούς πολλούς, τά Μυστήρια τῆς ἀρχαιότητας.

Μόνο ἔτσι μπορεῖ νά ἐξηγηθεῖ τό γεγονός ὅτι ὁ Πυθαγόρας μέ τίς διδασκαλίες του τόν ἕκτο π.Χ. αἰῶνα ἀνεκάλυψε τό μυστήριο τῆς ζωῆς.

Ἀναφέρομαι ἰδιαίτερα στήν ἁρμονική διδασκαλία τοῦ Πυθαγόρα γιά τούς ἀριθμούς καί τή φιλοσοφία του, τό εἶδος τῆς ὁποίας ὁ Πλάτων ὀνόμαζε **μεγίστη μουσική**. Τό γεγονός αὐτό ἀκόμη δέν ἔχει ἐπαρκῶς κατανοηθεῖ καί ἀποτιμηθεῖ.

Μέ τά δεδομένα ὅμως τῆς νεώτερης ἐπιστήμης καί τοῦ σύγχρονου ἀποκρυφισμοῦ διανοίγονται εὐρύτατες προοπτικές γιά τήν πλήρη ἐπιβεβαίωση τῆς πυθαγόρειας διδασκαλίας ὅτι "**ἀριθμός τό πᾶν**".

Ἤδη ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη ἀναγνωρίζει τή μεγάλη σημασία καί σπουδαιότητα αὐτῆς τῆς διδασκαλίας, πού, ὅπως ἔγραψε ὁ W.P. Wightman, "*ἄλλαξε τήν πορεία τῆς ἱστορίας*"[21].

Οἱ παλαιότεροι συγγραφεῖς καί σέ ἕνα μεγάλο μέρος καί ὁ ἴδιος ὁ Ἀριστοτέλης, τήν περιόριζαν πολύ. Τήν θεωροῦσαν σάν μιά πρώτη σοβαρή ἀπόπειρα θεμελίωσης τῶν μαθηματικῶν, τῆς μουσικῆς, ἀλλά καί τῆς ἀστρονομίας, καθαρά ὅμως ἁπλοϊκή καί μυστικιστική στίς εὐρύτερες προεκτάσεις της. Τό γεγονός ὅμως ὅτι ὁ ἀριθμός γιά τούς πυθαγόρειους ἦταν, ὅπως ἔγραψε A Farmington, "*ἕνα κλειδί γιά τό ἄνοιγμα τοῦ διαστήματος καί ἕνα ὄργανο γιά τόν ἐξαγνισμό τῆς ψυχῆς*"[22] δίνει τίς πραγματικές διαστάσεις της σ' αὐτή τή βαθύτατα πνευματική, πυθαγόρεια διδασκαλία. Τήν συσχετίζει στενά μέ τό ἴδιο τό μυστήριο τῆς ζωῆς, ἀλλά καί τῆς συνείδησης. Τήν συνδέει ἀποφασιστικά μέ αὐτή τή θαυμαστή παιδεία καί ἀγωγή, πού ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἀνακοίνωσης αὐτῆς, τήν ἀποκάλεσα "**πυθαγόρεια κάθαρση**".

Σύμφωνα μέ τά δεδομένα τῆς σύγχρονης ἐπιστήμης:

"*Ἡ διαφορά ἑνός πράγματος καί ἑνός ἄλλου σέ τελευταία ἀνάλυση εἶναι θέμα βαθμοῦ κραδασμοῦ. Ἐκεῖνο πού προκαλεῖ αὐτές τίς κραδασμικές διαφορές εἶναι ὁ ἀριθμός καί ἡ διευθέτηση τῶν ἠλεκτρονίων μέσα στό ἄτομο καί ἡ διάφορη συνοχή τῶν ἀτόμων, μέσα στά μόρια, πού ὁδηγοῦν στήν διαφοροποίηση αὐτῶν τῶν κραδασμῶν*". "Θά μπορούσαμε νά ἀπεικονίσουμε τήν κλίμακα τῶν κραδασμῶν σάν ἕνα πελώριο πίνακα πλήκτρων (ὅπως τοῦ πιάνου) στό ὁποῖο ὑπάρχουν πολλές ὀκτάβες καί διάφοροι τύποι κραδασμοῦ καί κίνησης. Ἕνας βαθμός κίνησης ἐκφράζεται σάν κραδασμός στερεῆς, ὑγρῆς ἤ ἀέριας μορφῆς. Ἄλλοι βαθμοί διακρίνονται σάν ἦχος, θερμότητα, φῶς καί χρωματικοί κραδασμοί ἤ χρώματα, ὑπεριώδεις ἀκτίνες καί ἀκτίνες Χ, μαγνητικοί κραδασμοί, μέχρι τά ἄπιαστα ἐκεῖνα πράγματα, γιά τά ὁποῖα λίγα γνωρίζουμε. Μέσα σ' αὐτά συγκαταλέγεται καί ἡ ἀνθρώπινη σκέψη (σέ διάφορα μήκη κύματος καί συχνότητες, ἀνάλογα μέ τήν ἰσχύ καί τήν πνευματικότητά της)"[23].

Σύμφωνα μέ τίς ἀντιλήψεις τοῦ σύγχρονου ἀποκρυφισμοῦ "*εἶναι αὐταπόδεικτη ἀλήθεια ὅτι οἱ κόσμοι εἶναι τό ἀποτέλεσμα τοῦ ἤχου*.

Πρῶτα ἡ ζωή καί κατόπιν ἡ ὕλη, καθώς ἐπίσης ἡ ἕλξη τῆς ὕλης πρός τή ζωή, γιά νά γίνει δυνατή ἡ ἐκδήλωση καί ἡ ἔκφρασή

της καί ἡ κανονική διευθέτηση τῆς ὕλης στίς ἀναγκαῖες μορφές. Ὁ ἦχος ἀπετέλεσε τόν παράγοντα πού διευθετεῖ, τήν προωστική ὤθηση καί τό ἐκλεκτό μέσο. Ὑπό ἔννοια ἀποκρυφιστική καί βαθιά μεταφυσική, ὁ ἦχος ἀντιπροσωπεύει ἐκεῖνο τό ὁποῖο ὀνομάζουμε "ἐνδιάμεση σχέση", εἶναι τό δημιουργικό διάμεσο, ὁ συνεκτικός τρίτος παράγοντας στό ἔργο τῆς ἐκδήλωσης τῆς ζωῆς διαμέσου τῆς ὕλης"[24].

""Ὁ κόσμος σπάνια ἀντιλαμβάνεται τήν ἰσχύ μιᾶς λέξης, κι ὅμως ἔχει διακηρυχθεῖ: *"Εν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος.... καί Θεός ἦν ὁ Λόγος... χωρίς Αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέ ἕν ὅ γέγονεν"*[25].

Ἔχει εἰπωθεῖ ὅτι ὁ κύριος παράγοντας μέ τόν ὁποῖο ὁ τροχός τῆς Φύσης κινεῖται πρός μία φαινομενική διεύθυνση εἶναι ὁ ἦχος.

Ἡ φιλολογία καί οἱ γραφές ὅλων τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν καί τῶν μεγάλων θρησκειῶν στέκουν μάρτυρες τῆς δραστικότητας τοῦ ἤχου νά ἐπιφέρει ὅλα ὅσα εἶναι ἁπτά καί ὁρατά. Οἱ Ἰνδοί λένε πολύ γραφικά *"ὁ μεγάλος Ἀοιδός ἔκτισε τούς κόσμους καί τό σύμπαν εἶναι τό τραγούδι του"*.

Αὐτός εἶναι ἕνας ἄλλος τρόπος ἔκφρασης τῆς ἴδιας ἰδέας".

""Ὁ ἦχος, ἡ ὁμιλία καί ἡ χρήση τῶν λόγων θεωρήθηκαν ἀπό τούς ἀρχαίους φιλόσοφους καί ἰδιαίτερα τόν Πυθαγόρα (καί θεωροῦνται ὅλο καί περισσότερο ἀπό τούς νεώτερους στοχαστές) σάν ὁ ἀνώτατος παράγοντας πού χρησιμοποιεῖται ἀπό τόν ἄνθρωπο γιά νά διαπλάθει τόν ἑαυτό του καί τό περιβάλλον του.

Ἡ ὁμιλία ἀποκαλύπτει, ἡ δέ ὀρθή ὁμιλία μπορεῖ νά δημιουργήσει μιά μορφή μέ εὐεργετικό σκοπό, ὅπως ἀκριβῶς ἡ μή ὀρθή ὁμιλία μπορεῖ νά δημιουργήσει μιά μορφή πού ἔχει ἕνα κακόβουλο ἀντικειμενικό σκοπό.

Χωρίς νά τό ἀντιλαμβανόμαστε αὐτό, ὡστόσο ἀκατάπαυστα καί ἀνεύθυνα, μέρα μέ τή μέρα, μιλοῦμε, χρησιμοποιοῦμε λέξεις, πολλαπλασιάζουμε ἤχους καί περιστοιχίζουμε τούς ἑαυτούς μας μέ κόσμους μορφῆς, πού εἶναι δημιούργημά μας.

Δέν εἶναι ἀπαραίτητο λοιπόν, προτοῦ μιλήσουμε νά σκεφτόμαστε, ἐνθυμούμενοι μέ αὐτό τόν τρόπο τήν ἐντολή. Πρέπει νά φθάσετε τή γνώση προτοῦ ἐπιχειρήσετε τήν ὁμιλία"[26].

Αὐτά εἶναι μερικά ἀπό τά πιστεύω τοῦ σύγχρονου ἀποκρυφισμοῦ, πού ἔχουν, κατά τή γνώμη μου, ἄμεση σχέση μέ τή βασική Πυθαγόρεια διδασκαλία γιά τόν ἀριθμό, ἀλλά καί μέ τήν κυριότερη πρακτική τῆς πυθαγόρειας κάθαρσης γιά τή σιωπή, τόν ἔλεγχο τῆς ὁμιλίας καί τή χρήση τοῦ λόγου, ἀλλά καί τῆς μουσικῆς, πού συμβάδιζε μέ τόν καθημερινό συνειδησιακό αὐτοέλεγχο τῶν πυθαγορείων.

Τελειώνοντας θά ἤθελα νά ἐπισημάνω τήν ἀναγκαιότητα μιᾶς παράλληλης πρός τίς πυθαγόρειες διδασκαλίες ἔρευνας τῶν Ἀρχαίων Μυστηρίων.

Διότι ὁ Πυθαγόρας ὁ μεγάλος Ἕλληνας μύστης, θεουργός, φιλόσοφος, παιδαγωγός, μαθηματικός, πολιτικός ἀναμορφωτής, δέν ἀνακάλυψε ἀσφαλῶς μόνος του τό μυστήριο τῆς ζωῆς καί τῆς συνείδησης. Ὅπως εἶπα καί στήν ἀρχή τῆς ὁμιλίας μου, ἡ καλλιέργεια τῆς ἐπιστήμης σέ ἕνα ὑψηλό μάλιστα διανοητικό ἐπίπεδο, γιά τά δεδομένα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀπό

τόν Πυθαγόρα, ἐξεπήγασε ἀσφαλῶς ἀπό τή θρησκευτική σοφία, καί ἐννοοῦσα μέ αὐτό τή διδασκαλία τῶν Μυστηρίων.

Ὅπως ἔγραψε ὁ σοφός Ρῶσος ἐπιστήμονας καί πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας ἐπιστημῶν τῆς προεπαναστατικῆς Ρωσίας Sergei Sem Ouvaroff, στήν πολύ ἐνδιαφέρουσα ἐργασία του γιά τά Ἐλευσίνια Μυστήρια:

""Ἡ μελέτη τῆς ἀρχαιότητας δέν προσφέρει ἄλλο πιό ἐνδιαφέρον καί πιό σκοτεινό θέμα, ἀπό τά Μυστήρια πού τελοῦνταν στούς ἀρχαίους λαούς....

Εἶναι πράγματι φανερό ὅτι ἡ βαθιά γνώση, ὄχι τῶν τελετῶν, ἀλλά τῆς καταγωγῆς καί τοῦ νοήματος τῶν Μυστηρίων, πού θεωροῦνται ὡς τό ἀληθινό ἀπόθεμα τῶν θρησκευτικῶν ἰδεῶν τῶν Ἀρχαίων, θά ἔριχνε νέο φῶς στήν Ἀρχαιότητα"[27].

Καί αὐτή ἡ ἔρευνα τῶν Μυστηρίων ἔχει ἀσφαλῶς σχέση καί μέ τόν Πυθαγόρα, τό μεγαλύτερο μύστη τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητας. Διότι, ἄν ὁ Πλάτωνας, ὁ μεγάλος ἐνορατικός καί φιλόσοφος, εἶδε τήν ἰδεατή ὀμορφιά καί τά φεγγοβόλα ὁράματά της, πού μέ ἀνυπέρβλητο τρόπο μᾶς τά περιγράφει σάν φῶς στό *Φαῖδρο* του[28], σέ στενή μάλιστα σχέση μέ τά Μυστήρια, παράλληλα ὡς φιλόσοφος ὑπῆρξε ὁ δημιουργός τῆς θεωρίας τῶν ἰδεῶν.

Ὅμως ὁ Πυθαγόρας εἶδε τό φῶς, ἀλλά καί ἄκουσε τόν ἦχο καί τήν ἁρμονία τῶν σφαιρῶν.

Καί σύμφωνα μέ τόν σύγχρονο ἀποκρυφισμό, *τό πνεῦμα εἶναι ἦχος, ἡ ψυχή φῶς καί ἡ μορφή κραδασμός*[29].

Μόνο ἡ ἑνοποιημένη ἄσκηση τῆς θρησκευτικῆς σοφίας καί τῆς ἐπιστήμης, ὅπως ἐκείνη πού μέ θαυμαστό τρόπο πρῶτος ἐπεχείρησε στόν ἑλληνικό χῶρο ὁ Πυθαγόρας, μπορεῖ νά ρίξει ἄπλετο φῶς στό μεγάλο μυστήριο τῆς ὕπαρξης καί τῆς ζωῆς. Μόνο ἡ ἕνωση τῆς Θρησκείας καί τῆς Ἐπιστήμης εἶναι δυνατό νά ἀποκαλύψει τό μεγάλο γεγονός τῆς ἀδιάσπαστης τριαδικότητας τῆς Ζωῆς, τῆς Συνείδησης καί τῆς Ὑλικῆς μορφῆς. Καί ἑπομένως καί τή μεγίστη Ἁρμονία καί τελείωση, μέ τήν αὐτόβουλη κάθαρση καί πνευματική βίωση τοῦ ἀνθρώπου.

Προηγουμένως ὅμως αὐτή ἡ ἕνωση τῆς θρησκείας καί τῆς ἐπιστήμης εἶναι ἀνάγκη νά θεραπεύσει ἄμεσες πληγές.

Ὁ σύγχρονος κόσμος μας, ἡ ἴδια ἡ σύγχρονη ψυχή μας, πάσχουν φανερά ἀπό τό διχασμό πού προκλήθηκε στό δυτικό μας πολιτισμό ἀπό τόν πλήρη διαχωρισμό τῆς θρησκείας καί τῆς ἐπιστήμης.

Ὁ διχασμός αὐτός ἔχει σάν ἀποτέλεσμα νά διαμορφώνονται στή διαδρομή τῆς ἱστορίας κινήματα καί πολιτιστικά ρεύματα ἀκραῖα καί ἀντιφατικά, ὅπως ὁ ὑλισμός καί ὁ ἰδεαλισμός. Συντελεῖ στό νά παρεξηγεῖται κάθε φορά ὁ ἀληθινός ρόλος τῆς θρησκείας καί τῆς ἐπιστήμης, σάν συμπληρωματικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος. Ἐξωθεῖ στό νά δίνεται μία μονόπλευρη, αὐθαίρετη ἔμφαση σέ καθεμιά ἀπ' αὐτές καί στίς τάσεις καί προδιαθέσεις πού ἐκπροσωποῦν.

Στήν ἐποχή μας, μέ τήν ἔξαρση τῶν φυσικῶν καί τεχνικῶν ἐπιστημῶν, τό ρῆγμα μεγάλωσε καί ἀνέτρεψε τήν ψυχική μας ἰσορροπία, ἐξώθησε στό μόνιμο σχεδόν κυνήγι τῶν ὑλικῶν κυρίως ἀξιῶν καί τῆς "κοινωνίας τῆς εὐμάρειας" καί ἐπέφερε ἔντονη ἀντιπαράθεση μεταξύ τῶν λαῶν καί τῶν συγχρόνων ἰδεολογιῶν.

Τελικά ὁ διαχωρισμός τῆς ἀληθινῆς θρησκευτικότητας πού ἀναγνωρίζει τό θεῖο μέσα στόν ἄνθρωπο, σάν πηγή ἡρωισμοῦ καί τῆς πραγματικῆς δημιουργικότητας, καί τοῦ ἐπιστημονικοῦ ὀρθολογισμοῦ, τῶν δύο μεγάλων ἀπελευθερωτικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ αἰτία πού τροφοδοτεῖ τό σύγχρονο σκεπτικισμό, τήν τυποποίηση καί τόν ἐπιστημονισμό μας, ἀλλά καί διαιωνίζει τή θρησκευτική ἀποκρυστάλλωση καί τό φανατισμό.

Ἡ βαθιά μελέτη, ἡ πραγματική ἀναβάπτισή μας στήν ἀρχαία Ἑλληνική σοφία καί ἰδιαίτερα στήν πυθαγόρεια καί τήν πλατωνική μπορεῖ νά μᾶς βοηθήσει ἀποφασιστικά νά ἀναζητήσουμε τό δικό μας δρόμο γιά μιά νέα ἀναγκαία σύνθεση τῆς πνευματικότητας καί τῆς ἐπιστήμης, στή σύγχρονη ἐποχή μας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Τήν ἀναμφισβήτητη θρησκευτικότητα τοῦ Πυθαγόρα καί τῆς σχολῆς τοῦ ἀποδέχονται πάρα πολλοί καί γνωστοί σύγχρονοι στοχαστές. Πρόκειται ὅμως γιά μιά θρησκευτικότητα, πού ταυτιζόταν μέ τήν ἔννοια τῆς ἐσωστρεφοῦς πνευματικῆς ἐπιστήμης, πού ἐρευνοῦσε καί πραγμάτωνε τό θεῖο μέσα στόν ἄνθρωπο καί πού περιελάμβανε τή διανόηση καί τήν ἐπιστήμη, σάν μέσο κάθαρσης καί ὁλοκλήρωσης τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά πού πολύ μικρή σχέση εἶχε μέ τή σύγχρονη ἔννοια τῆς λατρευτικῆς, δογματικῆς θρησκείας. Τή σχέση τῆς πυθαγόρειας πνευματικότητας μέ τήν ἐπιστήμη τονίζουν πάρα πολλοί συγγραφεῖς. Θά ἀναφέρω ἐδῶ δύο μόνο, πολύ χαρακτηριστικές περικοπές. Ἡ μία προέρχεται ἀπό τό γνωστό γιά τήν ἱστορία τῶν ἰδεῶν ἔργο τρῦ Ἄγγλου καθηγητή καί ἀκαδημαϊκοῦ William George de Burgh, *Ἡ κληρονομιά τοῦ ἀρχαίου κόσμου*, Ἀθήνα, Σοφός, 1970, σελ. 146, πού ἔχει χαρακτηρισθεῖ σάν μία ἐξαιρετική συνεισφορά στήν ἱστορική σκέψη. Ὁ συγγραφέας του γράφει σχετικά: *"Οἱ ἐπιστημονικές ἔρευνες τῆς σχολῆς τοῦ Πυθαγόρα ἦσαν στενά δεμένες μέ τίς θρησκευτικές ἀρχές καί τήν ἀσκητική ζωή. Ὁ ἴδιος ὁ Πυθαγόρας ἔδωσε σ' αὐτό τό σημεῖο τό παράδειγμα, διδάσκοντας ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἦταν ὁ ἀληθινός ἐξαγνισμός τῆς ψυχῆς καί ὅτι ἡ σωτηρία θά ἔπρεπε νά ἀναμένεται ἀπό τή μύηση στά μυστήριά της... Ὁ φιλόσοφος γιά τούς Πυθαγόρειους καί τόν Πλάτωνα ἦταν ὁ ἅγιος τοῦ ὀρθολογιμοῦ...Ἀπό τήν ἴδια πυθαγορική πηγή βγαίνει ἡ διάκριση....τριῶν τύπων τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς.... Τόν ἀνώτατο ἀντιπροσωπεύουν ὅσοι προτιμοῦν τή ζωή τοῦ διανοητή, σκεπτόμενοι μέ ἀπαλλαγμένη τή σκέψη ἀπό τίς ἐπιθυμίες τοῦ σώματος - φυλακή, τό ὅραμα τῆς ἀπόλυτης ἀλήθειας. Αὐτή τήν ἀντίληψη τῆς ὑπερβατικῆς ἐσωστρεφοῦς διανόησης (θεωρία), σάν τήν ὑψηλότερη ἀνθρώπινη δραστηριότητα, συγγενική πρός τό θεϊκό, πρῶτοι τήν πραγματοποίησαν οἱ Πυθαγόρειοι καί τήν ἀνέπτυξε πάρα πέρα ὁ Πλάτωνας.... ὁδηγώντας μας ἔτσι μέσα στήν καρδιά τοῦ πολύ γνωστοῦ σύγχρονου βιβλίου τοῦ O.S. Kirk- J.E. Raven - M. Schofield, Οἱ Προσωκρατικοί, Ἀθήνα, Μορφωτικό Ἵδρυμα Ἐθνικῆς Τραπέζης, 1988, σελ. 245:*

"Πρέπει λοιπόν νά συμπεράνουμε ὅτι ὁ Πυθαγόρας δέν ἦταν φιλόσοφος, ἀλλά ἕνας χαρισματικός θρησκευτικός ἡγέτης. Ἀλλά ἡ συμβολή του στήν ἀρχαία Ἑλληνική σκέψη, μέ τήν εὐρύτερη ἔννοιά της, ἦταν πρωτότυπη, συναρπαστική καί ἀνθεκτική στό χρόνο".

2. Γιά τήν ἕνωση τῶν ἀντιθέτων στούς Προσωκρατικούς γενικότερα καί εἰδικότερα στούς Πυθαγόρειους, βλέπε τήν πολύ ἐνδιαφέρουσα μελέτη τοῦ Νικολάου - Ἰωάννου Σ. Μπούσουλα, *Ἡ δομή τοῦ μείγματος στήν Προσωκρατική σκέψη*, Ἐπιστημονική Ἐπετηρίς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τ. 11., Θεσσαλονίκη, 1969, σελ. 81-168.

3. Πρέπει νά διακρίνουμε ἀπόλυτα σάν κάτι ἐντελῶς διαφορετικό τό ἐξωτερικό θρήσκευμα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς θρησκείας, μέ τό δωδεκάθεο τῶν Ὀλύμπιων Θεῶν καί τίς ἄλλες θεότητες καί ὅλα τά σχετικά δημιουργήματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ποιητῶν, ἀπό τή μεγάλη ἐσωστρεφή παρακαταθήκη τῆς ἠθικῆς καί τῆς πνευματικότητας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τά Μυστήρια. Γιά τό σύνολο τῶν ἀρχαίων αὐτῶν θεσμῶν καί ἰδιαίτερα γιά τά Ἐλευσίνια Μυστήρια, πού θεωροῦνται ὅτι κατεῖχαν τήν πρώτη θέση, ὑπάρχει ἀρκετά μεγάλη βιβλιογραφία στόν τομέα τῶν συγχρόνων ἀνθρωπιστικῶν - κλασικῶν μελετῶν καί τῆς σύγχρονης ἀρχαιογνωσίας. Πάντως τό θέμα αὐτό πού εἶναι ἀπό τά πιό σημαντικά, ἴσως τό σημαντικότερο, ἀλλά καί τό πιό ἀπόκρυφο τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, δέν ἔχει ἐπαρκῶς ἐρευνηθεῖ μέχρι σήμερα. Στόν τομέα τῶν ἐπιστημονικῶν μελετῶν, πολύ ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἰδιαίτερα ἡ μελέτη τοῦ Sergei Sem Ouvaroff, *Ἐλευσίνια Μυστήρια*, Ἀθήνα, Δημιουργία, 1991. Στόν

τομέα τοῦ σύγχρονου ἀποκρυφισμοῦ, μέ πολλή ὠφέλεια μπορεῖ νά μελετηθεῖ τό θέμα τῶν ἀρχαίων Μυστηρίων στά ἔργα τῆς μεγάλης ἀποκρυφίστριας καί ἱδρύτριας τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρείας Ἕλενας Πετρόβνα Μπλαβάτσκι (1831-1891) στό ἔργο H. P. Blavatsky, *Ἀρχαῖα Μυστήρια*, Ἀθήνα, Ἰάμβλιχος, 1989 καί στό μεγαλύτερο, διεθνῶς γνωστό ἔργο της: H. P. Blavatsky, *La Doctrine secrete*, 8 me ed., Adyar-Paris, 1976, 6 φομ. τοῦ ὁποίου κεφάλαιο ἀποτελεῖ ἡ προηγούμενη ἑλληνική ἔκδοση. Ἡ μυστική διδασκαλία τῆς Μπλαβάτσκι ἤδη ἔχει ἀρχίσει νά ἐκδίδεται κατά τόμους καί στά ἑλληνικά: H. Q. Blavatsky, *Ἡ μυστική δοξασία*, Ἀθήνα, Πνευματικός Ἥλιος, 1990, τ. 1.2..

4. Πλάτωνας, *Τίμαιος*, 90 α-δ.

5. Ἱεροκλέους Σχόλια εἰς τά *Χρυσά Ἔπη* τῶν Πυθαγορείων, Ἀθήνα, Βιβλιοθήκη Σφιγγός, 1969, σελ. 14.

6. Eduard Zeller - Wilhelm Nestle, *Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας*, Ἀθήνα, Ἑστία, 1990, σελ. 38.

7. Ἰάμβλιχος, *Πυθαγορικός Βίος*, 71-79, 246-247 κ.α.

8. Eduard Zeller - Wilhelm Nestle, *Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας*, Ἀθήνα, Ἑστία, 1990, σελ. 39.

9. Κωστῆς Μπάλλας, *Οἱ Πυθαγόρειοι*, Ἀθήνα, Ἵδρυμα Γουλανδρῆ - Χόρν, 1985, σελ. 31.

10. Θεόφιλος Βέϊκος, *Οἱ Προσωκρατικοί*, Ἀθήνα, Ο.Ε.Δ.Β. 1985, σελ. 138.

11. Κωστῆς Μπάλλας, *Οἱ Πυθαγόρειοι*, Ἀθήνα, Ἵδρυμα Γουλανδρῆ - Χόρν, 1985, σελ. 31-32.

12. Sergei Sem Ouvanoff, *Ἐλευσίνια μυστήρια*, Ἀθήνα, Δημιουργία 1991.

13. Θέων Σμυρναῖος, *Μαθηματικά*. Theonis Smyrnaei, Philosophi Platonici, Expositio Rerum Mathematicarum, Lipsiae, B.G. Teubneri, 1878, σελ. 14.

14. Πλάτωνος *Πολιτεία* 500 γ-δ, 613 α-β, *Θεαίτητος* 176 β καί *Τίμαιος* 29 γ.

15. Ἡ τό πνεῦμα καί τά τρία της ἐκδήλωσης.

16. Πλάτωνος, *Φαῖδρος*, 250 β-γ, μετ. Ἰωάννου Ν. Θεοδωρακόπουλου, 2η ἔκδ. Ἀθῆναι, 1968.

17. Joseclyn Godwin, *Μυστηριακές θρησκεῖες τοῦ ἀρχαίου κόσμου*, Ἀθήνα, Καρδαμίτσας, 1984, σελ. 75.

18. Ἰάμβλιχος, *Πυθαγορικος Βίος*, Ἀθῆναι. Πύρινος Κόσμος 1982 σελ.

19. Θ. Π. Blavatsky, *Ἀρχαῖα μυστήρια*, Ἀθήνα, Ἰάμβλιχος 1989, σελ 103-104.

20. Alice A. Bailey, *Μύηση, ἀνθρώπινη καί ἡλιακή*, Ἀθήνα 1989, σελ. 82 κ.ε.

21. Χ.Π.Δ. Wightman, *The Growth of scientific Ideas*, Edinburgh, Oliver and Boyd, 1950, σελ. 20.

22. Farrington B., *Head and Hand in Ancient Greece*, London, Watts, 1947.

23. Vera Stanley Alder, *Τό Ἄνοιγμα τοῦ τρίτου ματιοῦ*, Ἀθῆναι, Δίδυμοι, 1986, σελ. 27 κ.ε.

24. Alice A. Bailey, *Ἐπιστολές ἐπί τοῦ ἀποκρυφιστικοῦ διαλογισμοῦ*, Ἀθῆναι, Lucis Press, Χ.Χ. σελ. 74. 25. Ιω. Α, 1.

26. Alice A. Bailey, *Πραγματεία ἐπί τῆς λευκῆς μαγείας*, τ. 1, ἔκδ. 2η, Ἀθῆναι, Lucis Press LTD, 1980, σελ. 158-159.

27. Sergei Sem Ouva-roff, *Ἐλευσίνια μυστήρια*, Ἀθήνα, Δημιουργία, 1991, σελ. 33.

28. Πλάτωνος *Φαῖδρος*, 250 β-γ, μετ. Ἰωάννου Ν. Θεοδωρακόπουλου, 2η ἔκδ., Ἀθῆναι, 1968.

29. Alice A. Bailey, *Πραγματεία ἐπί τῆς λευκῆς μαγείας*, τ. 1, ἔκδ. 2η, Ἀθῆναι, Lucis Press LTD, 1980, σελ. σεμ. 162.

ΤΟ ΚΩΝΙΟΝ

Στόν «Φαίδωνα», ὁ Πλάτων μᾶς δίδει λεπτομέρειες γιά τόν θάνατο τοῦ Σωκράτους: Ἀφοῦ ὁ φιλόσοφος ἤπιε τό κώνιο, ἔνιωσε ἕνα πάγωμα στά πόδια πρῶτα καί μετά στήν κοιλιά, κατόπιν ἀναισθητοποιήθηκαν, τά κάτω ἄκρα του, συσπάσθηκε καί πέθανε.

Ἐκτός ἀπό τόν Σωκράτη, κι ἄλλοι πολιτικοί ἄνδρες ἔχουν θανατωθεῖ μέ κώνιο, ὅπως ὁ στρατηγός Θηραμένης ἀπό τήν Κέα (404 π.Χ.) πού ἴσως νά εἶναι καί ὁ πρῶτος πού πῆρε κώνιο[1]. Γιά τό κώνιο μιλοῦν πολλοί συγγραφεῖς[2], ἀλλά ἄς δοῦμε τά χαρακτηριστικά τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ. Διάφορες ποικιλίες κώνιου φυτρώνουν στήν Ἑλλάδα. Στήν Ἀττική ὅμως τό φυτό φτάνει σέ ὕψος 2μ. Τό δηλητήριο περιέχουν κυρίως ὁ σπόρος, τά ἄνθη, λιγότερο ὁ μίσχος καί οἱ ρίζες. Ἡ σύσταση τοῦ δηλητηρίου πού περιέχει πέντε ἀλκαλοειδῆ[3] μοιάζει μέ τῆς νικοτίνης καί προκαλεῖ γενική παράλυση καί θάνατο[4].

1. Πολέμαρχος τόν καιρό τῶν Τριάκοντα (404 π.Χ.), Φωκίων μαζί μέ τέσσερις συντρόφους του (318 π.Χ.), Αἰσχίνης ὁ ρήτορας (323 π.Χ.) κ.ἄ.

2. Ἱπποκράτης στά συγγράμματά του, Νίκανδρος (Θηρ. στ. 186), Διοσκορίδης (Ια.575), Γαληνός (XI, 596, XI,601), Πλίνιος (XXV,95)

3. Κωνιίνη, μεθυλοκωνίνη, κωνυδρίνη, γκωνικεΐνη, ψευδοκωνυδρίνη.

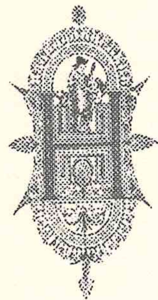
4. Γιά θανάτωση χρησιμοποιοῦσαν τόν σπόρο τοῦ φυτοῦ πού περιέχει 1% δηλητήριο, ἐνῶ φύλλα καί μίσχος ἔχουν μόνο 0,5%. Ἡ δόση ἦταν 4,5 γραμμάρια, ἀλλά συνέβαινε νά χρειαστεῖ ἕνας κατάδικος καί τριπλή δόση γιά νά πεθάνει.

ΣΠΥΡΟΔΗΜΟΥ Γ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ - ΣΙΝΑΝΙΔΗ
Δρ. Φιλοσοφίας Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΑΥΤΟΝ ΑΝΑΛΥΕΣΘΑΙ

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΙΣ

Η συνεχιζομένη προσπάθεια νά ἐμφανισθῆ ἡ ἀρχαία ἑλληνική θρησκεία ὡς μονοθεϊστική, στηρίζεται ἐπί διαστρεβλωτικῆς οἰκειοποιήσεως δυσπροσίτων ἑρμηνευτικῶς θεολογικῶν θέσεων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων μυστηριακῶν φιλοσόφων.

Ἡ ἀποπροσανατολιστική αὐτή προσπάθεια εἰσβάλλει μέσα στόν Ἱερό Θεολογικό ἱστό τόσον τοῦ Ὀρφέως, ὅσον καί τοῦ Πυθαγόρου, ὅπως ἐπίσης καί ἐντός τῶν θεολογικῶν ὅρων τοῦ Σωκράτους καί τοῦ Πλάτωνος.

Ἡ προσπάθεια αὐτή χρησιμοποιεῖ ὅρους θεολογικούς ἀρχαίους τῶν Ἑλλήνων εἰς τρόπον, ὥστε νά ἐγείρωνται αἱ ἐπιδιωκόμεναι νά ἐγκαθιδρυθοῦν ἀμφιβολίαι, ὡς πρός τήν ὀρθότητα τῶν μέχρι σήμερα ἐκτιμήσεων διά τήν πολυθεϊστικήν φύσιν τῆς ἀρχαίας θρησκείας τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ προσπάθεια αὐτή κινεῖται ἐπί τοῦ ἀσφαλοῦς ἐπιπέδου τῆς γενικῆς ἀγνοίας, κυρίως ὅσον ἀφορᾶ εἰς τόν δυσπρόσιτον καί ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου ἀγνοούμενον συμβολισμόν τῶν θεμελιωδῶν παναρχαίων Ὀρφικῶν θεολογικῶν ὅρων.

Ἐπειδή ὁ μέγιστος τῶν Ἑλλήνων θεολόγος Ὀρφεύς κατέστη τό θεολογικόν συμβολικόν πρότυπον τόσον τοῦ Πυθαγόρου, ὅσον καί τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος, ὡς καί τῶν Διαδόχων τοῦ Πλάτωνος, ἡ ἐκ μέρους τῶν ἀεικινήτων ἐχθρῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος διαστρεβλωτική προσπάθεια ἐπί αὐτῶν ἀκριβῶς τῶν ἐγγενῶν δυσκολιῶν στηρίζεται.

Ἡ Ὀρφική θεολογία συστηματικῶς διετυπώθη διά μέσου τῶν διασωθέντων Ὀρφικῶν κειμένων ὑπό τοῦ Δαμασκίου, τοῦ τελευταίου ἡγήτορος τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν· τήν Σχολήν αὐτήν ὁ Ἰουστινιανός ἀναισχύντως ἔκλεισεν κατά τό + 529.

Οἱ διῶκται τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς θρησκείας ἐστηρίχθησαν καί ἐξακολουθοῦν νά στηρίζωνται ἐπί τῆς μονομεροῦς ἑρμηνευτικῶς ἐκ μέρους τους θεάσεως ἀρχαίων Ἑλληνικῶν θεολογικῶν ὅρων, οἱ ὁποῖοι εἰσήχθησαν εἰς τήν Ἑλλάδα ὡς ἀντιδάνεια.

Ὡς πρός τούς ὅρους αὐτούς, ὁ Πρόκλος, Διάδοχος τοῦ Πλάτωνος καί ἡγήτωρ κατά τόν ε' αἰῶνα τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν παραθέτει, εἰς τό ἄκρως πολύτιμον ἔργον του «*Σχόλια εἰς τόν Πλάτωνος Τίμαιον*», ἐπισήμους τῆς Μυστηριακῆς Ἑλλάδος Ὀρφικοπυθαγορείους ἐπακριβεῖς προσδιορισμούς ἐπί τῶν κυριωτέρων ὡς ἄνω κυριολεκτικῶς μετηλλαγμένων σήμερον ἀρχαίων ὅρων.

Ἀσφαλῶς ὁ Πρόκλος διεῖδε ἐκ τοῦ ὕψους τῆς τότε διορατικότητός του τό τί ἐπήρχετο, κάτι ἄλλωστε, τό ὁποῖον ἐτέλει ἤδη ἐν ἐξελίξει ἐπί τῶν ἡμερῶν του.

Στά ἑρμηνευτικά καί εὐκόλως διασυρόμενα ὡς ἄνω ἐπίπεδα τῶν ἀντιδανείων ὑπεισέρχεται καί μία ἄλλη ἀποπροσανατολιστική προσπάθεια ἐπί τῶν ἀντιδανείων τούτων καί διά τῶν ἀντιδανείων τούτων.

Ἄν γίνῃ ἀποδεκτή ἡ καλῇ τῇ πίστει λειτουργία τῆς ἑρμηνευτικῆς αὐτῆς ἐκτροπῆς, τότε δικαιολογεῖται μία ἰδιάζουσα θέασις τῶν ἀντιδανείων ἐκ λόγων γνωσιολογικῆς ἀνεπαρκείας.

Τότε, ἡ ἑρμηνευτική ἀναζήτησις ἑρμηνευτικῶν θεάσεων, αἱ ὁποῖαι τείνουν- ἀδιάφορον ἐάν τό ἐπιτυγχάνουν- νά νομιμοποιήσουν θέσεις ξένας πρός τήν ἀρχαίαν Ἑλληνικήν θεολογίαν ὁμοιάζει μέ προκατειλημμένην δημοσιογραφίαν.

Πρόκειται ὅμως γιά κακή δημοσιογραφία!

Ἡ κακή καί προκατειλημμένη δημοσιογραφία δέν διακρίνεται ἀπό τήν ἀνεξαρτησίαν τῆς ἐλευθερίας καί κυρίως ἀπό τόν σεβασμόν τῆς ἐκτυλισσομένης ἐνώπιον τοῦ κακοῦ δημοσιογράφου ἀντικειμενικῆς πραγματικότητος.

Ἐν ἄλλοις λέξεσιν, ἀσύμπτωτα καί διάφορα μεταξύ τους θεολογικά «συστήματα» δέν εἶναι δυνατόν οὔτε νά ἀλληλοερμηνεύωνται, ἀλλά οὔτε καί εἶναι δυνατόν, «δημοσιογράφοι» ἀνήκοντες εἰς τήν Α δικαιοδοσίαν νά ἑρμηνεύουν τά τῆς Β δικαιοδοσίας διά τῶν κωδίκων τῆς Α. Καί τοῦτο, διότι τά «συστήματα», ἐν προκειμένῳ Α καί Β, ἐθεωρήθησαν ἀξιωμα-τικῶς ὡς ἀσύμπτωτα μεταξύ τους.

Ὡς παράδειγμα τῶν ἀνωτέρω ἔστω τό κατωτέρω ἀπόσπασμα, τό σταθερῶς ἐπιλαμβανόμενον, δίκην εὐτυχοῦς εὑρήματος ἐπί τῆς ἀναζητουμένης ἀποδείξεως τοῦ δῆθεν μονοθεϊσμοῦ τοῦ Ὀρφικοῦ ὁρίζοντος.

Εἰς Διογένην Λαέρτιον Ι.3 παραδίδεται: *ἰδοῦ γοῦν παρά μέν Ἀθηναίοις γέγονε Μουσαῖος, παρά δέ Θηβαίοις Λίνος. καί τόν μέν Εὐμόλπου παῖδά φασι, ποιῆσαι δέ Θεογονίαν καί Σφαῖραν πρῶτον·* ***φάναι τε ἐξ ἑνός τά πάντα γίνεσθαι καί εἰς ταὐτόν ἀναλύεσθαι... (Α)*** *τόν δέ Λίνον παῖδα εἶναι Ἑρμοῦ καί Μούσης Οὐρανίας· ποιῆσαι δέ κοσμογονίαν, ἡλίου καί σελήνης πορείαν...*

Τό ἀποδιδόμενον εἰς τόν Μουσαῖον ἀπόσπασμα (Α) σύγκειται ἐκ μυστηριακῶν ὅρων.

1 **Ὅρος ἕν.** Ἐδῶ ὁ ὅρος *ἐξ ἑνός* προσδιορίζει τήν Ὀρφικήν Ἄρρητον Ἀρχήν. Τήν νομιμοποίησιν αὐτοῦ τοῦ προσδιορισμοῦ ἐνισχύει ἡ προτιθεμένη πρόθεσις «*ἐξ*», ἡ ὁποία συνδυαζομένη μετά

τοῦ ὁπωσδήποτε θειοτάτου τῶν Ἑλλήνων μυστηριακοῦ Μεγέθους «Ἕν», προσδιορίζει ἀκολουθοῦσαν καί συνηρτημένη παράγωγον «ἐκ» τοῦ Θείου Ἑνός σειράν.

2. **Ὁ ὅρος «τά πάντα».** Ἡ ἔννοια τοῦ ὅρου τούτου ὁμιλεῖ ἀφ' ἑαυτῆς.

3. **Ὁ ὅρος «γίνεσθαι»** προβάλλει τήν ἔννοιαν τῆς προελεύσεως, τήν ἀρρήκτως συνδεδεμένην μέ τόν ὁρίζοντα τοῦ ρήματος «γίγνομαι».

4. **Ὁ ἐπίδικος ὅρος «ἀναλύεσθαι»** ἀποτελεῖ τήν κεκρυμμένην κλείδα τῆς προτάσεως (Α). Λεξικογραφικῶς ἀναφέρονται δύο ἐννοιολογικοί ὁρίζοντες. Ἐν τούτοις, ὅμως, οἱ χρησιμοποιοῦντες τήν εἰς τήν Ἑλληνικήν γλῶσσαν μετάφρασιν τοῦ Λεξικοῦ τῶν Liddell καί Scott θά πληροφορηθοῦν ἐλλειπέστατα τά τῶν ἐννοιολογικῶν ὁριζόντων τοῦ «κρυπτομένου» ὡς θά διαπιστωθῇ ὅρου «*ἀναλύεσθαι*».

Ἡ εἰς τήν Ἑλληνικήν ἀπόδοσις τοῦ «Liddell Scott» παρέχει τήν ἐν πολλοῖς ἄχρηστον πρός ἐννοιολογικήν ἐμβάθυνσιν, ἀναμενομένην ἄλλωστε, κοινήν ἑρμηνείαν διά τό ρῆμα *ἀναλύομαι*, ἤτοι *διαλύομαι*.

Ἄλλωστε, ἡ νομιμοποιοῦσα τήν ἀντίληψιν τοῦ διαλύομαι σύνθεσις τοῦ ρήματος ἀναλύομαι βασίζεται εἰς τήν «σκεδαστικήν» λειτουργίαν τῆς συντεθειμένης προθέσεως «ἀνά» μετά τῆς εὐκολονοήτου ἐννοίας τοῦ μέσης φωνῆς ρήματος «*λύομαι*». Ἄρα, ἡ ἔννοια τοῦ «*λύομαι*» ἐν διασκορπισμῷ μάλιστα «ἀνά» τόν περιβάλλοντα χῶρον, πράγματι ὁδηγεῖ εἰς ἐσφαλμένην τροχιάν τήν ὀχοδρόμησιν τῶν ὡς ἀναμένεται νά ἀκολουθηθοῦν νομίμων Ὀρφικοπυθαγορείων φιλοσοφικῶν κοσμολογικῶν παλαιτάτων θείων τῆς Μυστηριακῆς ἐπιστήμης τῶν Ἑλλήνων θεσμίων.

Μία τοιαύτη «διαλυτική» λειτουργία τοῦ ρήματος ἀνά+λύομαι ἀντιβαίνει ἀκρογωνιαίας Ὀρφικοπυθαγορείους θέσεις. Αὐταί, εὐθυγραμμιζόμεναι πρός τήν «στερεωτικήν» λειτουργίαν τοῦ ἀπροσώπου θείου Αἰθέρος, ἐκφράζουν, μεταξύ ἄλλων κυρίων ἰδιοτήτων του καί τήν ἐν τῷ Σοφιστῇ τοῦ Πλάτωνος ἀναφερομένην νομικήν του δραστηριότητα τῆς **«στάσεως»**, ἤτοι **τῆς συγκροτήσεως διαμορφωθείσης σταθερᾶς καταστάσεως.**

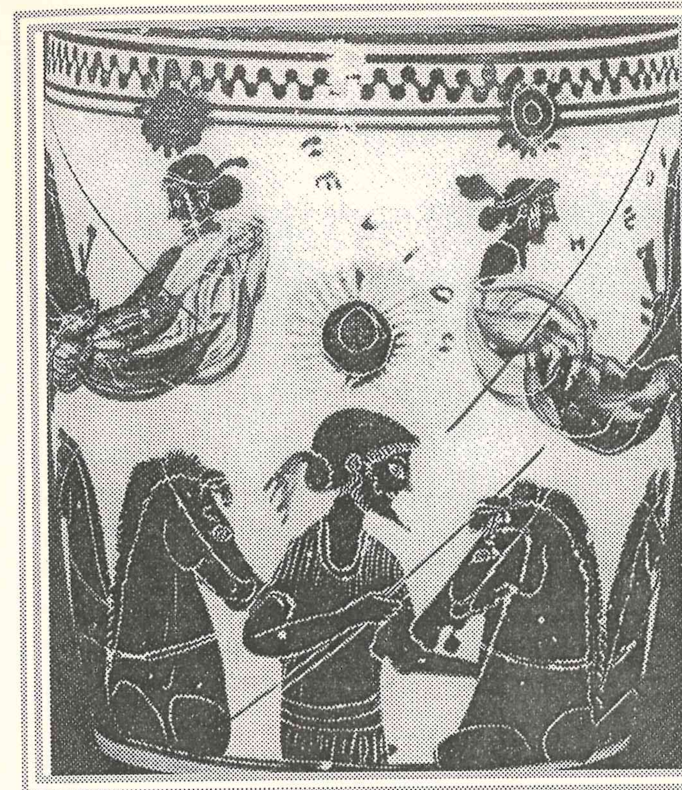
Ἀντιβαίνει συνεπῶς τά νόμιμα Ὀρφικοπυθαγόρεια θεσμικά φιλοσοφικά-κοσμολογικά πλαίσια, ἡ ὡς μόνος κανών ἐμφανιζομένη «διάλυσις» τοῦ παραγώγου, τοῦ προερχομένου «ἐκ τοῦ ἑνός», ἤτοι ἐκ τῆς Ἀρρήτου Θειοτάτης Προδημιουργικῆς Ἀρχῆς, μία θέσις παράνομος, ἡ ὁποία συνάγεται ἐκ μιᾶς ἐλλειπεστάτης ἐμβαθύνσεως εἰς τόν ὡς μοναδικόν ἐμφανιζόμενον νά ὑπάρχῃ μέσα εἰς τάς σελίδας τοῦ «Ἑλληνικοῦ» Λεξικοῦ «Liddell - Scott» ὁρίζοντα τοῦ ρήματος ἀνά+λύομαι.

Ὅμως, ἄλλως πως ἔχουν τά, ἐκ μέρους συνειδητῶν ἐργατῶν τοῦ πνεύματος τῆς Ἀρχαίας Τετιμημένης καί Θείας Ἑλληνικῆς Γλώσσης, πράγματα. Ἄλλωστε, ἡ λέξις *πρᾶγμα* σημαίνει κάτι, τό ὁποῖον εἶναι ἀποτέλεσμα «πράξεων» ἐκ μέρους τῆς μιᾶς ἤ καί τῶν δύο ὑλικῶν (Ὀρφική Γῆ, Ὀρφικόν Ὕδωρ, ἄρα ὑλικαί οὐσίαι) Ὀρφικῶν κοσμογονικῶν οὐσιῶν.

Συμφώνως πρός τήν πλήρη παρουσίασιν ἐκ μέρους τοῦ (ἀγγλοφώνου) Λεξικοῦ «Liddell - Scott» τοῦ ἐννοιολογικοῦ ὁρίζοντος τοῦ ρήματος «ἀναλύομαι», παρέχεται, ἐκτός τοῦ ἐννοιολογικοῦ ἐπιπέδου ἀνα+λύομαι, τό πολύτιμον καί ἀναμενόμενον ἐπιλυτικόν ἐπίπεδον, καθώς ἀλύω, ἤ ἀττικῶς ἁλύω σημαίνει περιπλανῶμαι.

Ἄρα, τό ρῆμα ἀν-αλύομαι (καί ὄχι τό ἀνα-λύομαι) προφανῶς προέρχεται ἀπό τήν σύνθεσιν ἀνα-αλύομαι, ἡ ὁποία δι' ἐκθλίψεως τοῦ πρώτου ἄλφα δίδει τήν ρηματικήν μορφήν ἀν-αλύομαι.

Ἀπολύτως, συνεπῶς, σύμφωνον πρός τήν Ὀρφικοπυθαγόρειον ρύθμισιν τῶν πραγμάτων δηλαδή, τῶν ἐξαντικειμενισμένων προϊόντων τῶν ἐνεργῶν λειτουργιῶν (:πράξεων-πράγματα) τῶν δύο ὑλικῶν Ὀρφικῶν κοσμογονικῶν οὐσιῶν, τό κυκλοφοροῦν ἤ «περιπλανώμενον» προϊόν ἐντός τοῦ «*ταὐτοῦ*». Ὡς ὅρον «ταὐτόν», ὁ Πλάτων προσδιορίζει, μεταξύ τῶν πέντε

Ἥλιος, Σελήνη, Ἠώς καί Νύξ σέ περιφορά.

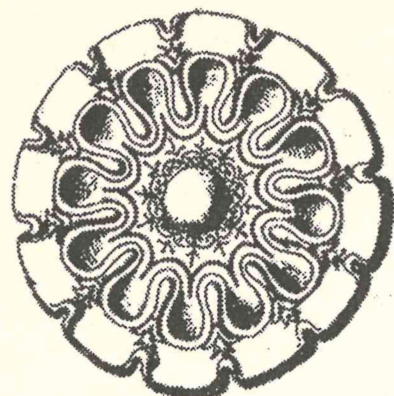
μεγίστων γενῶν εἰς τόν διάλογόν του «*Σοφιστής*» τό ὑλικόν κοσμογονικόν μέγεθος τοῦ ἀπροσώπου Αἰθέρος.

Πράγματι, ἡ ἐσφαλμένη ἑρμηνευτική «ἀνάγνωσις» τῆς προτάσεως «*καί εἰς ταὐτόν ἀναλύεσθαι*», ὡς προσδιοριζούσης δῆθεν «διάλυσιν εἰς τά ἴδια» ὁδηγεῖ εἰς ἐξαμβλωματικήν παρανόησιν τῆς ἐξ Ὀρθοῦ Λόγου κρυσταλλίνης νομικῆς Ὀρφικοπυθαγορείου πορείας τῶν γενικῶν διαδικασιῶν.

Τό νά διαλυθῇ γενικῶς τό οἱονδήποτε κοσμογονικῆς προελεύσεως εἰς τά ἴδια αὐτοῦ στοιχεῖα εἶναι ἀπαράδεκτος κατάστασις ἄρσεως τῆς εὐθυγράμμου λειτουργίας τοῦ Νόμου 6- ΕΞΕΛΙΞΙΣ.

Οὐδεμία θέασις ἀπεμπολοῦσα τήν λειτουργίαν τοῦ Φυσικοῦ Νόμου 6- ΕΞΕΛΙΞΙΣ εἶναι ἀποδεκτή.

Ἄρα, ἡ ἔντεχνος προσπάθεια εὐθυγραμμίσεως τῆς λειτουργίας τῆς προτάσεως Α μέ ἀνατολιζούσας περί «αἰωνίου» ἐπιστροφῆς τῶν πάντων εἰς τήν πηγήν, ἐξ ἧς ἀπέρρευσαν εἶναι θέσις φέρουσα σκότος εἰς τόν ἀνθρώπινον νοῦν, καθώς ἡ ἀνατολικῆς προελεύσεως «ἐπιστροφή» εἶναι ξένη πρός τήν φυσιολογικήν πορείαν τῶν πραγμάτων, **ὡς ἡ θεία προσωπικότης τοῦ Μεγίστου Θεολόγου ὅλων τῶν λαῶν Ὀρφέως ἔδειξεν καί ἐδίδαξεν, πῶς οἱ λαοί καθίστανται ἐλεύθεροι.**

Ε. ΚΟΥΜΟΥΣΗ

ΙΕΡΑ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑ

1. Ἴσως τά Ἱερά Θεσμοφόρια νά εἶναι τό πιό ἀρχαῖο θρησκευτικό λαϊκό δρώμενο τῶν Ἑλλήνων. Ἡ καταγωγή του βυθίζεται μέσα στήν ἀχλύ τῶν ἀπομεμακρυσμένων χιλιετιῶν ἑνός ἰώδους παναρχαίου παρελθόντος. Κεντρικό θέμα τῶν Ἱερῶν Θεσμοφορίων εἶναι ἡ ἰδιότυπη θυσία ἑνός μικροῦ χοιριδίου. Γύρω ἀπό τήν θυσία αὐτήν περιστρέφεται ὅλος ὁ μυστηριακός συμβολισμός τῆς ἀνεξήγητης-στά μάτια τῶν ἀμυήτων- αὐτῆς τελετῆς.

2. Ἀκόμη καί σήμερα, ἀκριβῶς ὅπως καί τότε, ὑπάρχουν συγκεκριμένες σπανιώτατες περιπτώσεις εὐσεβῶν ἐξελιγμένων ἀρχαιοτάτων πράγματι ἑλληνικῶν ψυχῶν.

Αὐτές ἐξακολουθοῦν νά τηροῦν -ὅπως μποροῦν μέσα σέ ἕνα πνευματικῶς ἰδιότυπο σύγχρονο περιβάλλον- ἐκεῖνο τό ἄρωμα τό ἄπιαστο πλέον, τῆς παλαιοτάτης μυστηριακῆς εὐσέβειας τῶν τότε οὐρανῶν. Ὡς γεγονός τοῦτο δεικνύει καί σημειοδοτεῖ τό πόσο ριζωμένα βαθιά εἶναι στή σύγχρονη Ἑλλάδα μυστηριακά κλέη ἀρχαῖα. Μέσα ἀπό μία ἀναδρομή στό Θεσμοφορικό περιβάλλον ἀναδύεται ἐκ συγκρίσεως τῶν θεσμοφορικῶν καί τῶν Ἐλευσινίων Μυστηριακῶν Τελετῶν μία ἀντικειμενική πραγματικότης.

3. **Ἴσως ἡ μυστηριακή θυσία τοῦ μικροῦ χοιριδίου νά ἀποτελῆ σημεῖον συγκλίσεως καί ἐπαφῆς τῶν Μεγάλων Ἐλευσινίων Μυστηρίων μέ τά ἀρχαιότατα Ἱερά Θεσμοφόρια.** Ἑλκυστική ἀποβαίνει γιά μία περαιτέρω ἔρευνα ἡ ἀναμφισβήτητη αὐτή σύγκλιση δύο μυστηριακῶν γραμμῶν ἀρχαίων.

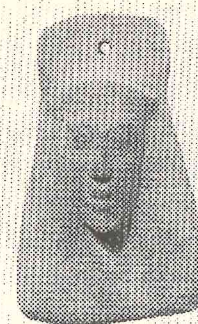
Κοινά τά σημεῖα ἐπαφῆς, ἀλλά καί ταυτόχρονα διαφοροποιημένα, μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν ἱερῶν παναρχαίων μυστηριακῶν θεσμοθεσιῶν .

Τόσο τά Ἱερά Θεσμοφόρια, ὅσο καί τά Μεγάλα Ἐλευσίνια Μυστήρια ἄρχιζαν μέ τόν ἴδιο τρόπο.

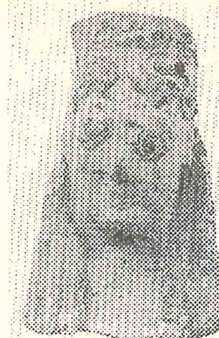
4. Ἄλλη ὅμως ἡ συμβολική πορεία τοῦ μικροῦ χοιριδίου τῶν Ἱερῶν Θεσμοφορίων καί ἄλλη ἐκείνη μέσα στήν Ἱερότητα τῆς Θείας Ἐλευσῖνος.

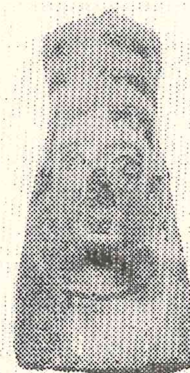
Ἐκτός ἀπό τήν θυσία τοῦ μικροῦ χοιριδίου καί στίς δύο αὐτές ἀρχαῖες μυστηριακές ἐκφράσεις, ἄλλο κοινό σημεῖο ὁμοιότητος ἦταν τό ὅτι ἡ θηλεία φύση ἦταν τό κυρίαρχο διακριτικό γνώρισμα. Γυναῖκες καί ἀποκλειστικά μόνον γυναῖκες μέ αὐστηρότατα ἀπαγορευμένη ὄχι ἁπλῶς τήν δράση, ἀλλά καί τήν παρουσία- ἐπί ποινῇ

A165

A167

A168

A169

A171

A172

A173

A174

Γυναικεῖες προτομές ἐκ πυρᾶς εἰς τό Τελεστήριον τῆς Ἐλευσῖνος.

θανάτου- ἀνδρῶν μέσα στίς μυστηριακές αὐτές διαδικασίες ἐτέλουν τά Ἱερά Θεσμοφόρια.

5. Πιό μέσα ὅμως, στούς βαθύτερους ὁρίζοντες τῶν Ἱερῶν Θεσμοφορίων, μία ἄλλη κρυφή σύμπτωση καί τελικά σύγκλιση καί ἐπαφή μέ τά ἀρχαῖα Μεγάλα Ἐλευσίνια Μυστήρια ἀποκαλύπτεται.

Ἡ σύγκλιση αὐτή καταλήγει στόν τόσο κρυφό- κοινό ὅμως καί στίς δύο αὐτές μυστηριακές ἐκφράσεις- ὁρίζοντα τῆς Κόρης.

Καί ἄν στά Μεγάλα Ἐλευσίνια Μυστήρια ἀναπόσπαστα συμμετέχει ἡ Κόρη δίδοντας σ' αὐτά τό ὄνομά της μαζί μέ ἐκεῖνα τῆς Ὀλυμπίας Θεᾶς Δήμητρος, εἰς τά Ἱερά Θεσμοφόρια- εἰς αὐτά τά πανάρχαια Ἱερώτατα Δρώμενα πάλι ἡ Κόρη κυριαρχεῖ τελείως κρυφά μέσα στά Ἱερά Θεσμοφόρια.

Ἔτσι ὁ ὁρίζων τῆς Κόρης, ὁ μεγάλος αὐτός ὁρίζων καί ὁ θειότατος, συγκλονίζει κρυφά τά Ἱερά Θεσμοφόρια καί τά καθιστᾶ ὄχι ἁπλῶς προσδιοριστικῶς, κατά κάποιο τρόπο, διαφεύγοντα, ἀλλά τά μετατρέπει κυριολεκτικά σέ Μυστήρια τῆς Κόρης.

6. Καί ἐάν μέσα στόν μυστηριακό ὁρίζοντα τῆς Κόρης νομιμοποιῆται κατά συγκεκριμένο τρόπο, ἡ ἀναγνώριση στά Ἱερά Θεσμοφόρια μιᾶς ἀπό αἰώνων λειτουργούσης προφανῶς εἰσαγωγικῆς προβαθμίδας τῶν Μεγάλων Ἐλευσινίων Μυστηρίων τῆς Δήμητρος καί τῆς Κόρης, μέσα ἀπό αὐτές τίς ἴσως νόμιμες ἐκτιμήσεις ἐγείρεται τό μεγάλο ἐρώτημα.

Μήπως ἄραγε οἱ πανάρχαιες αὐτές ἀρχαῖες ἑλληνικές κοινωνίες ἦσαν περισσότερο πνευματικῶς προοδευμένες ἀπό ὅσο τόσοι ὕποπτοι «καλοθελητές» προσπαθοῦν καί σχεδόν τό πετυχαίνουν νά κατασυκοφαντήσουν τόν ἀρχαῖο ἑλληνικό πνευματικό πολιτισμό.

7. Τά Ἱερά Θεσμοφόρια διαιροῦνται σέ δύο κύρια μέρη.

Στό πρῶτο μέρος ὑπάγεται ἡ θυσία τοῦ μικροῦ χοιριδίου, ἡ ὁποία διεξήγετο τελετουργικά γύρω ἀπό τήν Θερινή Τροπή τοῦ Ἡλίου, τήν συγκεκριμένη ἡμέρα ἐκείνη κατά τήν ὁποία οἱ Ἀθηναῖοι ἑώρταζαν τά Σκίρα. **Τό δεύτερο μέρος** τῶν Ἱερῶν Θεσμοφορίων ἔχει τήν ἐκκίνησή του πολύ μετά ἀπό τήν ἡμέρα τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Σκίρων.

Πρέπει νά περάσουν περίπου τρεῖς καί πλέον μῆνες γιά νά ἀρχίσουν, κατά τό φθινόπωρο, οἱ μυστηριακές τελετές τῶν Ἱερῶν Θεσμοφορίων.

Γιατί ὅμως ἄραγε ἔπρεπε νά διακοπῆ ἡ σύνδεση τῶν ἐκτυλισσομένων Ἱερῶν Θεσμοφορίων ἀπό τήν ἐκκινητική θερινή ἡμέρα τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Σκίρων;

8. Ἡ ἀναγκαία αὐτή ἀποσύνδεση τῶν Ἱερῶν Θεσμοφορίων ἀπό τήν Σκιροφορική ἔναρξη τῆς Ἱερῆς Σκιροφορικῆς ροῆς εἶναι μία συγκεκριμένη διακοπή. Αὐτή μπορεῖ ὅμως νά ἀρχίσῃ νά καθίσταται κατανοητή. Τοῦτο γίνεται ἐφικτόν ὅταν ἀρχίσῃ προοδευτικῶς νά συνειδητοποιῆται τό ἄπειρον ἐπίπεδο τό περιέχον τίς συμβολικές ἀλλεπάλληλες μεταμορφώσεις τῶν σωμάτων τῶν θυσιασθέντων μικρῶν χοιριδίων.

Ἡ ἡμερολογιακή καταγραφή τῆς ροῆς τῆς θεσμοφορικῆς τελετικῆς ἐξελικτικῆς πορείας ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητο γνώμονα γιά τήν συνειδησιακή βίωση τῶν περί τήν συγκρότηση τῶν συμβολικῶν ἐξελιγμῶν τοῦ παναρχαίου τούτου μυστηριακοῦ δρωμένου.

Συμφώνως πρός τίς δυστυχῶς ἀποσπασματικές διασωθεῖσες κειμενικές πληροφορίες καταγράφονται:

9. Μέρος πρῶτον:

Στάδιον 1) Περί τήν θερινήν τροπήν τοῦ Ἡλίου καί κατά τήν διάρκεια τῶν Ἱερῶν Σκίρων- ἡ θυσία τῶν μικρῶν χοιριδίων.

Μέρος δεύτερον:

Στάδιον 2) Στίς 10 Πυανεψιῶνος

Μυστηριακή τελετή τῶν Ἱερῶν Στηνίων στόν ἀρχαῖο Δῆμο Ἁλιμοῦντος, ἤτοι στόν σημερινόν Ἄλιμον.

Στάδιον 3) Στίς 11 Πυανεψιῶνος

διεξαγωγή τῆς τελετῆς «Ἄνοδος» τῆς Α' Ἡμέρας τῶν Ἱερῶν Θεσμοφορίων.

Στάδιον 4) Στίς 12 Πυανεψιῶνος

Διεξαγωγή τῆς τελετῆς «Νηστεία ἤ Μέση» τῆς Β' Ἡμέρας τῶν Ἱερῶν Θεσμοφορίων.

Στάδιον 5) Στίς 13 Πυανεψιῶνος διεξαγωγή τῆς τελετῆς «Καλλιγένεια» τῆς Γ' Ἡμέρας τῶν Ἱερῶν Θεσμοφορίων.

10. Βασικό τό πρῶτο Στάδιο.

Στήν Ἀττική ἐπελέγετο ἡ ἡμέρα τῆς τελέσεως τῶν Ἱερῶν Σκίρων, τά ὁποῖα, ἀνεξαρτήτως τῶν Ἱερῶν Θεσμοφορίων, διεξήγοντο ὡς Σκίρα ἤ ὡς Σκιροφόρια στόν Ἱερό Ναό τῆς Ὀλυμπίας Ἀθηνᾶς εἰς τόν Φαληρικόν ὅρμον.

Ἀπό τήν Ἀκρόπολη τῶν Ἀθηνῶν οἱ Ἱερεῖς τῆς Ὀλυμπίας Θεᾶς Ἀθηνᾶς, τοῦ Ὀλυμπίου Θεοῦ Ποσειδῶνος καί τοῦ Ἡλίου ξεκινοῦσαν γιά τό Φάληρο, ὅπου ὁ Ἱερός Ναός τῆς Ὀλυμπίας Ἀθηνᾶς ὑψώνετο στήν ἄγνωστη πλέον σήμερα τοποθεσία Σκίρον. Κατά τήν πορείαν της πρός Φάληρον, ἡ ἱερά τετιμημένη αὐτή τριάς ἐσκιάζετο κάτω ἀπό ἕνα μεγάλο λευκό σκιάδιον, ὀνομαζόμενον **«σκίρον»**.

11. Ἴσως ἡ τέλεση τῶν ἐπίσης παναρχαίων Σκίρων ἐπελέγη γιά κάποιο συγκεκριμένο λόγο. Αὐτός, μέσα ἀπό τίς ἐσώτατές του πτυχές, ἀπεκάλυπτε μία ἄλλη, κρυφή διάσταση τῆς πρώτης ἐξελικτικῆς φάσεως τῶν Ἱερῶν Θεσμοφορίων, ἡ ὁποία διεξήγετο κατά τά Ἱερά Σκιροφόρια ὅπως ἐκαλοῦντο τά τῶν Σκίρων.

12. Μέσα ἀπό τήν βαθύτερη πλευρά τοῦ πρώτου θεσμοφορικοῦ σταδίου ἐκεῖ πρέπει ἴσως νά ἀναζητηθῇ ἡ κοινή μυστηριακή διάσταση τῆς θυσίας τοῦ μικροῦ χοιριδίου τόσο στά πανάρχαια Ἱερά Θεσμοφόρια, ὅσον καί στά Μεγάλα Ἐλευσίνια Μυστήρια.

Τό Ἱερό Δρώμενο τῆς 11ης Πυανεψιῶνος φέρει τήν προβληματική καί μυστηριώδη πράγματι ὀνομασία «Ἄνοδος». Μία ἡμέρα ὅμως ἀκριβῶς πρίν ἀπό τήν 11ην Πυανεψιῶνος καί συγκεκριμένως κατά τήν 10ην τοῦ μηνός τούτου ἐτιμῶντο τά Ἱερά Θεσμοφορικά Στήνια τοῦ Δήμου Ἁλιμοῦντος, τά ὁποῖα εἶναι τό ἐκκινητικό στάδιο τοῦ δευτέρου Μέρους τῶν Ἱερῶν Θεσμοφορίων.

Ἡ κάπως ἀνεξάρτητη αὐτή ἔνταξις τῶν Ἱερῶν Στηνίων κατά τήν ἀμέσως προηγουμένην ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τῶν Ἱερῶν Θεσμοφορίων ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἐναρμονίσεως δύο ὁμοίων Ἱερῶν Δρωμένων.

13. Ἀπό τά Στήνια, ἐλάχιστες πληροφορίες διεσώθησαν. Καί πάλι συμμετεῖχαν μόνον γυναῖκες, οἱ ὁποῖες κατήρχοντο στόν παραθαλάσσιο ἀρχαῖο Δῆμο Ἁλιμοῦντος, στόν σημερινό Ἄλιμο. Οἱ γυναῖκες κατά τήν νύκτα, φαίνεται ὅτι

ἐξετόξευαν ἡ μία πρός τήν ἄλλη, ἀνερμήνευτες σήμερα, περιπαικτικές αἰσχρολογίες. Συγκινητικό εἶναι τό ὅτι στόν σημερινό Ἅλιμον ὑπάρχει συγκεκριμένη κεντρική πλατεία φέρουσα τό χαρακτηριστικό ὄνομα Πλατεία Θεσμοφορίου.

Μέσα ἀπό τό κύλισμα τῶν χιλιετιῶν ἡ συγκλονιστική αὐτή μοναδική ἔνδειξη παραμένει ὡς σεβάσμιο τεκμήριο Ἐκείνων τῶν Παναρχαίων Ἱερῶν τοπικῶν ἐκεῖ Θεσμοφορικῶν Δρωμένων.

14. Τά Ἱερά Θεσμοφόρια ἐμφανίζουν μία συγκεκριμένη ἀνερμήνευτη ἰδιοτυπία, ἡ ὁποία προκαλεῖ σύγχυση στούς συγχρόνους ἐρευνητές, ὡς πρός τήν ὀνομασία τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς τριημέρου (11ης, 12ης, 13ης Πυανεψιῶνος) ἱερᾶς παναρχαίας συνολικῆς αὐτῆς τελετῆς.

Γυναικεία προτομή ἐκ τῆς πυρᾶς τοῦ Τελεστηρίου.

Συγκεκριμένως, τό πρόβλημα ἐγείρεται ἐκ τῆς ἀδιαμφισβήτητης πραγματικότητος ὅτι τά Ἱερά Στήνια τῆς 10ης Πυανεψιῶνος περιελάμβαναν ἄγνωστα πλέον ἱερά Δρώμενα. Αὐτά ἐξελίσσοντο ἐπί ἀγνώστου μυστηριακοῦ θεσμοφορικοῦ ἐπιπέδου εἰς τόν Δῆμο Ἁλιμοῦντος. Οἱ συμμετέχουσες γυναῖκες ἐπιστρέφουσες στήν Ἀθήνα κατ' οὐσίαν «ἀνήρχοντο» πρός τά ἐκεῖ ἀπό ὅπου εἶχαν ξεκινήσει. Ἡ ἐπιστροφή αὐτή τῶν γυναικῶν ἐθεωρήθη ἀπό μερικούς ἐρευνητές ὅτι εἶναι μία «ἄνοδος» μέ αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἐπιστροφή τῶν γυναικῶν στήν Ἀθήνα.

15. Ὅμως ἔτσι ἡ κατ' οὐσίαν πρώτη ἡμέρα -τῆς 11ης Πυανεψιῶνος- τῶν Ἱερῶν Θεσμοφορίων παραμένει χωρίς ὀνομασία.

Ἐπί πλέον μάλιστα ἡ δευτέρα ἡμέρα- τῆς 12ης Πυανεψιῶνος- τῶν Ἱερῶν Θεσμοφορίων, προσδιοριζομένη ἀπό ἀρχαιοτάτων χρόνων διά τῶν δύο ὅρων *«νηστεία» καί «μέση»*, ὁ ὁποῖος πραγματικά ἰσχύει, ὅταν ὁ ὅρος αὐτός προσδιορίζει μέσον τελετουργικόν ὁρίζοντα κατά τό σχῆμα 1η ἡμέρα 11η Πυανεψιῶνος «ἄνοδος» 2η ἡμέρα 12η Πυανεψιῶνος «νηστεία» ἤ «μέση» 3η ἡμέρα 13η Πυανεψιῶνος *«Καλλιγένεια»*.

16. Ὡς πρός τήν πρώτη φάση, κειμενικῶς παραδίδεται ὡς βέβαιον ὅτι κατά τήν ἡμέρα τῆς διεξαγωγῆς τῆς τελετῆς Σκίρα, ἐρρίπτοντο μέσα εἰς βάραθρον οἱ Ἱερές Μυστηριακές Θεσμοφορικές προσφορές. Συγκεκριμένως, μαζί μέ τά σώματα τῶν θυσιασθέντων μικρῶν χοιριδίων ἐρρίπτοντο μέσα στά βάραθρα ἤ «μέγαρα» ὁμοιώματα φιδιῶν καί φαλλῶν, φτιαγμένα ἐκ ζύμης. Μαζί μέ αὐτά τά ὁμοιώματα ἐρρίπτοντο κλάδοι πεύκης, οἱ ὁποῖοι ἔφεραν στήν ἄκρη τους τούς μυστηριακούς κώνους πεύκης. Τό ὅλον τοῦτο μεῖγμα ἀφήνετο ἐν ἀποσυνθέσει, ἡ ὁποία συντελεῖτο κατά τήν διάρκεια τοῦ θέρους.

Ἀπό τόν βυθό αὐτῶν τῶν βαράθρων, τά ἄλλως ὀνομαζόμενα καί *«μέγαρα»* οἱ θεσμοφοριάζουσες γυναῖκες ὀνομαζόμενες «ἀντλήτριαι» ἀνείλκυαν κατά τήν 11ην Πυανεψιῶνος τά ἤδη ἀποσυντεθειμένα ὑπολείμματα τῶν Ἱερῶν Μυστηριακῶν προσφορῶν. Ἤδη ἡ ὀνομασία «ἀντλήτριαι» νομιμοποιουμένη στήν περίπτωση ἀντλήσεως ὑγρῶν δέν συνάδει μέ τήν πρός τά ἄνω «ἀποκομιδή» ἤ «ἀνέλκυση» Ἱερῶν ὑπολειμμάτων, τά ὁποῖα ὁπωσδήποτε δέν κατέληξαν ἀποκλειστικῶς εἰς ὑγράν κατάστασιν.

17. Τά ἀνελκυσθέντα ἀποσυντεθειμένα ὑπολλείματα ἐτίθεντο ἐπί τῶν θεσμοφορικῶν βωμῶν καί ἀνεμειγνύοντο μέ κόκκους σίτου.

Τό μεῖγμα τοῦτο μετεφέρετο εἰς τό Ράριο πεδίον τῆς Ἐλευσῖνος μέ τόν σκοπό νά εὐοδοθεῖ πλουσία ἡ ἐσοδεία τοῦ ἱεροῦ Ἐλευσινίου σίτου.

18. Ἡ προσέγγιση αὐτή τοῦ Ἱερωτάτου Ἐλευσινίου Τεμένους τῶν Ἑλλήνων φαίνεται ὅτι συνεδυάζετο μέ τήν ἄσκηση δικαιώματος ἐκ μέρους τῶν Θεσμοφόρων γυναικῶν.

Ἐνήστευαν καί ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς νηστείας ἡ δεύτερη αὐτή θεσμοφορική ἡμέρα τῆς 12ης Πυανεψιῶνος ὠνομάσθη «νηστεία».

Ὑπό τό καθεστώς πολυπλεύρου καί ἀπολύτου νηστείας οἱ Ἱερές ἐκεῖνες γυναῖκες περνοῦσαν τήν νύκτα ἐντός τοῦ Ἱερωτάτου περιβόλου τοῦ Τεμένους τῆς Ὀλυμπίας Θεᾶς Δήμητρος καί τῆς Κόρης.

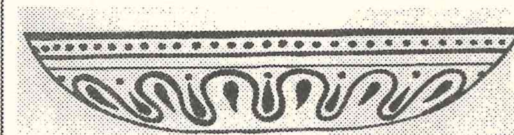
Οἱ Ἱερές γυναῖκες ἐκάθηντο ἐπί στρωμνῆς ἐκ κλάδων τῆς μυστηριακῆς λυγαριᾶς. Ἀπό τό ἱερό φυτό τῆς Ὑπάτης Ἥρας, ἐκ τοῦ ὁποίου προήρχετο μέρος τῶν μυστηριακῶν Κηρυκείων τῆς Ἑλλάδος.

19. **Σταθερῶς καί σύσσωμοι οἱ Ἀνώτατοι Ἱερατικοί Θεῖοι Μυστηριακοί Ὁρίζοντες τῶν Ἱερέων τοῦ Διονύσου τοῦ Ἐλευθερέως, τῶν Ἱεροφαντῶν, τῶν Δαδούχων, τῶν Μυσταγωγῶν καί τῶν Μεγάλων Ἐπιβωμίων τῆς Ἐλευσῖνος Ἱερέων τῆς Ὀλυμπίας Θεᾶς Ἀθηνᾶς, ἐτήρησαν μέχρι τέλους τόν ὀφειλόμενο σεβασμό πρός τό Ἱερώτατο Ἀρχαῖο Θεσμοφορικό Μυστηριακό Θέσμιο Ἐκεῖνο, τοῦ Ὁποίου ἁπλές γυναῖκες ἐξακολουθοῦσαν ἀνά τίς χιλιετίες τήν τήρηση.**

Ἡ τρίτη Θεσμοφορική ἡμέρα τῆς 13ης Πυανεψιῶνος ὠνομάζετο *«Καλλιγένεια»*.

Σχεδόν μόνο τό ὄνομα αὐτό διεσώθη ἀπό τήν τελευταία αὐτή βαθμίδα τῶν Ἱερῶν Θεσμοφορίων.

Μέρος πρῶτον.

Ε. ΔΙΑΜΑΝΤΑΡΑ

Ο ΚΡΥΦΟΣ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΑΓΓΕΛΟΥ

Πρό ὀλίγου χρόνου βρέθηκα ἐκ νέου στά ἱερά ἐδάφη τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, γιά μία πνευματική ἀναβάθμιση καί προσκύνημα στούς σεπτούς χώρους ὅπου μεγαλούργησε τό Ἑλληνικό πνεῦμα, ὁ πολιτισμός καί ἡ τέχνη.

Κατέληξα στήν αἰώνια πόλη, τῆς Ἑλληνικοτάτης Ρώμης. Ἔτσι εἶχα τήν εὐκαιρία νά ἐπισκεφθῶ γιά πολλοστή φορά τά Μουσεῖα τοῦ Βατικανοῦ. Δέν θά ἀναφερθῶ στόν λεηλατημένο Ἑλληνικό πολιτιστικό, τόν πνευματικό πλοῦτο καί τήν ἐθνική κληρονομία μας πού ἐκτίθενται στίς ἀπέραντες αἴθουσες τῶν μουσείων τοῦ ἰδιόμορφου αὐτοῦ θρησκευτικοῦ κράτους, ἀλλά θά σταθῶ σέ ἕνα ἀπό τά ἐκθέματα πού ἐντελῶς τυχαῖα τό ἀνακάλυψα, καί πού δέν τό συμπεριλαμβάνει κανένας ὁδηγός ἤ βιβλίο τῶν μουσείων τους.

Κατόρθωσα νά τό φωτογραφίσω, εὑρίσκεται στό κέντρο τῆς ὀροφῆς τῆς περίφημης Καπέλλα Σιξτίνα, καί νά σᾶς τό κοινωνήσω, διότι αὐτή ἡ εἰκόνα κρύβει ἑκατομμύρια λέξεις πού ἀποκαθιστοῦν τήν ἱστορική ἀλήθεια καί τήν σκληρή πραγματικότητα.

Θεωρῶ ἐπιβεβλημένο γιά τήν πλήρη ἐνημέρωσή σας νά προβῶ σέ μία ἀναγκαία ἱστορική ἀναδρομή. Ἡ Καπέλλα Σιξτίνα, εἶναι τό περίφημο προσωπικό παρεκκλήσιο τῶν Παπῶν καί ἀνηγέρθη ἐπί Πάπα Σίξτου τοῦ Δ ἀπό τό ἔτος 1473 ἕως τό 1484 ἀπό τόν Τζιοβάννι Ντελ Ντόλτσι, ἐπάνω στόν ἀρχαῖο λόφο ὅπου ἦταν ὁ ναός τῆς Ἑλληνικῆς θεότητος τοῦ Ἰανοῦ.

Διεκοσμήθη μέ περίφημες τοιχογραφίες ἀπό τούς Πιντουρίκιο, Μποντιτσέλλι, Γκιρλαντάγιο, Ροσσέλλι, Σινιορέλλι καί Περουτζίνο. Ἡ ὀροφή εἶναι θολωτή παραλληλόγραμμος καί ἔχει διαστάσεις 40,50 Χ 13,75 καί ὕψος ἄνω τῶν δέκα μέτρων.

Τό 1508 ὁ Πάπας τῆς ἀκμῆς Ἰούλιος ὁ Β ἀνέθεσε στόν Μιχαήλ Ἄγγελο νά ἐκτελέσει τήν διακόσμηση τῆς ὀροφῆς, ἕνα ἔργο σημαντικό ἀλλά δύσκολο λόγῳ τῆς ἰδιομορφίας τοῦ χώρου. Τό θεματικό πανόραμα τῶν προγενεστέρων τοιχογραφιῶν τῶν κατωτέρων τοίχων, ἀναπαριστοῦν ἐπεισόδια ἀπό τήν ζωή τοῦ Μωυσῆ, τοῦ Ἰησοῦ καί τίς μορφές προγενεστέρων Παπῶν.

Ἡ ἐντολή τῆς διακοσμήσεως πρός τόν Μιχαήλ Ἄγγελο, ἦταν νά συμπεριλάβει χωρία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί στό ἱερό μία παράσταση τῆς δευτέρας παρουσίας.

Ὁ Μιχαήλ Ἄγγελος ὑπῆρξε ἕνας κορυφαῖος γίγαντας τῆς τέχνης, τῶν ἐπιστημῶν καί τῆς διανοήσεως, ἦταν γλύπτης,

ζωγράφος, ἀρχιτέκτων, ἀνατόμος, ποιητής, στοχαστής καί μύστης, τό πλῆρες ὄνομά του ἦτο Michelangelo Buonarroti 1475 - 1564, γεννήθηκε στήν Καπρέζε καί πέθανε στήν Ρώμη.

Ἐμυήθη στόν Νεοπλατωνισμό σέ νεαρά ἡλικία στήν αὐλή τοῦ Λαυρεντίου τῶν Μεδίκων (ἰατρῶν) τοῦ Μεγαλοπρεποῦς, ὁ ὁποῖος εἶχε συγκεντρώσει στήν αὐλή του πλῆθος Ἑλλήνων λογίων καί ἐπιστημόνων καί μία σπάνια βιβλιοθήκη. Κύριος διδάσκαλός του ὑπῆρξε ὁ φιλόλογος, ποιητής, μέγας Ἑλληνιστής καί μύστης Ἄγγελος Πουλιτιανός, αὐτός εἶχε μελετήσει τίς κλασικές ἐπιστῆμες, σπούδασε τόν Πλάτωνα ἀπό τόν Μαρσίλιο Φιστίνο καί τόν Ἀριστοτέλη ἀπό τόν σπουδαῖο Νικόλαο Ἀργυρόπουλο. Δίδαξε πολλά χρόνια στήν Φλωρεντία, ἔγραψε διάφορα ἔμμετρα καί πεζά καί ἕνα δρᾶμα τό 1475 ἐμπνευσμένο ἀπό τόν Ὀρφέα, τό ἔργο μελοποιήθηκε καί θεωρεῖται τό παλαιότερο δεῖγμα μελοδράματος, πού πάνω σέ αὐτό στηρίχθηκαν οἱ μετέπειτα δραματοποιοί τῆς ἀναγεννήσεως. Μᾶς διέσωσε δέ μία συλλογή Ἑλληνικῶν ἐπιγραμμάτων καί ᾠδῶν, καθώς ἐπίσης πλῆθος ἀρχαίων συγγραμμάτων καί τά κείμενα τῶν πανδεκτῶν. Αὐτός ὁ προικισμένος διδάσκαλος δίδαξε, ἐνέπνευσε καί μύησε στήν φιλοσοφία, τήν ἁρμονία καί τήν ὀρθή γνώση, τόν ταλαντοῦχο Μιχαήλ Ἄγγελο. Σέ αὐτόν ἐνεπιστεύθη ὁ Πάπας Ἰούλιος ὁ Β τήν θεματογραφία στόν πράγματι δύσκολο χῶρο τῆς ὀροφῆς. Ἦλθε σέ ρίξη ὁ Πάπας τρεῖς φορές μέ τόν καλλιτέχνη, γιά τίς δῆθεν αὐθαιρεσίες του καί διέκοπτε τήν πρόοδο τοῦ ἔργου. Τήν τελευταία φορά ὀργισμένος μέ αὐτό πού ἀντίκρυσε ὁ Ἰούλιος, ταρακούνησε τό ἰκρίωμα τῆς ἐργασίας, μέ ἀποτέλεσμα νά πέσει στό ἔδαφος ὁ Μικελάντζελο νά τραυματισθεῖ σοβαρά καί νά μείνει κλινήρης γιά ἀρκετούς μῆνες. Μετά ἀπό παρακλήσεις καί ἁδρά ἀμοιβή τοῦ Πάπα, ἐπανέλαβε τήν ὁλοκλήρωση τοῦ ἔργου.

Ὅπως στήν γλυπτική, ἔτσι καί στήν ζωγραφική του, συγκέντρωσε τήν προσοχή του στό ἀνθρώπινο σῶμα καί στήν μοναδική κάθε φορά ἔκφραση τῶν προσώπων, μέ πρότυπο τήν ἀρχαιοελληνική τεχνοτροπία. Τί νά πρωτοθαυμάσεις στίς γιγάντιες καί μοναδικές ἀπεικονίσεις τῆς ὀροφῆς, τίς ὁποῖες ἐπί τέσσερα χρόνια καλλιτεχνοῦσε καί ἄφησε κληρονομία στήν ἀνθρωπότητα.

Καί, ὤ τοῦ θαύματος, κάποια στιγμή ἀντίκρισα στό κέντρο τῆς αἰθούσης ἕνα ἔργο πού δέν ταιριάζει καί δέν συνάδει μέ τό σύνολο τῆς ὑπόλοιπης θεματογραφίας. Κάθησα σέ ἕνα πάγκο γιά ἀρκετή ὥρα, μελετῶντας αὐτό τό παράξενο ἔργο, προσπαθῶντας νά τό ἀποσυμβολίσω καί νά τό ἑρμηνεύσω, γιατί τό ἔργο αὐτό ἦταν ἡ αἰτία, πού ὅταν τό εἶδε ὁ Ἰούλιος, ὀργίσθηκε καί τόν ἔριξε ἀπό τό ἰκρίωμα.

Ἐδῶ ὁ μεγάλος καλλιτέχνης καί μύστης, κατόρθωσε νά ἀπεικονίσει ἀλληγορικά, συμβολικά καί μέ ρεαλισμό, τίς ἐπάρατες μεθόδους πού ἐφήρμοσαν οἱ Ἰουδαιοχριστιανοί γιά τήν ἐπικράτηση τῆς "νέας θρησκείας" καί πῶς ἐφήρμοσαν οἱ ἀμαθεῖς καί φανατικοί καλόγεροι ἐκτελεστές τοῦ ΕΙΣ ΓΗΝ ΦΕΡΕΙΝ. Βλέπουμε τόν ἀγγελιοφόρο τῶν φυσικῶν θεῶν τόν Ἑρμῆν, κατακρημνισμένο, κομματιασμένο ἀπό τό βάθρο του καί πεταμένο χαμαί. Τά χέρια του καί τά πόδια του σπασμένα καί κομμένα βίαια καί τήν κεφαλή του ἀποκεκομμένη καί πεσμένη πλαγίως. Αὐτό ὅμως πού προκαλεῖ τρόμο, δέος καί ψυχικό πόνο εἶναι ἡ θλιμμένη καί μέ δάκρυα ὄψις του, πού ἀτενίζει πρός τό μέλλον, γιατί γνωρίζει τά δεινά καί τόν σκοταδισμό πού ἐπέρχεται ἀπό τήν νέα τάξη πραγμάτων καί τούς μιαρούς ἐκπροσώπους της.

Ἐπίσης τό πλῆρες συμβολισμῶν διπολικόν κηρύκειόν του, εἶναι καί αὐτό θρυμματισμένο δίπλα στό κομματιασμένο σῶμα του. Ἐπάνω δέ στό βάθρο τοῦ Ἑρμῆ, ὁ μύστης καλλιτέχνης ἔχει τοποθετήσει τόν σταυρό, καί αὐτό παλαιότατο ἀρχαιοελληνικό σύμβολο, μέ τόν Ἰησοῦ ἐσταυρωμένο, πού ἕνα φανατικό καί ἀμαθές

ἱερατεῖο καταδίκασε μέ αὐτόν τόν ἀτιμωτικό θάνατο καί ἐν συνεχείᾳ τόν ἐκμεταλλεύεται ἀσύστολα μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Στήν κεφαλή του ἔθεσε τήν δῆθεν εἰρωνική ἐπιγραφή I.N.R.I. ἀλλά μέ μυστικιστικές προεκτάσεις. Τό ἔργο αὐτό τό διαχωρίζει ἀπό τά ὑπόλοιπα μέ τόν χρυσό Ἑλληνικό Μαίανδρο ἀπό τίς ἄλλες παραστάσεις του, γιά εὐνόητους λόγους.

Μέ τό ἔργο του αὐτό, ὁ μεγάλος μύστης καί καλλιτέχνης, πέρασε τό μήνυμά του στόν ἄβατο χῶρο τοῦ Βατικανοῦ μέσα στό ἄντρο τῆς φοβερᾶς καί παντοδυνάμου Ἱερᾶς ἐξετάσεως καί σέ χρόνους πού δέν θά τολμοῦσε κανείς ἄλλος, ἐάν δέν πίστευε καί ὑπηρετοῦσε τίς ἀθάνατες Ἑλληνικές ἀξίες.

Τό πλέον παράδοξο, ἀλλά ὄχι γιά τούς ἐπαΐοντας αὐτοῦ τοῦ ἐμπνευσμένου ἔργου, εἶναι ὅτι ἔχει ἀποκρυβεῖ ἀνά τούς αἰώνας ἀπό τούς ἐκπρσώπους τοῦ Βατικανοῦ καί ἀπουσιάζει ἀπό ὅλους τούς καταλόγους τῶν ἔργων του μέχρι καί τοῦ τελευταίου ἐξ 130 σελίδων, πού κυκλοφόρησε χάριν τοῦ χρυσοῦ, ἀλλά ἐσφαλμένου, Ἰωβηλαίου τοῦ 2000.

Ἡ γνώση εἶναι ἀλήθεια, εἶναι Φῶς, εἶναι Δικαιοσύνη πού διαλύει τά σκότη, τά ψεύδη καί τήν ἐσκεμμένη παραπληροφόρηση, πού δέν εἶναι δυνατόν νά βασιλεύουν συνεχῶς ἐπί τῆς γῆς.

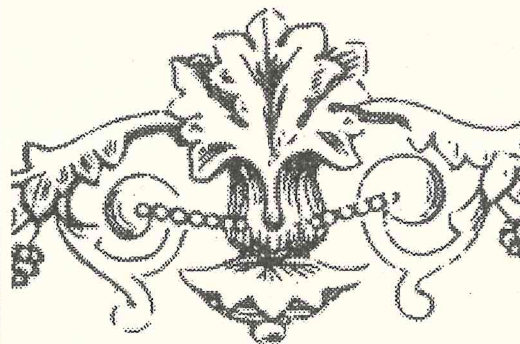
Ὅλοι οἱ μεγάλοι Φιλόσοφοι, Μύστες, Ἱεροφάντες καί γνῶστες τῆς ἀληθείας, μεταξυ αὐτῶν καί ὁ Μικελάντζελο, σοφά τά ὁριοθέτησαν καί προπαντός τά βίωσαν. Ὅταν ὑποχρεώθηκαν ἡ γνώση, τό πνεῦμα, ἡ ἐλευθέρα βούληση καί ἔκφραση τοῦ ἀτόμου νά ὑποδουλωθοῦν, στόν Ἰουδαιογενή θρησκευτικό φανατισμό, γιά πολλούς αἰῶνες ἡ ἀνθρωπότητα ὀπισθοδρόμησε καί πέρασε στόν φοβερό σκοταδισμό τοῦ μεσαίωνος, μέ ἐπακόλουθα τίς προκαταλήψεις, τήν ἀμάθεια, τόν τρόμο καί τό δέος τῶν ρασοφόρων ὅλων τῶν δογμάτων.

Ἀλλά καί πάλι ὁ Ἑλληνισμός ἐνεργώντας νομοτελειακά, γιατί ΕΛΛΑΣ σημαίνει ΦΩΣ, συνετέλεσε καταλυτικά στήν ἀναγέννηση τοῦ Πολιτισμοῦ, τῶν Ἐπιστημῶν, τῆς Γνώσεως καί ὅλων τῶν Ἀνθρωπιστικῶν ἀξιῶν.

Μελετῆστε, φίλτατοι ἑταῖροι προσεκτικά τό ἔργο αὐτό καί βγάλτε ἀβίαστα τά συμπεράσματά σας πού θά σᾶς καταστήσουν ὑπερήφανους.

Καί ὡς Συνέλληνες ἄς ποιοῦμεν ἁρμονία καί ἄς ἐργαζόμεθα ἀενάως, γιά τήν ἐξάλειψη τῶν παθῶν, τῆς μισαλλοδοξίας, τῆς ἄγνοιας, τοῦ ψεύδους, τῆς ἀμαθείας καί τοῦ φανατισμοῦ στήν νεοβάρβαρη ἐποχή μας, σάν γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν δημιουργῶν τῶν πάντων ἐπί τῆς γῆς.

Ἐρευνητής-μελετητής
Ἱστορίας-Φιλοσοφίας

Σ. ΝΑΓΟΥ

Η ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΥΗΣΗ ΟΔΗΓΟΥΣΑ ΟΔΟΣ

Στά προηγούμενα κεφάλαια ἐκθέσαμε τήν ἰδεολογία μας περί τῶν δημιουργικῶν αἰτίων τοῦ Σύμπαντος καί τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ πνεύματος ἐκ τῶν θείων ἀϊδίων οὐσιῶν, καθώς ἐπίσης καί τά τῆς ἐξελίξεως του (πνεύματος) στίς διάφορες μορφές τῶν κόσμων. Ἐπίσης μιλήσαμε, σέ γενικές γραμμές, περί τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς ἀξίας τοῦ ὀργανισμοῦ του.

Τώρα, κάπως ἀναλυτικότερα, θά ἐξετάσουμε τήν ὀργανική φύση του (ἀνθρώπου), τίς λειτουργίες της, τούς νόμους τοῦ πνεύματός του καί τίς λειτουργίες ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες ἐκδηλοῦνται ἐκ τῆς συνεργασίας του (πνεύματος) μετά τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὅπως γίνει πλέον κατανοητή καί ἡ ἐξέλιξις καί ἡ πρόοδος του.

Γιά τήν ἐξέταση ὅμως αὐτή δέν θά χρησιμοποιήσουμε μόνον τίς ἀντικειμενικές παραστάσεις τῆς φύσεώς του καί τίς ἐξωτερικές του λειτουργίες, ἀλλά καί τίς ἐξ ἄλλης πηγῆς ὑποδείξεις καί γνώσεις οἱ ὁποῖες προέρχονται ἀπό ὑπέρτερές μας πνευματικές ὑπάρξεις.

Τοῦτο τό πράττουμε, διότι πιστεύουμε ὅτι μόνον διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ θά καταστῆ δυνατόν νά σᾶς γίνη ἐφικτή ἡ ἀλήθεια. Ἡ ἀλήθεια τῆς Φύσεως καί τοῦ πνεύματός της, εἶναι ἀδύνατον νά γνωσθῆ μόνον ἀπό τά φαινόμενα ἐκεῖνα τῆς Φύσεως τά ὁποῖα συλλαμβάνει ἡ αἰσθησιακή λειτουργία τοῦ ἀνθρώπου. Ἔσωθεν τῆς λειτουργίας αὐτῆς ὑπάρχει ἡ λειτουρ-γία τοῦ πνεύματος ἡ ὁποία καί μόνον αὐτή δύναται νά φθάνη στό σημεῖο τῆς ἱκανότητας νά συλλαμβάνει τήν ἔννοια τῶν νόμων ἐκείνων πού τό διέπουν καί νά καθορίζει τίς σχέσεις του πρός τούς νόμους πού ἐπίσης διέπουν τήν ἀνθρώπινη φύση.

Τά φαινόμενα τῆς Φύσεως, γενικά, καί τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, πού ὑποπίπτουν στήν αἰσθησιακή λειτουργία, εἶναι ἡ ἐξωτερική ὄψη. Ἔσωθεν ὅμως αὐτῆς εἶναι οἱ λειτουργοῦντες νόμοι, ἐκεῖνοι ἀπό τούς ὁποίους ἐξαρτᾶται ἡ ἐμφάνισις τῶν φαινομένων αὐτῶν καί ἐφόσον ὁ ἄνθρωπος ἀγνοεῖ τούς νόμους αὐτούς, οὔτε τόν σκοπό του θά δύναται νά γνωρίση, οὔτε καί τά μέσα διά τῶν ὁποίων πληροῦται παντός ἀνθρώπου ὁ σκοπός.

Ὅταν ὁ ἐρευνητής ἄνθρωπος γνωρίση τούς νόμους τῆς λειτουργίας τοῦ πνεύματος καί τήν συνεργασία τους πρός τούς νόμους τῆς λειτουργούσης ἀνθρωπίνης

φύσεως, τότε καί μόνον τότε, θά δικαιοῦται νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι *"γνώρισε ἑαυτόν"*.

Γιά νά φθάση ὅμως στήν γνώση αὐτή, πρέπει νά βελτιώση τήν ψυχική του κατάσταση καί νά ἀπαλλαγῆ ἀπό τά πάθη ἐκεῖνα πού τοῦ δημιούργησε καί ὁ μή φυσικός του βίος καί τό σκοτεινό περιβάλλον στό ὁποῖο ζεῖ.

Ἄν κατ' ἐπανάληψη καί ἴσως πλεοναστικά ἐπιμένουμε στό θέμα τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τά πάθη τῆς φύσεώς του, τοῦτο δέν τό πράττουμε παρά μόνον διά τόν λόγο, ὅτι ὁ ἀποκαθαρμός του ἀπό τά πάθη του εἶναι ἕνας ὅρος τόσο ἀπαραίτητος, ὥστε ἄνευ τῆς πραγματοποιήσεώς του νά καθίσταται ἀδύνατος ἡ πνευματική του πρόοδος.

Οἱ μυημένοι στίς ἀλήθειες τῆς Φύσεως ὀφείλουν νά γνωρίζουν ὅτι οὐδείς θά κατορθώση νά ὑπερβῆ τά ὅρια πού χωρίζουν τήν ἁγνή πνευματική φύση ἀπό τήν ἀνθρώπινη ἄνευ τοῦ ἀποκαθαρμοῦ αὐτοῦ. Μόνον ὁ ἀποκαθαρμός τῆς φύσεως τοῦ μυημένου ἀπό τά πάθη τῆς ἀνθρωπίνης του φύσεως θά ἀφήση τήν διανόησή του ἐλεύθερη καί ἀπόλυτη σέ βαθμό ὥστε νά διεισδύη αὐτή στίς ἐσωτερικές λειτουργίες τοῦ πνεύματός του, ὁπότε ἀποκτᾶ ὁμαλές λειτουργίες καί σχέσεις μεταξύ τοῦ πνεύματός του καί τῆς ἐξωτερικῆς του διανοίας, ὥστε νά ἔρχονται εἰς αὐτήν βαθμιαῖα ὅλα τά γεγονότα καί οἱ λειτουργοῦντες νόμοι τοῦ πνεύματός του.

Τότε στήν κατάσταση αὐτή ὁ σχηματισμός τῶν ἰδεῶν ἐκ τῶν ἀντικειμενικῶν παραστάσεων βοηθεῖται ἀπό τό πνεῦμα του, σέ βαθμό ὥστε οἱ ἰδέες αὐτές νά ἔχουν διπλό ἀντικείμενο, ἐκεῖνο τῆς ἐξωτερικῆς ὄψεως πού ἀποτελεῖ τήν παράσταση στήν αἰσθησιακή ἀντίληψη καί ἐκεῖνο πού ἀποτελεῖ τήν ἔννοια τῶν νόμων διά τῶν ὁποίων γίνεται ἡ λειτουργία τοῦ πνεύματος καί οἱ σχέσεις του πρός τήν ὀργανική του φύση.

Διά τοῦ τρόπου πλέον αὐτοῦ θά ἔχη ὡς ἀντικείμενο ἔρευνας καί τήν ἐσωτερική καί τήν ἐξωτερική ὄψη ὅλων τῶν φαινομένων πάσης φύσεως. Ὁ σχηματισμός τῶν ἰδεῶν τοῦ μυημένου εἶναι πολύ διαφορετικός τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ἰδεῶν τοῦ ἀμύητου ἀνθρώπου, διότι ἐκεῖνος μέν στηρίζεται καί στίς ἐσωτερικές καί τίς ἐξωτερικές λειτουργίες τῶν φαινομένων, ὁ ἄλλος δέ (ὁ ἀμύητος), μόνον στίς ἐξωτερικές ἐκδηλώσεις τους.

Ὁ μύστης διά νά εὑρίσκεται εἰς ἁρμονία πρός τόν χαρακτηρισμό του δέν πρέπει νά παραμελῆ οὐδεμία τῶν δύο πηγῶν τῆς γνώσεως. Ἡ παραμέλησις τῆς ἑτέρας αὐτῶν καθιστᾶ ἀνέφικτη τήν ἐξακρίβωση τῆς Ἀληθείας. Ἡ μονομερής ἐξέτασις διά τῆς μιᾶς ἤ τῆς ἄλλης πηγῆς πρός ἀπόκτηση τῆς γνώσεως τῶν ἀληθειῶν τῆς Φύσεως καί τοῦ πνεύματος τόν προάγει ὄχι μόνον στόν σχηματισμό πλανημένων ἰδεῶν, ἀλλά ἐπί πλέον καί εἰς τήν δι' αὐτῶν δημιουργία πίστεως ἡ ὁποία λαμβάνει τήν ἔννοια τοῦ πάθους.

Οἱ ἐκ πλάνης σχηματιζόμενες ἰδέες εἶναι ὑποκείμενες εἰς ἐξαφανισμο διά τῆς μετέπειτα μετατροπῆς τους εἰς πραγματικές ἀληθεῖς (ἰδέες), σχετιζόμενες μέ τήν ἀληθῆ ἔννοια τῶν καθόλου νόμων τῶν οὐσιῶν τῆς Φύσεως. Οἱ ἐκ πλάνης γινόμενες ἰδέες καί ἡ ἐξ αὐτῶν σχηματιζόμενη πίστις, καθίστανται καί τό αἴτιο τῆς ἐπιβραδύνσεως τῆς ἐξελίξεως τοῦ πνεύματος, διότι διά νά τίς μετατρέψη αὐτό, τίς μεταμορφώνει σέ πραγματικά ἀληθεῖς ἰδέες καί καταναλώνει μακρό χρόνο ἐνεργείας εἰς τήν ἀνθρωπίνη μορφή.

Πρόπυλο Δήμητρας καί Περσεφόνης: Λαξευμένες αὔλακες καί ἴχνη φθορᾶς ἀπό τροχούς στό δάπεδο τοῦ ἐξωτερικοῦ προστώου.

Τό γεγονός ὅμως τῆς μεταπλάσεως ἤ μεταμορφώσεως τῶν ἰδεῶν καί τοῦ μετασχηματισμοῦ τους σέ πραγματικές ἀληθεῖς ἰδέες, δίνει τήν ἔννοια τοῦ ἀκαταπαύστου ροῦ τῆς ἐξελίξεως τοῦ πνεύματος καί ἐκείνης, ὅτι αὐτό δέν εἶναι προορισμένο "εἰς αἰωνίαν δούλωσιν" εἰς τίς ὁπωσδήποτε σχηματιζόμενες ἐκ πλάνης ἰδέες καί τίς ἐξ αὐτῶν δημιουργούμενες πίστεις.

Ἡ καλλιτέρευσις τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τοῦ μυημένου καί ἡ ἐκ τῶν παθῶν του ἀπαλλαγή τοῦ δημιουργοῦν τά μέσα τῆς συνάψεως σχέσεων μέ ὑπέρτερά του πνεύματα. Οἱ τοῦ εἴδους αὐτοῦ σχέσεις τῶν ἁγνῶν καί ἠθικῶν μυστῶν ἀποτελοῦν τήν ἀμεσότερη ὁδό πού ἄγει αὐτούς εἰς τήν Ἀλήθεια καί τό Φῶς καί ἀπό τοῦ σημείου αὐτοῦ ἡ διανόησίς τους ἐμφανίζεται ὡς λαμβάνουσα ἀντικείμενα ἔρευνας καί τά φαινόμενα τῆς Φύσεως καί τά αἴτια τῶν φαινομένων αὐτῶν.

Ἀπό τοῦ σημείου αὐτοῦ ἐμφανίζεται ἀκόμη καί ἡ μυσταγωγική ἐπιστήμη ἡ ὁποία φέρει εἰς τό ΕΙΝΑΙ τίς μυστηριακές ὀργανώσεις διά τῶν ὁποίων ἀποκαλύπτονται εἰς τούς εἰς αὐτές μυημένους καί τά μέσα τῆς περαιτέρω τῆς ἀνθρώπινης φύσεως ἐξελίξεως τοῦ πνεύματος.

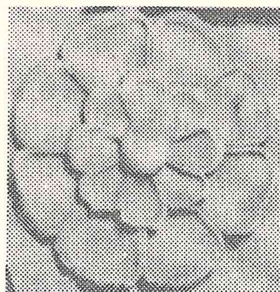
Οἱ μυημένοι στήν γνώση πρέπει νά ἔχουν πάντοτε ὑπ' ὄψιν τους, ὅτι διά νά συνάπτωνται βασικές σχέσεις μεταξύ αὐτῶν καί ὑπερτέρων πνευμάτων προαπαιτεῖται καί μακρός χρόνος ἀσκήσεώς τους στίς ἠθικές ἀρχές καί πλήρης ἐκδήλωσις τῆς ἐλευθέρας τους σκέψεως, ἐκείνης τήν ὁποία δέν τήν διασαλεύουν οἱ ἐπιδράσεις τῶν ἰδεῶν τοῦ περιβάλλοντος τοῦ γήινου ἀνθρωπίνου κόσμου.

Ἐκ τῶν πνευματικῶν αὐτῶν σχέσεων προκύπτουν καί ὅλες οἱ δυνατότητες τῆς μεταφορᾶς τῆς σκέψεώς τους εἰς ὑπέρτερους ὁρίζοντες ἀπό τούς ὁποίους νά δύνανται νά ἐπισκοποῦν τήν Ἀλήθεια τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καί τά μέσα διά τῶν ὁποίων αὕτη θά δύναται νά ἀντλήση δυνάμεις ἀπό ὑπέρτερες πνευματικές ὀντότητες πρός πλήρη ἀπελευθέρωσή του εἰς αὐτούς ἐνεργοῦντος πνεύματος.

Οὐδείς, οὐδέποτε τῶν μυημένων, ἄνευ καθαρᾶς νοήσεως τῶν ἠθικῶν Ἀρχῶν καί ἀσκήσεώς τους, ἄνευ ἐλευθέρας σκέψεως, ἄνευ ἀπολύτου σεβασμοῦ πρός τόν νόμο τῆς Θείας Ἐλευθερίας, ἄνευ τῆς ἀπαλλαγῆς του ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν κατώρθωσε ποτέ νά συνάψη καί νά διατηρήση σχέσεις πρός πνευματικές ὑπάρξεις τῶν ὁποίων ἡ σοφία ὁδηγεῖ τούς ἐκλεκτούς μύστες στήν ΑΘΑΝΑΣΙΑ.

Ἡ ὁδός εἶναι ἐλευθέρα. Οἱ ἐκλεκτοί θά εἰσέλθουν εἰς αὐτήν, διότι ἡ νόησίς τους τήν ἐκτιμᾶ καί τήν σέβεται. Ἡ νόησίς τους πιστεύει εἰς τήν ἀλήθειά της.

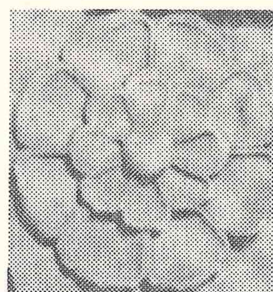
ΣΠΥΡΟΔΗΜΟΥ Γ.
ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ - ΣΙΝΑΝΙΔΗ

ΔΡΥΦΡΑΚΤΟΝ

Ἐκ τῆς δημοσίας συγκεντρώσεως εἰς τό

Τελεστήριον Ἐλευσῖνος

ΔΡΥΦΡΑΚΤΟΝ - Θ'

ΔΡΥΟΧΟΣ Η'

Ἕνα ὑλικό ἄτομο τῆς κοσμογονικῆς οὐσίας «Γῆ» μετατρέπεται εἰς ὑλικό ψυχικό ἄτομο.

Σύμφωνα μέ τήν ὀρφική φιλοσοφική μυστηριακή κοσμολογία, κάθε ψυχή εἶναι ἀνώλεθρη, ὡς συγκροτηθεῖσα ἀπό τόν ἐξελικτικό συνδυασμό τῶν δύο ὑλικῶν ὀρφικῶν κοσμογονικῶν οὐσιῶν Γῆ- Ὕδωρ, θεωρουμένης οὕτω τῆς ψυχῆς ὡς πράγματι ἀνώλεθρο καί ἀθάνατο ὑλικό ψυχικό ἄτομο.

Ἡ ὑλική φύση τῶν δύο ὀρφικῶν κοσμογονικῶν οὐσιῶν «Γῆ»- «Ὕδωρ» ἐγγυᾶται τό ἀνώλεθρο τῆς ὑλικῆς κατασκευῆς τῆς κάθε ψυχῆς, ὅπως καί ἐγγυᾶται καί τήν ἀναμφισβήτητη ἐξ ὀρθοῦ λόγου ἀθανασία κάθε ψυχῆς.

Ἐπακόλουθο τῶν πιό πάνω ἐξελικτικῶν βηματισμῶν τῶν δύο ὀρφικῶν ὑλικῶν κοσμογονικῶν οὐσιῶν εἶναι ἡ ἐξελικτική ἀνύψωση τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν εἰς τό ἑπόμενο ἐξελικτικό ἐπίπεδο, εἰς ἐκεῖνο, δηλαδή, τῶν θείων προσωπικῶν ὄντων, τά ὁποῖα ἀποκαλοῦνται θεοί.

7η Ἱσταμένου Θαργηλιῶνος «2006»
(21η Μαΐου)

ΔΡΥΦΡΑΚΤΟΝ - Ι'

ΔΡΥΟΧΟΣ Θ'

Ἡ ἐξελικτική, ὡς ἄνω, τροχιά τῶν δύο ὀρφικῶν ὑλικῶν κοσμογονικῶν οὐσιῶν βαίνει ἐκ τοῦ ἀτελοῦς πρός ἕνα ἀπείρως ἐν χρόνῳ πορευόμενο καί ἀενάως καί ἀδιακόπως ἐξελισσόμενο ἄνευ ορίων «τέλειον», ἐντασσομένης, κάπου ἐντός αὐτῆς τῆς πορείας, βεβαίως καί τῆς συγκροτήσεως τῆς ψυχῆς.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω, διαφαίνεται ὅτι **ὁ θεῖος κόσμος τόσον ὡς χῶρος θεῖος, ὅσον καί ὡς περιεχόμενο θεῖον, εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς ἀέναης ἐξελίξεως τῶν δύο ὑλικῶν κοσμογονικῶν οὐσιῶν «Γῆ» καί «Ὕδωρ», ὡς ἐπίσης καί τῶν συνδυασμένων ἀπορρεουσῶν ἰδιοτήτων ἐκ τῶν δύο αὐτῶν ὀρφικῶν ὑλικῶν κοσμογονικῶν οὐσιῶν.**

Προφανῶς, ἡ ἐξελικτική, ὡς ἄνω, πορεία ἀποτελοῦσε μέρος τῶν αὐστηρῶς φυλασσομένων ἀρχαίων ἑλληνικῶν μυστηριακῶν ἀρρήτων.

Πρός διαφύλαξη τοῦ πιό πάνω μυστηριακοῦ ἀρρήτου ἀντεστράφησαν οἱ ὅροι τμήματος τῆς κατ' ὀρθόν λόγον κατευθύνσεως τῆς ἐξελισσομένης τροχιᾶς τῆς ὑλικῆς κοσμογονικῆς ἐκδιπλώσεως.

11η Ἱσταμένου Σκιροφοριῶνος «2006»
(25η Ἰουνίου)

ΔΡΥΦΡΑΚΤΟΝ - ΙΑ'

ΔΡΥΟΧΟΣ Ι'

Φθινοπωρινή Ἰσημερία- ἐκκινητική ἡμερομηνία τῶν θείων τε καί μεγάλων τῆς Ὀλυμπίας Θεᾶς Δήμητρος καί τῆς Κόρης Μυστηρίων- ἀρχή ἐκκινητική τοῦ δωδεκαμεροῦς μυστηριακοῦ ἀστρονομικοῦ-ζωδιακοῦ ἡμερολογίου, ρυθμιστικοῦ παντός τῆς Ἐλευσῖνος θείου δρωμένου, ὡς καί πλείστων μυστηριακῶν τελετῶν ἀνά τήν ἀρχαίαν Ἑλλάδα.

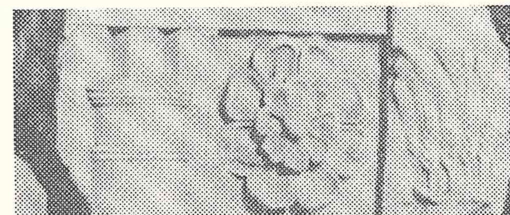
Καί ὅμως, ὑποψίαι ἐγείρονται περί τήν δικαίως ἀμφισβητουμένην ὀρθότητα τῆς γνωστῆς ἐπί ρωμαιοκρατίας ἐπιγραφῆς, ὡς πρός δύο κλονιζομένας ἐξ αὐτῆς πληροφορίας.

Α' ὅτι δῆθεν τά- πραγματικά- μεγάλα τῆς Δήμητρος καί τῆς Κόρης Μυστήρια ἤρχιζαν κατά τήν 14ην τοῦ ἀττικοῦ μηνός Βοηδρομιῶνος.

Καί Β' ὅτι ἐκεῖνα- τά δῆθεν πραγματικά- διήρκουν ἀφελέστατα μόνον ἐννέα ἡμέρας.

Πράγματι, τίθεται τό εὔλογον ἐρώτημα, πῶς εἶναι δυνατόν ἀφελέστατα, νά θεωρηθῇ ὅτι δύναται ἡ ἐξέλιξις τῶν ψυχικῶν αἰθερικῶν συστημάτων νά κυριαρχηθῇ ἐντός τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῶν ὡς ἄνω ἐννέα ἡμερῶν.

10η Ἱσταμένου Βοηδρομιῶνος «2006»
(24η Σεπτεμβρίου)

ΔΡΥΦΡΑΚΤΟΝ - ΙΒ'

ΔΡΥΟΧΟΣ ΙΑ'

Οἱ διάλογοι τοῦ Πλάτωνος, ὅπως καί τά μυστηριακά φιλοσοφικά ἔργα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, οἰκοδομοῦνται ἐπί τῆς μεγάλης ἀλλά τόσον δυσπροσίτου, ἀπειροεπιπέδου ἀρχαίας ἑλληνικῆς μυστηριακῆς ἐπιστήμης.

Διά τούς λόγους αὐτούς εἰδικῶς τά ἔργα τοῦ Πλάτωνος, ἐάν ἑρμηνεύωνται, πάντοτε θά ἑρμηνεύωνται μέχρις ἑνός ὁρίζοντος, τοῦ ὁποίου τό βάθος ἀεί κυμαίνεται.

Ἀκόμη καί ἡ ἠθική διαπραγμάτευσις, εἰς τόν Πλάτωνα εἶναι μία συμβολικῶς οἰκονομική καί ἄκρως προσεκτική ἀποκαλυπτική παρουσίασις τῆς ἀρχαίας ἠθικῆς τῶν ἑλληνικῶν ἱερῶν καί θείων μυστηρίων.

Ἑπόμενον εἶναι ὅτι ὅλαι αἱ ψυχολογικαί- διά μέσου τοῦ ἀσχολουμένου μέ τά ὄνειρα Karl Jung- βεβαίως ἀκραίως ἐρασιτεχνικαί τῶν ἀκολούθων του ἀπέλπιδες καί ἐπιπόλαιοι προσπάθειαι ἑρμηνείας τόσον τοῦ Πλάτωνος, ὅσον καί τῆς ἱερᾶς καί μυστηριακῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, καταντοῦν,- ἀκόμη καί γιά τούς παρασυρομένους, ὡς θύματα, ἀφελεῖς, - γελοιωδῶς γραφικαί.

Ἡ ἐκ τῶν μεγάλων ἐλευσινίων μυστηρίων τῆς Ὀλυμπίας θεᾶς Δήμητρος καί τῆς Κόρης διαρρεύσασα γνωστή ἱερά ρῆσις (Kern test. 31): «*ἐνήστευσα, ἔπιον τόν κυκεῶνα, ἔλαβον ἐκ κίστης, ἐργασάμενος ἀπεθέμην εἰς κάλαθον καί ἐκ καλάθου εἰς κίστην*» ἕλκει καί θά ἕλκῃ πάντοτε ὡς μυστηριακόν αἴνιγμα τούς σε-

μνούς ἐρευνητάς.

Ἴσως, διά μέσου ἀλλεπαλλήλων συμβολικῶν ἀντιστοιχιῶν, ὁ Πλάτων προσεκτικώτατα μέν, ὅμως μετά σεβασμοῦ, - ὡς συνηθίζει-, πρός τό μυστηριακόν ἀπόρρητον, προσφέρει ἄκρως συγκεκαλυμμένην τήν ἐπιζητουμένην ἐπιλυτικήν ἀλλά πράγματι τόσον δυσεύρετη, διά τήν φύσιν τοῦ μυστηριακοῦ καλάθου, νύξιν εἰς τό ἔργον του «*Πολιτικός*».

8η Ἱσταμένου Πυανεψιῶνος «2006» (22η Ὀκτωβρίου).

ΔΡΥΦΡΑΚΤΟΝ - ΙΓ'

ΔΡΥΟΧΟΣ ΙΒ'

Ἡ ψυχική ἀθλιότης τοῦ ἀχρείου ἐπιόρκου τῶν θειοτάτων μεγάλων Ἐλευσινίων Μυστηρίων καταπτύστου Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως ἐξ ἰδίων ἐν τῷ Προτρεπτικῷ ΙΙ 17,2-18,1 (Ι 14,7 Staeh) ἔχει ἐν δείγματι ὡς:

ΤΑ ΓΑΡ ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΕΛΕΟΝ ΑΠΑΝΘΡΩΠΑ· ΟΝ ΕΙΣΕΤΙ ΠΑΙΔΑ ΟΝΤΑ ΕΝΟΠΛΩ ΚΙΝΗΣΕΙ ΠΕΡΙΧΟΡΕΥΟΝΤΩΝ ΚΟΥΡΗΤΩΝ, ΔΟΛΩ, ΔΕ ΥΠΟΔΥΝΤΩΝ ΤΙΤΑΝΩΝ, ΑΠΑΤΗΣΑΝΤΕΣ ΠΑΙΔΑΡΙΩΔΕΣΙΝ ΑΘΥΡΜΑΣΙΝ, ΟΥΤΟΙ ΔΗ ΟΙ ΤΙΤΑΝΕΣ ΔΙΕΣΠΑΣΑΝ, ΕΤΙ ΝΗΠΙΑΧΟΝ ΟΝΤΑ, ΩΣ Ο ΤΗΣ ΤΕΛΕΤΗΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΟΡΦΕΥΣ ΦΗΣΙΝ Ο ΘΡΑΚΙΟΣ· ΚΩΝΟΣ ΚΑΙ ΡΟΜΒΟΣ ΚΑΙ ΠΑΙΓΝΙΑ ΚΑΜΠΕΣΙΓΥΙΑ, ΜΗΛΑ ΤΕ ΧΡΥΣΕΑ ΚΑΛΑ ΠΑΡ' ΕΣΠΕΡΙΔΩΝ ΛΙΓΥΦΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣΔΕ ΥΜΙΝ ΤΗΣ ΤΕΛΕΤΗΣ ΤΑ ΑΧΡΕΙΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΟΥΚ ΑΧΡΕΙΟΝ ΕΙΣ ΚΑΤΑΓΝΩΣΙΝ ΠΑΡΑΘΕΣΘΑΙ· ΑΣΤΡΑΓΑΛΟΣ, ΣΦΑΙΡΑ, ΣΤΡΟΒΙΛΟΣ, ΜΗΛΑ, ΡΟΜΒΟΣ, ΕΣΟΠΤΡΟΝ, ΠΟΚΟΣ.

5η Ἱσταμένου Μαιμακτηριῶνος «2006» (19η Νοεμβρίου).

Α. ΛΕΤΣΑ

Ο ΘΕΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝ

Η ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΑΡΠΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

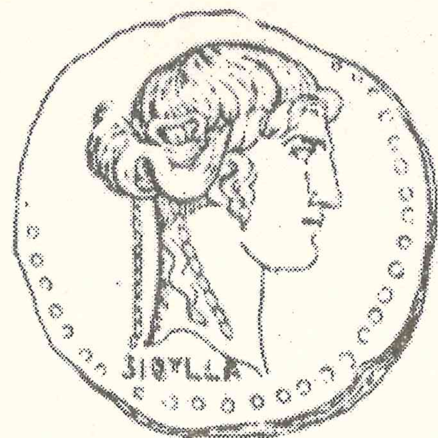
Ὁ Ἀπόλλων[1] (Εἰκ. 1), ἡ προσωποποίησις τῆς λάμψεως τοῦ ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ, τοῦ κάλλους τῆς ἑλληνικῆς φύσεως καί τῶν ὑπερόχων διανοητικῶν καί αἰσθητικῶν ἀρετῶν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, ὡς ἡλιακός θεός[2], ἀσκοῦσε ἐπί τῶν καρπῶν τῆς γῆς ἐπιρροήν, ἡ ὁποία δύναται ἐναλλάξ νά εἶναι εὐεργετική ἤ καταστρεπτική. Βοηθοῦσε τήν βλάστησιν καί τήν καρποφορίαν καί ἐπροστάτευε τόν θερισμόν, ἀλλά καί ἐξήραινε καί ἔκαιε τούς καρπούς. Ἐντεῦθεν ἡ διπλῆ σημασία τῶν ἑορτῶν, οἱ ὁποῖες ὑπό τό ὄνομα Θαργήλια[3] ἐτελοῦντο πρός τιμήν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος Θαργηλίου[4], ὡς θεοῦ πέμποντος μέν, ἀλλά καί καθαίροντος τάς λοιμικάς νόσους, ἁδρύνοντος[5] τούς καρπούς, ἀλλά καί ξηραίνοντος τά τῆς γῆς ἄνθη.

Αἱ σχέσεις αὗται ἐκδηλοῦνται καί εἰς τόν μῦθον τοῦ Ἀπόλλωνος καί Ὑακίνθου, περί τοῦ ὁποίου γίνεται ὁ προσήκων λόγος εἰς τό περί Ὑακίνθου κεφάλαιον, ὡς καί εἰς τάς ὀνομασίας αὐτοῦ Σιτάλκας[6] (ἐν Δελφοῖς) ἀπό τοῦ *σῖτος* καί *ἀλαλκεῖν* (ἀπομακρύνειν, ἀπωθεῖν) καί Ἐρυθίβιος[7] ἀπό *τῆς νόσου ἐρυσίβης*.

Ο ΑΠΟΛΛΩΝ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων ἐθεωρεῖτο εὐεργετικός διά τήν γεωργίαν ἐπειδή ἐξωλόθρευε καί ζῶα καί ἔντομα, σοβαράς ἐπί τῶν γεωργικῶν προϊόντων προξενοῦντα καταστροφάς. Οὕτως, ἐνομίζετο καταστροφεύς τοῦ ἀρουραίου μυός, τοῦ τρωκτικοῦ ἐκείνου ζώου, τό ὁποῖον ἀποτελεῖ πραγματικήν μάστιγα τῶν ἀγρῶν καί καλεῖται σμίνθος[8]. Ἐντεῦθεν ὁ Ἀπόλλων ἐπωνο-

(Εἰκ.2) ΚΥΜΑΙΑ ΣΙΒΥΛΛΑ

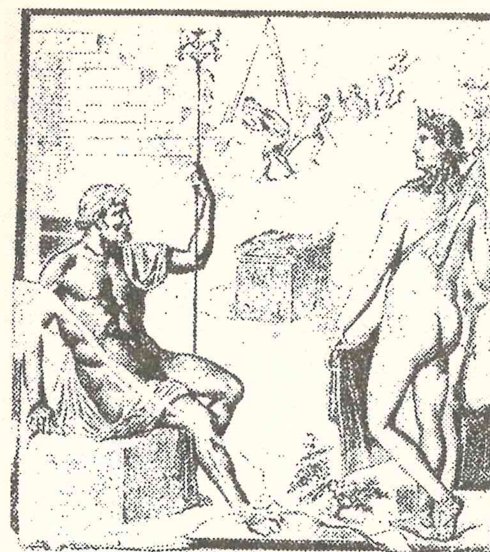
μάσθη Σμινθεύς˚ ἤ Σμίνθιος. Τό πρῶτον ἐπωνομάσθη οὕτως ἐν Τροίᾳ, διότι, ὡς λέγεται, ἠλευθέρωσέ ποτε τήν χώραν αὐτῆς ἀπό πλῆθος μυῶν, οἱ ὁποῖοι κατέτρωγον τάς ἀσπίδας τῶν ἀρχαίων αὐτῆς πολεμιστῶν Τευκρῶν[10]. Ἐκεῖ ὑπῆρχε καί ναός τοῦ Ἀπόλλωνος Σμινθέως, ἔνθα ὑπηρετοῦσε ὡς νεωκόρος ἡ Ἡροφίλη[12]. Βραδύτερον διεδόθη ἡ ἐπίκλησις αὕτη καί εἰς ἄλλας πόλεις καί νήσους, ὡς ἐν Χρύσῃ[13], ὅπου ὑπῆρχε λαμπρόν ἄγαλμα[14] τοῦ Ἀπόλλωνος Σμινθέως, ὑπό τόν πόδα τοῦ ὁποίου ἔκειτο μῦς, ἐν Τενέδῳ, Ἀμαξιτῷ[15] τῆς Αἰολίδος καί Λίνδῳ[16] τῆς Ρόδου, ὅπου ἐτελεῖτο καί εἰδική ἑορτή, τά Σμίνθια.

Οἱ γεωργοί ἐπεκαλοῦντο τήν βοήθειαν τοῦ Ἀπόλλωνος καί κατά τῶν πανόρπων[17] (ἀκρίδων), ἄλλων αὐτῶν ἐχθρῶν τῆς συγκομιδῆς, τῶν ὁποίων αἱ τρομεραί καταστροφαί εἶναι τόσον συνήθεις ἐν Ἑλλάδι. Ἐντεῦθεν ὁ Ἀπόλλων ἐπωνομάζετο καί Πανόρπιος, πρός τιμήν τοῦ ὁποίου οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον χαλκοῦν ἄγαλμα ἐν Ἀθήναις, τό ὁποῖον εἰργάσθη ὁ Φειδίας. Σχετικῶς ὁ Παυσανίας (I, 24, 8) γράφει: *"Πανόρπιον (Ἀπόλλωνα) δέ καλοῦσιν, ὅτι σφίσι πανόρπων βλαπτόντων τήν γῆν ἀποτρέψειν ὁ θεός εἶπεν ἐκ τῆς χώρας καί ὅτι μέν ἀπέτρεψεν ἴσασι, τρόπῳ δέ οὐ λέγουσι ποίῳ. τρίς δέ αὐτός ἤδη πάνορπας ἐκ Σιπύλου τοῦ ὄρους οὐ κατά ταὐτά οἶδα φθαρέντας, ἀλλά τούς μέν ἐξέωσε βίαιος ἐμπεσών ἄνεμος, τούς δέ ὕσαντος τοῦ θεοῦ καῦμα ἰσχυρόν καθεῖλεν ἐπιλαβόν, οἱ δ' αἰφνιδίῳ ῥίγει καταληφθέντες ἀπώλοντο".*

Ὡς ἔφορος λοιπόν τῆς γεωργίας καί δοτήρ τῶν καρπῶν ἐθεωρεῖτο ὁ Ἀπόλλων ἐπειδή ἐπροστάτευε τά φυτά ἀπό τῶν φθοροποιῶν νόσων, τῶν ζωυφίων καί τῶν συνεπειῶν των. Ἐντεῦθεν καί αἱ ἐπωνυμίαι τοῦ θεοῦ: Σιτάλκας, Ἐρυθίβιος ἤ Ἐρυσίβιος, Πανόρπιος ἤ Πανορπίων, Σμινθεύς καί Σαυροκτόνος.

Ο ΑΠΟΛΛΩΝ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΗΣ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΣ

Ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων κατοικεῖ καί εἰς τάς βοσκάς καί ἐπαγρυπνεῖ καί ἐπί τῶν ποιμνίων, ἐμφανιζόμενος ὡς θεός βοσκός. Εἰς τόν Ὁμηρικόν Ὕμνον πρός τόν Ἑρμῆν, ὁ νεαρός οὗτος θεός, τυλιγμένος ἀκόμη εἰς τά σπάργανά του, κλέπτει, ἐν καιρῷ νυκτός, τάς δαμάλας τοῦ Ἀπόλλωνος καί τάς ἐπιστρέφει μόνον κατά τήν ἀνατολήν τῆς αὐγῆς. Πρόκειται περί ἀλληγορικῆς παραστάσεως τῶν νεφῶν, τά ὁποῖα συνοδεύουν τόν ἥλιον κατά τήν πορείαν του καί συγκρίνονται μέ ἀγέλην λευκῶν δαμάλεων, οἱ ὁποῖες ὑπό τήν ὁδηγίαν τοῦ θείου αὐτῶν ποιμένος προχωροῦν τήν πρωίαν εἰς τάς οὐρανίας βοσκάς.

(Εἰκ.3) Ο ΠΟΣΕΙΔΩΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΛΛΩΝ ΕΝ ΤΡΟΙΑι

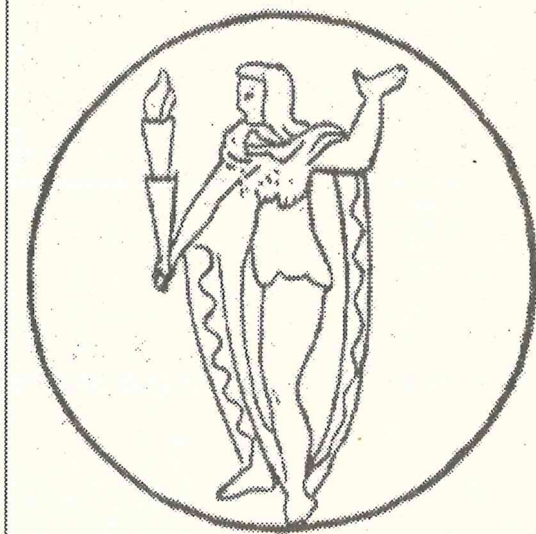
Κατ' ἄλλην παράδοσιν, ὁ Φοῖβος κατεδικάσθη νά διατελῇ ἐπί ἐννέα ἔτη εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως τῆς Θεσσαλίας Ἀδμήτου[18], οὗτινος ἔβοσκε τάς φορβάδας ἤ τάς ἀγέλας τῶν βοῶν, τιμωρηθείς ἀπό τόν Δία, ἐπειδή ἐφόνευσε τούς Κύκλωπας Βρόντην, καί Ἄργην, οἱ ὁποῖες εἶχον σφυρηλατίσει τόν κεραυνόν, τόν ὁποῖον μετεχειρίσθη ὁ ἄρχων τῶν θεῶν διά νά θανατώσῃ τόν υἱόν αὐτοῦ Ἀσκληπιόν. Σχετικῶς ὁ Ὅμηρος ψάλλει: *"Ταίς ἔθρεψ' ὁ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων σ' τήν Πηρείαν, φυγῆς καί τρόμου πρόξενα, δυό θηλυκά πουλάρια"*[19] (Ὀμ. Ἰλ. Β. 766-767).

Κατ' ἄλλον μῦθον, ἐπιχωριάζοντα ἐν Τροίᾳ, ὁ Ἀπόλλων ἐφύλαττεν ἐπί τῶν κλιτύων τῆς Ἴδης τά ποίμνια τοῦ βασιλέως Λαομέδοντος[20].

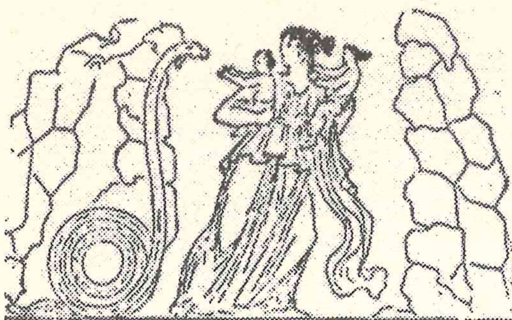
Ὡς προστάτης ὁ Ἀπόλλων τῆς κτηνοτροφίας, τῶν λειμώνων καί ἐν γένει τῶν βοσκημάτων, ἐκαλεῖτο "Νόμιος"[21] (καί πρό πάντων ἐν Ἀρκαδίᾳ), "Μαλεάτης"[22], "Μαλόεις"[23] (πρό πάντων ἐν Λέσβῳ), ""Ἐπιμήλειος"[24], "Ποίμνιος", ""Ἀρισταῖος"[25], "Κάρνειος"[26] (πρό πάντων ἀπό τούς Δωριεῖς).

Πρό τῆς εἰς τήν Πελοπόννησον ἐπιδρομῆς τῶν Δωριέων, ἐλατρεύετο ἐν Λακωνικῇ καί Μεσσηνίᾳ ἐπιχώριος αὐτοτελής θεός ὑπό τό ὄνομα Κάρνος, ὁ ὁποῖος ἐλογίζετο θεός τῶν ποιμένων καί προστάτης τῆς γονιμότητος καί τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν. Πιθανώτατα ἐλατρεύετο ὑπό τήν μορφήν κριοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκαλεῖτο καί κάρνος[27]. Πρόκειται περί ἑνός ἐκ τῶν πολλῶν δειγμάτων τοῦ ζῳομορφισμοῦ τοῦ θείου ἐν Ἑλλάδι καί ἀλλαχοῦ, πρό τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀνθρωπομορφισμοῦ αὐτοῦ (τοῦ θείου). Βραδύτερον ὁ Κάρνος ἐσχετίσθη πρός τόν Κάρνειον Ἀπόλλωνα τῶν Δωριέων.

Πρός τιμήν τοῦ Κάρνου ἐτελοῦντο, κατά πᾶσαν πιθανότητα ἐν τῇ Λακωνικῇ, πρός τῆς εἰς τήν χώραν ταύτην ἐπιδρομῆς τῶν Δωριέων, τά Κάρνεια, ἑορτή, κατά τήν ὁποίαν ἐλάμβανον χώραν σημαντικά μυ-

(Εἰκ.4) ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ

(Εικ.5) Η ΛΗΤΩ ΚΑΙ Ο ΔΡΑΚΩΝ ΠΥΘΩΝ

στήρια σεμνότατα. Ἡ ἑορτή ὅμως αὕτη, καλουμένη καί Κάρνεα καί Καρνεῖα, ἀπέβη στούς Σπαρτιάτες μεγάλη μετά τήν εἰς τήν Λακωνικήν εἰσβολήν τῶν Δωριέων καί ἐτελεῖτο, κατά τετραετίαν καί κατά τόν Κάρνειον[28] μῆνα, πρός τιμήν τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος. Ἡ ἑορτή αὕτη, ἀνάλογος πρός τά ἐν Ἀθήναις Βοηδρόμια, ἦτο πολεμικοῦ χαρακτῆρος, ἤρχιζε τήν ἑβδόμην ἡμέραν τοῦ μνησθέντος μηνός καί διήρκει ἐπί ἐννέα ἡμέρας, καθ' ἥν ἐστήνοντο παρά τήν πόλιν ἐννέα σκιάδες, εἰς ἑκάστην τῶν ὁποίων διέμενον ἐννέα ἄνδρες, ὑπακούοντες, ὡς ἐν στρατοπέδῳ, εἰς ὅλα τά προστάγματα τοῦ κήρυκος. Τῶν θυσιῶν τῆς ἑορτῆς ἐπεμελεῖτο ἱερεύς, ὀνόματι Ἀγήτης (διό καί ἡ σπουδαιοτέρα ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ἐκαλεῖτο Ἀγητόρια καί Ἀγητόρειον), βοηθούμενος ὑπό τῶν Καρνεατῶν, ὡς ἐλέγοντο ἄγαμοι Σπαρτιᾶται, πέντε ἐξ ἑκάστης φυλῆς, κληρούμενοι διά μίαν τετραετίαν, καθ' ἥν δέν ἐπετρέπετο νά ἔλθουν εἰς γάμον. Ἡ λαμπρότης τῆς ἑορτῆς ηὔξησε κατά τήν 29ην Ὀλυμπιάδα (676 π.Χ.), ὅτε εἰς τούς ἄλλους ἀγῶνας αὐτῆς, τῶν ὁποίων οἱ νικηταί ἐκαλοῦντο Καρνεονῖκαι, προσετέθη καί μουσικός ὑπό τοῦ Λεσβίου ἀοιδοῦ Τερπάνδρου[29], ὁ ὁποῖος ἐκλήθη πρός διαλλαγήν τῶν φατριῶν τῆς Σπάρτης. Κύριος ὅμως χαρακτήρ τῆς ἑορτῆς ἐξηκολούθησε νά εἶναι ὁ ἀγών τῶν σταφυλοδρόμων[30], οἱ ὁποῖες κατεδίωκον ἄνθρωπον περιεβεβλημένον στέμματα[31].

Ὁσάκις εἰς τόν ἀγῶνα τοῦτον κατελαμβάνετο ὁ διωκόμενος, προσεδοκᾶτο ἀγαθόν τι διά τήν πόλιν, ὁσάκις δέ διέφυγε τούς διώκοντας, κακόν. Ὑπεστηρίχθη ἀναποδείκτως ὅτι κατά τήν ἑορτήν τῶν Καρνείων περιεφέρετο καί πλοῖον περιέχον ἄγαλμα τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος, ὁ ὁποῖος ἐκαλεῖτο καί Στεμματίας[32], διότι καί τό πλοῖον καί τό ἄγαλμά του ἦτο κεκοσμημένον διά στεφάνου δικήλου[33], στεμματιαίου καλουμένου, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐκ τῆς Ναυπάκτου εἰς τήν Πελοπόννησον διαβάσεως τῶν Δωριέων.

Κατά τήν τέλεσιν τῶν Καρνείων, τά ὁποῖα συνέπιπτον μέ τούς Ὀλυμπιακούς ἀγῶνας, οἱ Σπαρτιᾶται ἐπέφευγον νά ἐκστρατεύουν· διά τοῦτο, ἕνεκα τῶν Καρνείων, δέν ἐπρόφθασαν νά μετάσχουν οἱ Σπαρτιᾶται τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης, εἰς τάς Θερμοπύλας ἀπέστειλαν μικράν μόνον στρατιάν καί κατά τό 419 π.Χ. ἠμποδίσθη ὁ Ἆγις νά δράμῃ εἰς βοήθειαν τῶν Ἐπιδαυρίων, τήν χώραν τῶν ὁποίων ἐλυμαίνοντο οἱ Ἀργεῖοι. Ἐκτός τῆς Σπάρτης, Καρνεῖα ἐτελοῦντο καί ἐν Θήρᾳ καί Κυρήνῃ, πιθανώτατα δέ καί εἰς ἄλλας πόλεις, στίς ὁποῖες ἐλατρεύετο ὁ Κάρνειος Ἀπόλλων[34].

Ο ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΕΟΣ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟΣ

Ἐνῶ ἀγρυπνοῦσε ἐπί τῶν ποιμνίων ὁ Ἀπόλλων, ἐφυσοῦσε εἰς τόν ποιμνικόν αὐλόν ἤ ἔκρουε τάς χορδάς τῆς κιθάρας. Ὑπό τούς ἤχους τῆς θείας μουσικῆς του, τά ἄγρια ζῶα ἐνεθουσιάζοντο καί ἐξήρχοντο ἀπό τά κρυσφύγετά των, τά ὁποῖα κατεδίωκε καί διαπερνοῦσε μέ τά βέλη του, προστατεύων οὕτω τά ἐμπεπιστευμένα εἰς τήν φροντίδα του κατοικίδια ζῶα. Ἀναδεικνύεται οὕτως ὁ Ἀπόλλων ὡς κυνηγετικός θεός, ὡς "ἀγρευτής"[35] ἤ "ἀγραῖος"[36]. Πρός τιμή τοῦ Ἀγραίου Ἀπόλλωνος ὑπῆρχεν, ἐν Μεγάροις, ναός, τόν ὁποῖον ἤγειρεν ὁ Ἄλκαθος[37], ὁ υἱός τοῦ Πέλοπος, ὅτε φονεύσας τόν Κιθαιρώνιον λέοντα, ἔλαβε σύζυγον τήν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Μεγαρέως καί, σύν αὐτῇ, τό δικαίωμα τῆς διαδοχῆς.

Σχετικῶς, ὁ Παυσανίας (Ι, 41, 6) γράφει: "*Ἀλκάθου μέν καί τοῦ λέοντος, εἴτε ἐν τῷ Κιθαιρῶνι αὐτόν εἴτε καί ἑτέρωθι ἀποκτείνας ναόν Ἀγροτέρας Ἀρτέμιδος καί Ἀπόλλωνος ἐποίησεν Ἀγραίου, ἐς τοσόνδε ἔστω μνήμη*".

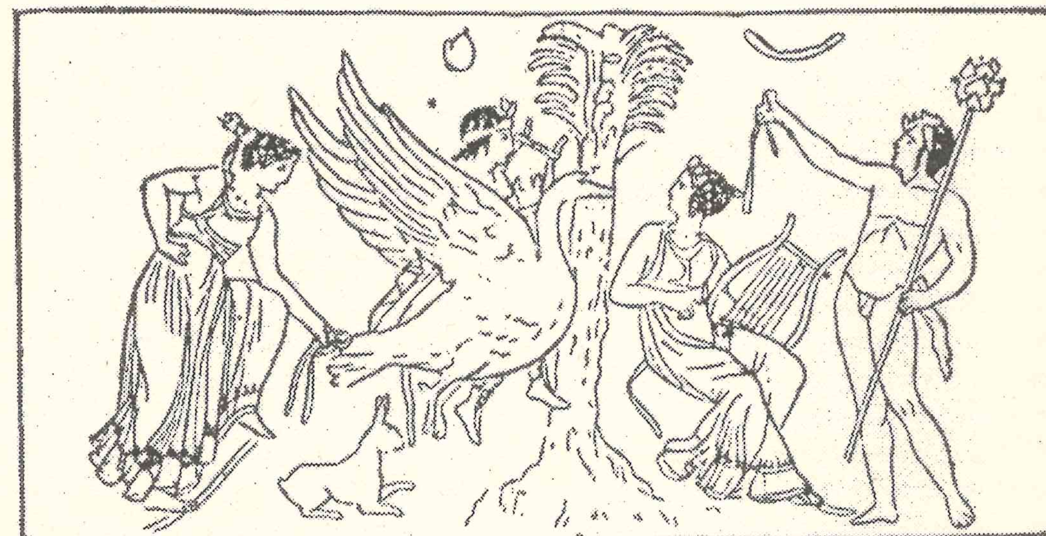
Ο ΑΠΟΛΛΩΝ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ

Ἐπίσης ὁ Ἀπόλλων, ὁ ὁποῖος ἡγεῖτο τῶν ἐννέα Μουσῶν, οἱ ὁποῖες κατοικοῦσαν εἰς τά δασώδη ὄρη τοῦ Παρνασσοῦ, ἐθεωρεῖτο προστάτης καί τῶν δασῶν καί τῶν ἀλσῶν. Ἐντεῦθεν ἐκαλεῖτο "ἀλσηνός"[38], "ναπαῖος"[39] ἤ "ὑλάτης"[40].

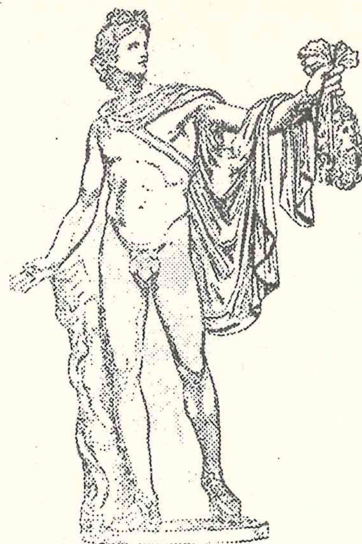
Ὁ κατ' ἐξοχήν, λοιπόν, ἡλιακός θεός, τοῦ ὁποίου ἡ ἐμφάνισις εἰς τό ἑλληνικόν πάνθεον σημειοῖ τήν ἄνοδον τοῦ Ἑλληνισμοῦ μέχρι τῶν ἀνωτάτων βαθμίδων τῆς ἐκπολιτιστικῆς κλίμακος, ἤσκει σοβαρωτάτην ἐπίδρασιν ἐπί τῆς γεωργίας, τῆς κτηνοτροφίας καί τῆς δασοκομίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

Πολλαί παραδόσεις περί τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπάρχουν, ἡ σπουδαιοτέρα ὅμως καί ἀρχαιοτέρα εἶναι ἡ

(Εικ.6) Ο ΑΠΟΛΛΩΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΩΝ ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ

(Εικ.7) Ὁ Ἀπόλλων τοῦ BELVEDERE

μνημονευομένη εἰς τόν Ὁμηρικόν Ὕμνον πρός τόν Δήλιον Ἀπόλλωνα. Κατά τήν παράδοσιν ταύτην, ὁ Ἀπόλλων γεννᾶται ἐκ τῆς ἑνώσεως τοῦ Διός καί τῆς Λητοῦς.

Περιπλανηθεῖσα ἡ Λητώ ἀπό χώρας εἰς χώραν, ζητεῖ ἄσυλον διά τόν τοκετόν, καί τελικῶς φθάνει εἰς Δῆλον, ἥτις μόνη συγκατετέθη νά τήν δεχθεῖ. Δῆλος, ἡ αἰθρία, ἡ λάμπουσα, ἥτις ὠνομάζετο καί Ἀστερία, ἐφαίνετο προωρισμένη νά ἴδει τήν γέννησιν τοῦ θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποκαλύπτεται εἰς τό λαμπρόν φῶς. Ἐπί ἐννέα ἡμέρας καί ἐννέα νύκτας κατείχετο ἡ Λητώ ὑπό τῶν ὠδίνων, ὁπότε αἱ συνηγμέναι πέριξ της θεαί ἀποστέλλουν εἰς τήν κατοικίαν τοῦ Διός τήν ἀγγελειοφόρον Ἶριν πού κατορθώνει νά ματαιώσει τάς πανουργίας τῆς Ἥρας καί νά παραλάβει μαζί της τήν Εἰλείθυιαν (Εἰκ. 4), τήν θεάν τῶν τοκετῶν, τήν ὁποίαν ἐκ ζηλοτυπίας εἶχε κρατήσει πλησίον της ἡ Ἥρα.

Μόλις ἡ Εἰλείθυια ἐπάτησε τό ἔδαφος τῆς Δήλου, ἡ Λητώ ἠσθάνθη ὅτι κατελήφθη ἀπό τάς σφοδροτέρας ὠδῖνας τοῦ τοκετοῦ καί ἐπί τέλους ἐγέννησε τόν θεόν τοῦ ἡλίου πλησίον φοίνικος.

Μόλις ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων, αἱ παριστάμεναι θεαί τόν ἔλουσαν καί τόν ἐσπαργάνωσαν· εὐθύς ὅμως, ὡς ἡ Θέμις ἔδωκεν εἰς τόν θεόν τήν πρώτην ἐξ ἀμβροσίας καί νέκταρος τροφήν, οὗτος πλήρης ρώμης διέρρηξε τά σπάργανα καί λαβών τό τόξον καί τά βέλη του ἤρχισε νά βαδίζει, ἐνῶ ἡ Δῆλος ἐστεφανοῦτο ὁλόκληρος διά χρυσοῦ. Ὅπως ὁ ἥλιος φωτίζει κατ' ἀρχήν τάς κορυφάς πρίν εἰσδύσει εἰς τά βάθη τῶν κοιλάδων, καί ὁ νεαρός θεός προχωρεῖ ἐπί τῶν βράχων τοῦ ὄρους Κύνθου, ἀρεσκόμενος μόνος "εἰς τούς ὑψηλούς τόπους, εἰς τάς ὀξείας κορυφάς τῶν ὑψηλῶν ὀρέων".

Ἴσως πρόκειται περί μυθικῶν εἰκόνων τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Ὁ φοῖνιξ παριστᾶ τήν φοινικόχρουν Ἠώ, ἡ δέ τῶν σπαργάνων διάρρηξις τήν ὑπό τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου διασκέδασιν τῆς ἑωθινῆς ἀχλύος. Ὡς δ' ὁ ἀνατέλλων ἥλιος χρυσίζει τήν γῆν διά τοῦ φωτός περιχέων αὐτήν, οὕτω μυθολογεῖται ὅτι κατά τήν γέννησιν τοῦ Ἀπόλλωνος "*χρυσῷ Δῆλος ἅπασα ἤνθησε*".

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

Ἐξ ἴσου παλαιά μέ τήν γέννησιν τοῦ Ἀπόλλωνος εἶναι καί ἡ παράδοσις περί τοῦ ἐν Δελφοῖς θανάτου τοῦ δράκοντος Πύθωνος (ἤ τῆς δρακαίνης Δελφίνης). Τοῦτον δέ τόν δράκοντα ἤ τήν δράκαιναν μυθολογεῖται ὅτι κατετόξευσεν ὁ θεός, ἐνῶ ἀκόμη ἦτο βρέφος ἤ ἐφέρετο εἰς τάς ἀγκάλας τῆς μητρός του (κατά τόν Εὐριπίδη καί τάς ἀπεικονίσεις ἐν πολλοῖς μνημείοις τῆς τέχνης, μάλιστα δ' ἐν γραφαῖς ἀγγείων) ἤ ὅταν ἦτο παῖς κατ' ἄλλους μύθους.

Ὅπως ὁ Ἡρακλῆς εἰς τό λίκνον ἔπνιξε μέ τούς νευρώδεις βραχίονάς του τούς ὄφεις, τούς ὁποίους εἶχε στείλει ἡ Ἥρα, οὕτω καί ὁ Ἀπόλλων, νήπιον ἤ παιδίον ἔτι, διατρυπᾷ διά τῶν βελῶν του τόν φοβερόν δράκοντα, τόν υἱόν τῆς Γῆς, τόν ἐξαπολυθέντα ἐπίσης ὑπό τῆς ζηλοτυπούσης Ἥρας καί καταδιώκοντα τήν Λητώ διά νά τήν φονεύσῃ μετά τήν γέννησιν τῶν διδύμων τέκνων της (Εἰκ. 5).

Ἡ νίκη θεοῦ ἐναντίον δράκοντος εἶναι παράδοσις κοινή εἰς ὅλας τάς μυθολογίας τῆς Ἀρίας φυλῆς. Εἰς τάς Βέδας[42], ὁ Ἴνδρας[43], ὁ θεός τοῦ φωτός, νικᾷ τόν Ἀχί[44], τόν ὄφιν, τό νέφος τό ὁποῖον ἐπιμηκύνεται εἰς τόν οὐρανόν, ἤ τόν Βίτραν[45], τόν οὐράνιον δράκοντα, τοῦ ὁποίου θραύει τήν κεφαλήν. Εἰς τήν Ἀβέσταν, ὁ Μίθρας, ὁ θεός τοῦ αἰθρίου οὐρανοῦ, πολεμᾷ τόν ὄφιν, ὁ ὁποῖος εἶναι τό σύμβολον τοῦ Ἀχριμάν, τοῦ πνεύματος τοῦ κακοῦ. Ἀνάλογον πρόσωπον παίζει ὁ Σίγφριδ[46] εἰς τήν μυθολογίαν τῶν Βορείων χωρῶν.

Ἡ πάλη αὕτη, ἡ ὁποία κατά τήν γενικωτέραν αὐτῆς ἔννοιαν εἶναι ἡ πάλη τοῦ φωτός κατά τοῦ σκότους καί ἡ κατανίκησις τοῦ κακοῦ ὑπό θεοῦ ἀγαθοῦ καί εὐμενοῦς, ὑπῆρξεν ἀλληλοδιαδόχως εἰς τούς διαφόρους Ἰνδοευρωπαϊκούς λαούς, ἡ ἔκφρασις φυσικοῦ φαινομένου καί ἠθικῆς ἐννοίας.

Ὁ κ. Forchhammer, μετά προσεκτικήν παρατήρησιν τῆς φύσεως καί τοῦ ἐδάφους τῶν Δελφῶν, ἐνόμισεν ὅτι ἀνεκάλυψε τήν ἑρμηνείαν τοῦ περί Πύθωνος μύθου. Κατ' αὐτόν, ὁ Δράκων εἶναι ἐν Δελφοῖς τό σύμβολον τοῦ χειμάρρου, ὁ ὁποῖος κατά τάς ἀρχάς τῆς ἀνοίξεως κατέρχεται ἀπό τάς κλιτῦς τοῦ Παρνασσοῦ, σχηματίζει καταρράκτην μεταξύ τῶν δύο βράχων Ναυπλίας καί Ὑαμπίας, ἀναπηδᾷ κατά μῆκος τῶν ὑπερκειμένων ἐπιχωμάτων τοῦ Δελφικοῦ ἀμφιθεάτρου καί κατακρημνίζεται εἰς τήν κοιλάδα τοῦ Πλειστοῦ. Ὁ χείμαρρος οὗτος, ὁ ὁποῖος αὐξανόμενος ἐκ τῶν χειμερινῶν βροχῶν καί ἐκ τῆς διαλύσεως τῶν χιόνων τοῦ ὄρους παρασύρει καί καταστρέφει τά πάντα εἰς τήν ὁρμητικήν μανίαν του, ὁ χείμαρρος οὗτος μέ τό ἑλικοειδές ρεῦμά του, τό ὁμοιάζον μέ τό βάδισμα τοῦ ὄφεως, παρεβλήθη ὑπό τῶν κατοίκων τῶν Δελφῶν πρός τόν φοβερόν δράκοντα, μάστιγα τῆς χώρας, τρόμον τῶν ἀνθρώπων καί τῶν ποιμνίων των. Ἀλλά κατά τό θέρος τά ὕδατα ἐκκρέουν, στειρεύουν καί ἐξατμίζονται· αἱ καυστικαί ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ξηραίνουν τήν κοίτην τοῦ χειμάρρου. Τό τέρας διαπερᾶται ἀπό τά βέλη τοῦ θεοῦ. Τό σῶμά του ἀρχίζει νά σήπηται καί λαμβάνει εἰς τό ἑξῆς τό ὄνομα Πύθων, ὅπερ σημαίνει "σημπόμενος". Πρός τῇ φυσικῇ ὅμως ταύτῃ τῆς κατανικήσεως τοῦ χειμῶνος ὑπό τοῦ ἐαρινοῦ ἡλίου, προσέλαβε τήν ἠθικήν ἐν Ἑλλάδι ἔννοιαν ἡ δρακοκτονία, διά τῆς κατανικήσεως τοῦ κακοῦ ὑπό τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος. Ἀνάλογον σημασίαν ἔχει καί ὁ Βοιωτικός μῦθος παρά τοῦ γίγαντος Τιτυοῦ, τόν ὁποῖον ἀπέκτειναν ὁ Ἀπόλλων καί ἡ Ἄρτεμις, ἐπειδή ἐπεχείρησε νά ὑβρίσει τήν μητέρα των.

Μετά τόν φόνον τοῦ Πύθωνος, ὁ Ἀπόλλων παρέλαβε τό μαντεῖον τῆς Θέμιδος, τό ὁποῖον ἐφρούρει ἐκεῖ ὁ δράκων λυμαινόμενος τήν πέριξ χώραν, καί, Πυθώ ὀνο-

μάσας τόν τόπον, κατέστησεν αὐτόν κέντρον λατρείας, ὅπου καί ναός εἰς τιμήν αὐτοῦ ἀνηγέρθη, καί τό ὀνομαστόν Δελφικόν μαντεῖον ἱδρύθη καί ἑορταί ἤγοντο, τῶν ὁποίων μεγίστη τά Πύθια. Ἐντεῦθεν καί αἱ ἐπωνυμίαι τοῦ θεοῦ: Πύθιος, Πυθαεύς, Πυθοκτόνος, Πύθων.

Ἡ ἐν τοῖς μύθοις μνεία τῶν τόπων, ἐξ ὧν ὡρμήθη ἤ δι' ὧν διῆλθεν ὁ Ἀπόλλων μεταβαίνων εἰς Δελφούς, ὑποδεικνύει πιθανῶς τούς διαφόρους σταθμούς τῆς διαδόσεως τῆς ἀπολλωνιακῆς λατρείας. Ἐπίσης, καί τά μυθευόμενα περί καθαρμοῦ τοῦ θεοῦ ἀπό τοῦ φόνου τοῦ δράκοντος ἐν τῇ κοιλάδι τῶν Τεμπῶν ὑπεμφαίνουν τήν σχέσιν τῆς θεσσαλικῆς πρός τήν δελφικήν λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Πρός ἐξιλασμόν τοῦ δράκοντος ἐθήτευσεν ὁ Ἀπόλλων παρά τῷ βασιλεῖ τῶν θεσσαλικῶν Φερῶν Ἀδμήτῳ, τοῦ ὁποίου ἔβοσκε τάς φορβάδας ἤ τάς ἀγελάδας τῶν βοῶν, ἐνῶ, κατ' ἄλλον μῦθον, ἡ ἐν λόγῳ θητεία ἔγινε διά τόν ὑπό τοῦ Ἀπόλλωνος φόνον τῶν Κυκλώπων, ἐπειδή κατεσκεύασαν οὗτοι κεραυνόν, δι'οὗ ἐθανατώθη ὁ υἱός του Ἀσκληπιός[48]. Κατά τινα δέ Τρωικόν μῦθον, ὁ Ἀπόλλων ἐθήτευσε παρά τῷ βασιλεῖ τῆς Τροίας Λαομέδοντι, φυλάττων ἐπί τῆς Ἴδης τά ποίμνια τοῦ βασιλέως τούτου, ἐνῶ ὁ Ποσειδῶν, ἐπέβλεπε τήν κατασκευήν τοῦ τείχους τῆς Τροίας, ὡς μνημονεύεται καί ἐν τοῖς προηγουμένοις.

Ἡ δοκιμασία αὕτη τοῦ ἡλιακοῦ θεοῦ ὑπενθυμίζει τήν σκληροτέραν δουλείαν, ἥτις ἐβάρυνε τόν ἡλιακόν ἥρωα Ἡρακλέα μέ τούς ἐπιπονωτάτους ἄθλους του. Ἀμφότεροι οὗτοι οἱ ἡλιακοί θεοί φαίνονται ὡς θεοί πάσχοντες καί δοκιμαζόμενοι, ἐξαγνίζοντες τόν θρίαμβον, τόν ὁποῖον κατήγαγον κατά τῶν τερατωδῶν δυνάμεων τῆς φύσεως. Πολλοί ὑπέθεσαν ὅτι ἔχομεν ἐπί τοῦ προκειμένου μυθικήν ἔκφρασιν τῶν δοκιμασιῶν, εἰς τάς ὁποίας φαίνεται ὅτι ὑποβάλλεται ὁ ἥλιος. Τό ἰσχυρόν ἄστρον, τό ὁποῖον κατά τήν θερμήν ἐποχήν τοῦ ἔτους ἐνίκησε τούς ἐχθρούς του καί ἠκτινοβόλησε τήν μεγαλοπρέπειάν του εἰς τά βλέμματα τῶν ἀνθρώπων, ὑποδουλοῦται βραδύτερον, δεσμευόμενον εἰς τά δεσμά τοῦ χειμῶνος, χάνον τήν δύναμίν του καί τήν λάμψιν του. Ὠχριᾶ καί πολλάκις ἐξαφανίζεται, φαινόμενον ὅτι ἐξορίζεται πρός βορρᾶν τῆς Ἑλλάδος, εἰς τάς χώρας, ὅθεν ἔρχονται αἱ χιόνες καί ἡ πάχνη.

Τήν αὐτήν ἀλλά καθαρωτέραν ἔννοιαν ἔχει καί ἡ μυθευομένη ἀποδημία τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τήν χώραν τῶν Ὑπερβορείων ἤ, κατά τινα δηλιακόν μῦθον, εἰς Πάταρα τῆς Λυκίας. Ἀλλ' ὁ Ὑπερβόρειος Ἀπόλλων δέν εἶναι πλέον ὁ ἐξοριζόμενος δι' ἀποφάσεως τοῦ Διός, ἀλλ' ὁ ὁδοιπόρος θεός, ὅστις ἑκουσίως θέλει κατ' ἔτος, ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ χειμῶνος, νά ἐγκαταλείπει τά ἐν Ἑλλάδι ἱερά του καί νά λαμβάνει τήν ὁδόν τήν ἄγουσαν εἰς μακρινήν καί μυστηριώδη χώραν, ὅπου ὀφείλει νά παραμείνει καθ' ὅλον τόν χειμῶνα, διά νά ἐπανέλθει πάλιν εἰς ὡρισμένην ἐποχήν, τήν ἄνοιξιν. Ἡ χώρα αὕτη εἶναι ἡ Ὑπερβόρειος, ἡ ἐκτεινομένη πέραν τοῦ Βορρᾶ, τοῦ θεοῦ τοῦ χειμῶνος καί τῶν καταιγίδων, ὁ ὁποῖος διέμενεν ἐπί τῶν κορυφῶν τῶν Ριπαίων ὀρέων, ἅτινα εἶναι ἰδεώδης χώρα, τῆς ὁποίας οἱ ἀρχαῖοι εἰς μάτην ἐπεζήτησαν νά ὁρίσουν τήν θέσιν πλησίον τῆς Σκυθίας ἤ τῶν ὀχθῶν

(Εικ.8) Ο ΜΟΥΣΑΓΕΤΗΣ ΑΠΟΛΛΩΝ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ

τοῦ Δουνάβεως. Ἀσαφεῖς πληροφορίαι, αἵτινες ἔφθασαν ἐνωρίς μέχρι τῶν Ἑλλήνων περί τοῦ μήκους τῶν ἡμερῶν (ἡ ἡμέρα ἦτο ἑξάμηνος) καί τῆς βραχύτητος τῶν νυκτῶν εἰς τάς χώρας τοῦ Βορρᾶ, τούς ἔκαμαν βεβαίως νά φαντασθοῦν τήν θαυμασίαν ταύτην χώραν, ἡ ὁποία κειμένη πέραν τοῦ βασιλείου τοῦ Βορέου διαφεύγει τήν ὀλεθρίαν ἐνέργειάν του. Ἡ χώρα αὐτή οὐδόλως γνωρίζει τάς δριμύτητας τοῦ χειμῶνος, οὐδέποτε τήν περικαλύπτει τό σκότος τῆς νυκτός, πάντοτε φωτίζεται ὑπό τῶν καθαρῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καί τό ἔαρ εἶναι ἀΐδιον[49]. Τό βασίλειον τοῦτο τοῦ αἰωνίου φωτός ἔμελλε νά εἶναι ἡ προσφιλής διαμονή τοῦ ἀκτινοβόλου θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἠρέσκετο νά μεταφέρηται καί νά ζῇ ἐκεῖ μέρος τοῦ ἔτους ἐν τῷ μέσῳ λαοῦ ἀνθρώπων εὐτυχῶν καί δικαίων, ἀσχολουμένων εἰς τό νά ψάλλουν τούς ὕμνους του. Οἱ Ὑπερβόρειοι ἐνομίζοντο ὡς οἱ εὐνοούμενοι ἱερεῖς καί ὑπηρέται τοῦ θεοῦ, οἵτινες ἐξηκολούθουν νά τόν τιμοῦν καί ὅταν τούς ἐγκατέλειπεν, ἀποστέλλοντες τάς προσφοράς των μέχρι τῆς Δήλου και τῶν Δελφῶν[50].

Ἡ ἀποδημία τοῦ Ἀπόλλωνος πλησίον τῶν Ὑπερβορείων καί ἡ ἐπάνοδός του εἰς τήν Ἑλλάδα ἀπετέλουν ἀντικείμενον εἰδικῶν τελετῶν εἰς τήν δευτέραν. Περί τά τέλη τοῦ φθινοπώρου δι' ὕμνων καλουμένων ἀποπεμπτικῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον σοβαρόν καί θλιβερόν χαρακτῆρα, ἔψαλλον τήν ἀποδημίαν τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τό προσφιλές του καταφύγιον. Κατά τήν ἐπάνοδον τῆς ὡραίας ἐποχῆς ὕμνοι διαφόρου τόνου ἀντήχουν εἰς τήν Δῆλον καί τούς Δελφούς· ἦσαν οἱ κλητικοί ὕμνοι, οἵτινες ἀνεκάλουν τόν ἐπί πολύν χρόνον ἀπουσιάσαντα θεόν καί ἐχαιρέτιζον τήν ἐπάνοδόν του (ἐπιδημίαν). Κατά τήν στιγμήν ἐκείνην, ἔλεγον, ἐπανήρχετο ὁ Ἀπόλλων ἐκ τῆς Ὑπερβορείου χώρας ἐπιβαίνων ἅρματος φερομένου ταχέως διά μέσου τοῦ αἰθέρος ὑπό ἐζευγμένου γρυπαέτου ἤ ἐζευγμένων κύκνων, οἱ ὁποῖοι ἵπταντο ἀκούραστοι (Εἰκ.6).

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

Ὁ Ἀπόλλων εἶναι κατ' ἐξοχήν ἑλληνικός θεός, ἡ δέ λατρεία του, πηγάσασα ἐκ φυσικῶν φαινομένων, τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἡλιακοῦ φωτός εἰς τήν φύσιν, ἀνεπτύχθη ἐν Ἑλλάδι ἀμιγής ξένων στοιχείων. Ἀλλά ὁ Ἀπόλλων δέν εἶναι μόνον ὁ θεός τοῦ ἡλίου, ἀλλά καί ὁ θεός τοῦ εὐγενεστάτου αἰσθήματος τῆς μουσικῆς ὡς καί ὁ

ὕψιστος θεός τοῦ ἠθικοῦ κόσμου.

Ἡ παλαιοτάτη λατρεία τοῦ Ἀπόλλωνος πιθανώτατα εἶχεν ἕδραν τήν Θεσσαλίαν, πολύ ὅμως ἐνωρίς διεδόθη καθ' ἅπασαν τήν Ἑλλάδα, λαβόντος πλείστας ἐπωνυμίας ἐκ τῶν τόπων τῆς λατρείας του· ἐξ Ἑλλάδος δέ, καί μάλιστα ἐκ τῶν ἐν Καμπανίᾳ ἑλληνικῶν ἀποικιῶν, μετεφέρθη ἡ λατρεία τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπί Ταρκυνίου τοῦ Ὑπερηφάνου εἰς Ρώμην, καταλαβοῦσα ἐξέχουσαν θέσιν ἰδίως ἀπό τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου.

Σημειώσεις:

1. Τόν Ἀπόλλωνα, ὡς καί τούς ἄλλους θεούς, παράγουν πολλαχῶς. Τινές ἀπό τό *α* καί *πολλοί*, διότι εἶναι πολλοί Ἥλιοι· ὅθεν ὠνόμαζον αὐτόν καί οἱ Λατῖνοι Solem ἀπό τοῦ solus = μόνος· ἤ ἐπειδή σκοτίζει τούς ἄλλους ἀστέρας καί φαίνεται μόνος αὐτός. Ἄλλοι ἀπό τό *ἀπό πολλῶν*, διότι ἡ θέρμη αὐτοῦ συνάγεται ἀπό πολλῶν πυρῶν. Ἄλλοι ἀπό τό *ἀπ' ἄλλων*, διότι ἀνατέλλει καθ' ἑκάστην ἀπ' ἄλλου μέρους τοῦ ὁρίζοντος. Ἄλλοι ἀπό τό *ἀναπολεῖν* (περιφέρεσθαι). Ἄλλοι ἀπό τό *ἀπολύω ἤ ἀπελαύνω*, ἐπειδή λύει ἤ διώκει τό σκότος ἤ τάς ἀσθενείας, νομιζόμενος ὡς ἰατρός. Ἄλλοι ἀπό τό κρητικόν *Ἀβέλιος*, ὅπερ σημαίνει Ἥλιος (Ἡσύχ.)· ὅθεν καί οἱ ἀρχαῖοι Λατῖνοι ἔλεγον αὐτόν Apello ἀντί Apollo. Ἄλλοι ἀπό τό *ἀπόλλυμι* (Αἰσχ. Ἀγαμ. 1082, Εὐρ. 781, 11 κἑξ), ἤ ἀπό τό *ὀλλύω* = ὄλλυμι ("ὀλλύει, ἀπολλύει, φονεύει" Ἡσυχ.), ἐξ οὗ καί ἡ πανώλης, ὁ ἐξώλης, ἡ ἀπώλεια, κ.λ.π., ἐπειδή τοιοῦτος ἐνομίζετο καί ὁ ἡλιακός θεός.

2. Ὡς ἡλιακός θεός ἐκαλεῖτο ὁ Ἀπόλλων ὑπό τῶν Αἰγυπτίων Ὧρος καί ἐθεωρεῖτο υἱός τοῦ Ὀσίριδος ἤ τοῦ Διονύσου.

3. Θαργήλια, ἴδε εἰδικόν κεφάλαιον.

4. Θαργήλιος ἐκαλεῖτο ὁ Ἀπόλλων ἀπό τό *θέρειν* καί *ἥλιος*, πιθανώτερον δέ ἀπό τοῦ Θαργήλου, τοῦ ἐκ τῆς συγκομιδῆς πρώτου γενομένου ἄρτου.

5. Ἁδρύνω, (ἁδρός), πεπαίνω, ὡριμάζω. Παθ. ὡριμάζω, ἐπί καρπῶν ἤ σιτηρῶν.

6. Σιτάλκας, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς προστάτου τῆς καλλιεργείας τοῦ σίτου, ἐν Δελφοῖς, ὅπου ὑπῆρχε μέγα χαλκοῦν ἄγαλμα, ὕψους 35 πήχεων, τό ὁποῖον κατεσκεύασαν οἱ Ἀμφικτύονες ἐκ τοῦ ἐπιβληθέντος εἰς τούς Φωκεῖς προστίμου διά τήν ὑπ' αὐτῶν βλάβην τῆς χώρας τοῦ θεοῦ. Σχετικῶς ὁ Παυσανίας (Χ, 15, 1-2) γράφει: "*καί αὖθις δύο (ἀγάλματα) Ἀπόλλωνος, τό μέν Ἡρακλειωτῶν (τῶν) πρός τῷ Εὐξείνῳ, τό δέ Ἀμφικτυόνων ἐστίν, ὅτε Φωκεῦσιν ἐπεργαζομένοις τοῦ θεοῦ τήν χώραν ἐπέβαλον χρημάτων ζημίαν· ὁ δέ Ἀπόλλων οὗτος καλεῖται μέν ὑπό Δελφῶν Σιτάλκας, μέγεθος δέ πέντε πηχῶν καί τριάκοντά ἐστι*".

7. Ἐρυθίβιος, ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος παρά τοῖς Ροδίοις (Στράβ. 613). Λέγεται καί Ἐρυσίβιος = ἀποτρέπων τήν ἐρυσίβην, ἥτις καθ' Ἡσύχιον εἶναι "νόσος τις (ἐξ) ἀέρος ἐπιγιγνομένη τοῖς φυτοῖς καί καρποῖς", καί προσβάλλει ἰδίως τόν σῖτον (Πλάτ. Πολ. 609 Α), καί ἔτι μᾶλλον τήν κριθήν (Θεόφρ. π. Φ. Αἰτ. 14, 14). Κατά τόν Σουΐδαν, "ἐρυσίβη, θηρίδιόν τι ἐν τῷ σίτῳ γινόμενον, ὅ λυμαίνετια τόν καρπόν, τινές νόσον ἐπιγινομένην τοῖς σπέρμασι ἤ ἡ κονιορτώδης φθορά τοῦ σίτου". Ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ ἐρυθρός, διότι ἡ κόνις αὐτῆς εἶναι ἐρυθρᾶ.

Καί ἡ Δημήτηρ ἐν Ρόδῳ ἐκαλεῖτο Ἐρυσιβίη. Ἀντίστοιχος ἦτο παρά Ρωμαίοις ἡ Rohigus, εἰς τιμήν τῆς ὁποίας ἤγοντο τά Robigalia, πρός ἀποφυφήν τῆς robigo = ἐρυσίβης.

8. Σμίνθος, γένος θηλαστικόν τοῦ ἀθροίσματος τῶν τρωκτικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν μυΐδῶν, περιλαμβάνον μικροτάτους μῦς, ἀπαντῶντας εἰς τά βόρεια τῆς Εὐρώπης καί τά Δυτικά τῆς Ἀσίας.

9. Σμινθεύς, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτω κατ' Ἀπίωνα ἀπό τοῦ σμίνθος, ἤτοι ἐξολοθρευτής τῶν μυῶν. Κατ' ἄλλην παράδοσιν, ὁ Σμινθεύς ἦτον ἐπώνυμος τῆς Τρωικῆς πόλεως Σμίνθης, ἐξ ἧς καί ἡ ὀνομασία.

10. Τεῦκροι ἤ Τευκροί, κάτοικοι τῆς Τευκρίδος, μικροῦ τμήματος τῆς Τρωάδος ἐν Ἀσίᾳ, ὀνομασθείσης οὕτως ἀπό τοῦ ἀρχαίου βασιλέως Τεύκρου, μεταναστεύσαντος, κατά τινα παράδοσιν, ἐκ Κρήτης εἰς Τρωάδα. Μετά τούς Ὁμηρικούς χρόνους, κυρίως δέ παρά τοῖς Ρωμαίοις, τό ὄνομα τῶν Τεύκρων ἀπέβη συνώνυμον τῶν Τρώων.

11. Εἰκόνα 1. Εἰς τούς νεωτέρους χρόνους ὑπερβολικῶς ἐθαυμάσθη καί μέ ἄκρατον ἐνθουσιασμόν ἐξυμνήθη, ἰδίως ὑπό τοῦ Winckelmann, ὁ Ἀπόλλων τοῦ Belvedere τοῦ μουσείου τοῦ Βατικανοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι μαρμάρινον ἀντίγραφον χαλκίνου, ὡς φαίνεται, πρωτοτύπου· σήμερον τό ἄγαλμα τοῦτο κρίνεται νηφαλιώτερον, πάντοτε ὅμως θεωρεῖται - ὅπως καί εἶναι - λαμπρόν ἔργον διασήμου καλλιτέχνου, τοῦ Λεωχάρους κατά τούς πλείστους, τοῦ Εὐφράνορος κατ' ἄλλους. (Μόλις τόν Φεβρουάριον τοῦ 1927 ἀπεκαλύφθη ὁ τεχνίτης, ὅστις εἶναι Ἀπολλώνιος ὁ Νέστορος, ἀναγνωσθείσης ἐπιγραφῆς ἐπί τοῦ ἀγάλματος διά μικροσκοπικῶν γραμμάτων γεγραμμένης. Ἐγκ.Λεξικόν Ἐλευθερουδάκη, Τόμ. 2ος, σ. 321). Ὁ θεός εἰκονίζετο εἰς αὐτό ὡς ἀλεξίκακος καί ἀποτρόπαιος (ὁ ἀπομακρύνων καί ἀποτρέπων τό κακόν), "ὕψι βιβάς", κατά τήν ὁμηρικήν ἔκφρασιν, καί τό βλέμμα ἔχων δριμύ, τό δέ ὡραῖον πρόσωπον μεστόν ὑπερηφάνου θυμοῦ· εἰς τήν προτεινομένην ἀριστεράν ἔφερε τό τόξον, εἰς τήν δεξιάν δέ, ἡ ὁποία δέ ἐσώθη καί κακῶς συνεπληρώθη, ἐκρατοῦσεν ὡς σύμβολον τῶν σωτηρίων θρησκευτικῶν καθαρμῶν, μέ τούς ὁποίους ἀποδιώκει τό κακόν, κλάδον δάφνης μέ ταινίας (στέμματα). Ἡ στάσις φαίνεται ὀλίγον θεατρική, ἀλλ' ἴσως πραγματικῶς ἀπό τό θέατρον ἐνεπνεύσθη ὁ καλλιτέχνης τήν ὑπέροχον αὐτήν ἐμφάνισιν τοῦ υἱοῦ τῆς Λητοῦς· διότι οὕτως, ὑπερήφανος καί ὀργίλος, ἀπειλῶν μέ τό τόξον εἰς τήν χεῖρα, θά παρουσιάζετο ὁ Ἀπόλλων καί εἰς τάς Εὐμενίδας τοῦ Αἰσχύλου, ὅταν ἐξέβαλλεν ἀπό τόν ναόν τῶν Δελφῶν τάς Ἐρινῦς, αἱ ὁποῖαι εἶχον τολμήσει νά καταδιώξουν ἕως εἰς τό ἄδυτον αὐτοῦ τόν ἱκέτην τοῦ θεοῦ Ὀρέστην· οἱ στίχοι, τούς ὁποίους θέτει εἰς τήν περίστασιν ταύτην ὁ ποιητής εἰς τό στόμα τοῦ Ἀπόλλωνος,

"Ἔξω κελεύω τῶνδε δωμάτων τάχος
χωρεῖτ', ἀπαλλάσσεσθε μαντικῶν μυχῶν,
μή καί λαβοῦσα πτηνόν ἀργηστήν ὄφιν,
χρυσηλάτου θώμιγγος ἐξορμώμενον,
ἀνῇς ὑπ' ἄλγους μέλαν' ἀπ' ἀνθρώπων
ἀφρόν, ἠμποροῦν νά χρησιμεύσουν καί ὡς ἑρμηνεία τῆς στάσεως καί τοῦ ὕφους τοῦ ἀγάλματος. Εἰς τό στῆθος αὐτοῦ φαίνεται ὁ τελαμών τῆς φαρέτρας, ἡ ὁποία περιέχει καί ἀλάνθαστα βέλη, ἡ χλαμύς δέ τοῦ θεοῦ κρέμεται μεταξύ τῦ δεξιοῦ ὤμου, ὅπου πορπώνεται, καί τοῦ ἀριστεροῦ πήχεως καί ἐξαίρει μέ τάς πλουσίας πτυχάς, τάς ὁποίας σχηματίζει, τό λεῖον γυμνόν αὐτοῦ σῶμα. Τῆς κεφαλῆς μόνης ἐσώθη καί δεύτερον ἀντίγραφον, τό ὁποῖον εἶναι ὡραιότερον, συνάμα δέ καί ἁπλούστερον.(Ἱστορ.ἀρχ.. Ἑλλ. Τέχν.,Χρ. Τσούντα).

12. Ἡροφίλη, ἐπώνυμο τῆς μυθικῆς μάντιδος Σιβύλλης ἐν Ἐρυθραίᾳ τῆς Ἰωνίας. Κατά τάς ἐγχωρίους παραδόσεις, ἦτο θυγάτηρ τοῦ βοσκοῦ Θεοδώρου ἤ τοῦ Ἀπόλλωνος Σμινθέως καί τῆς Ἰδαίας, νύμφης τοῦ παρά τήν Τροίαν ὄρους Ἴδη. Διετέλεσεν ἱέρεια τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος ἐν Τροίᾳ καί προεῖπεν εἰς τήν Ἑκάβην τόν ὄλεθρον, ὅστις θά προήρχετο εἰς αὐτήν ἐκ τοῦ Πάριδος, ὅν ἔφερε τότε εἰς τήν κοιλίαν της. Κατόπιν περιῆλθε πολλάς πόλεις τῆς Μ. Ἀσίας, τήν Σάμον, τήν Δῆλον καί τούς Δελφούς, ὅπου πρώτη ἐκ τῶν γυναικῶν σταθεῖσα ἐπί τῆς Πέτρας ἐξέφερε χρησμούς εἰς ἑξαμέτρους στίχους, καί τέλος ἐπέστρεψεν εἰς τήν Τροίαν πρό τῆς ἁλώσεως αὐτῆς καί ἀπέθανεν εἰς τόν ναόν τοῦ Ἀπόλλωνος. Παρά τοῖς Ρωμαίοις Ἡροφίλη ἦτο ἡ Σίβυλλα, ἥτις ἐλθοῦσα εἰς τήν Ρώμην ἐπί Ταρκυνίου τοῦ Ὑπερηφάνου παρέδωκεν εἰς αὐτόν τά 9 σιβυλλικά βιβλία. Ἡ

λατρεία της ἐπήγασεν ἐκ τῆς παρά τήν Ἴδην πολίχνης Γήργιθος ἔνθα ὑπῆρχε καί ναός πρός τιμήν της. Ἐντεῦθεν μετεδόθη εἰς τήν Ἐρυθρᾶν Μαρπησσόν, πολίχνην βορειότερον τῆς Γήργιθος κειμένην, καί ἐξ αὐτῆς εἰς τήν Κύμην τῆς Αἰολίδος καί τήν Ἐρυθραίαν τῆς Ἰωνίας. Τήν ἐφαντάζοντο ὡς παρθένον μέ ἔκφρασιν σύννουν καί κόμην ἠνωρθωμένην καί ὡς τοιαύτην τήν παρίστων ἐπί νομισμάτων. Τό μνῆμά της ἔκειτο ἐν τῷ ἄλσει τοῦ Σμινθέως, ἐπί δέ τῆς σχετικῆς στήλης ὑπῆρχε καί ἐλεγεῖον: "*ἅδ' ἐγώ ἅ Φοίβοιο σαφηγορίς εἰμι Σίβυλλα τῷδ' ὑπό λαϊνέῳ σάματι κευθομένα,*

παρθένος αὐδάεσσα τό πρίν, νῦν δ' αἰέν ἄναυδος, μοίρᾳ ὑπό στιβαρᾷ τάνδε λαχοῦσα πέδαν. ἀλλά πέλας Νύμφαισι καί Ἑρμῇ τῷδ' ὑπόκειμαι, μοῖραν ἔχοισα κάτω τᾶς τότ' ἀνακτορίας". (Παυσ. Χ 12, 6)

Εἰς τήν ὑπό τοῦ Παύλου Καρολίδου εἰσαγωγήν (σ. ρλδ), ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὑπό Κ. Παπαρρηγοπούλου, ἀναγράφονται τά ἀκόλουθα γενικῶς περί Σιβυλλῶν:

"Σίβυλλαι εἶναι αἱ ἀρχαιόταται προφήτιδες αἱ μή ἀνήκουσαι εἰς ἀγαθάς σχέσεις πρός τά χρηστήρια. Ὡς πρώτη καί ἀρχαιοτάτη Σίβυλλα ἀναφέρεται Ἐρυθραία τις (Στράβ. ΙΔ, 645: "ἐκ δ' Ἐρυθρῶν Σίβυλλά ἐστιν, ἔνθους καί μαντική γυνή τῶν ἀρχαίων τις"). Ἀλλ' ὡς Σίβυλλαν ἀρχαιοτάτην δυνάμεθα νά θεωρήσωμεν εἰ καί Ἀπόλλωνος δωρηθείσης αὐτῇ μαντικῆς. Εἶναι δέ γνωστόν ἄλλως ἐκ παραδόσεων ὅτι ἡ Τροία ἦν ἡ ἑστία τῶν Σιβυλλῶν καί τῶν Σιβυλλείων χρησμῶν, ἀφοῦ ἡ πρώτη Σίβυλλα ἦτο κατά Πλούταρχον (Πυθ. 14) ἡ Ἡροφίλη ἡ Ἐρυθραία καλουμένη, ἧς ὡς πατρίς πολλαί παρεδίδοντο πόλεις, ἐν αἷς καί ἡ Τροία· παραδίδεται ὅμως ὅτι αὕτη τρίς τῆς Ἡροφίλης (Εἰκ. 2), καί ἀπό Κύμης λέγεται ὅτι μετέβη εἰς τήν Ἰταλίαν καί μετήνεγκε τούς περιφήμους Σιβυλλείους χρησμούς. Εἶναι πάντως πιθανόν ὅτι οἱ Σιβύλλειοι χρησμοί διεδόθησαν εἰς τήν Ἰταλίαν τήν λατινικήν ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ αὐτῇ ἑλληνικῶν πόλεων ὁμοῦ μετά τῶν Ὁμηρικῶν παραδόσεων περί Τροίας καί Αἰνείου, οὗ τό ἐν Δαρδανίᾳ ὑπό τῇ Ἴδῃ κράτος ἦτο ἑστία καί τῶν Σιβυλλῶν, ὑφ' ὧν ἐξυμνεῖτο ὁ Αἰνείας καί ὁ οἶκος αὐτοῦ. Ἀλλ' οἱ εἰς τήν Ρώμην ἐπί τοῦ Ταρκινίου τοῦ Ὑπερηφάνου κατά τήν παράδοσιν εἰσαχθέντες Σιβύλλειοι χρησμοί ἀνεμίχθησαν ὡς φαίνεται μετά τῶν Ἐτρουσκικῶν μαντευμάτων τῶν Ρωμαίων οἰωνοσκόπων (augures) καί ἱεροσκόπων (haruspices), εἰ καί ὁ Στράβων σαφῆ ποιεῖται διάκρισιν ἑκατέρων ἐν τῇ παρά τοῖς Ρωμαίοις χρήσει αὐτῶν (Στράβ. ΙΖ, 813: "*τῶν Ρωμαίων ἀρκουμένων τοῖς Σιβύλλης χρησμοῖς καί τοῖς Τυρρηνικοῖς θεοπρεπίοις διά τε σπλάχνων καί ὀρνιθείας καί διοσημιῶν*").

13. Χρύση, μικρά νῆσος, παρά τήν Λῆμνον, ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, νῦν Στρατί (Παυσ. VIII, 33). Γνωστή ἀπό τήν Ἰλιάδα, καθ' ἥν ἠχμαλωτίσθη ὑπό τοῦ Ἀχιλλέως ἡ Χρυσηίς, κόρη τοῦ ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος Χρύσου, ὅστις, ἐλθών εἰς τό στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων, ἐκ καιρῷ τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας, διά νά ζητήσει ἱκετευτικῶς καί ἐπί ἀποδόσει πλουσίων λύτρων τῆς αἰχμάλωτον θυγατέρα του, ἀπεπέμφθη μέ ὑβριστικούς καί ἀπειλητικούς λόγους ὑπό τοῦ Ἀγαμέμνονος. Τῇ παρακλήσει ὅμως τοῦ ἱερέως του, ὁ Ἀπόλλων ἔπεμψε φθοροποιόν νόσον εἰς τό ἑλληνικόν στρατόπεδον, ὁπότε, τῇ παροτρύνσει τοῦ μάντεως Κάλχαντος, ἠναγκάσθη ὁ Ἀγαμέμνων ν' ἀποστείλει μέ τόν Ὀδυσσέα εἰς τόν πατέρα της τήν ὡραίαν Χρυσηίδα (Ὁμ. Ἰλ. Α, 11 κεξ.).

14. Ἔργον τοῦ Σκόπα (Στράβ. ΧΙΙΙ, 604).

15. Ἁμαξιτός καί Ἀμάξιτος, πόλις ἐπί τῶν παραλίων τῆς Τρωικῆς χώρας, μεσημβρινῶς τῆς Λαρίσσης, νῦν Κουρούμ Κεβί (Θουκ. Η, 101).

16. Λίνδος, πόλις τῆς νήσου Ρόδου, πατρίς τοῦ σοφοῦ Κλεοβούλου, ἐν ᾗ ἔκειτο ναός τῆς Ἀθηνᾶς, περίφημος διά τά πολυτελῆ ἐν αὐτῷ ἀναθήματα διαφόρων βασιλέων.

17. Πανόρπη, γένος ἐντόμων νευροπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν Πανορπιδῶν, περιλαμβάνον διάφορα εἴδη εὐμεγέθων ἐντόμων, μέ

τήν κοιλίαν κωνοειδῆ καί τά δύο ζεύγη τῶν πτερύγων τελείως ὅμοια. Ἐκ τῶν κοινοτέρων εἰδῶν εἶναι πανόρπη ἡ κοινή, ἐφ' ὁλοκλήρου σχεδόν τῆς Εὐρώπης ἐξηπλωμένη, χρώματος μελανοφαίου καί πανόρπη ἡ ὀρεσίβιος, ἀπαντῶσα ἐπί τῶν ὀρεινῶν περιοχῶν τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης.

18. Ἄδμητος, υἱός τοῦ Φέρητος καί τῆς Κλυμένης, βασιλεύς τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐνυμφεύθη τήν Ἄλκηστιν, θυγατέρα τοῦ Πελίου, ἥτις ἠγάπησεν αὐτόν τόσον, ὥστε, ὅταν ποτέ ἐκινδύνευεν ὁ Ἄδμητος ν' ἀποθάνῃ ὑπό βαρείας νόσου, αὕτη προσέφερεν ἑκουσίως τήν ζωήν της ὑπέρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀγαπητοῦ της συζύγου, θυσίαν τήν ὁποίαν ἠρνήθησαν νά προσφέρουν οἱ γέροντες γονεῖς τοῦ Ἀδμήτου. Ἐπειδή δ' ὁ Ἄδμητος συμπεριεφέρθη φιλοφρόνως πρός τόν Ἀπόλλωνα, καθ' ὅν χρόνον οὗτος ὑπηρέτει ὡς βουκόλος του, ὁ θεός ἔκαμεν ὅλας τάς θηλυκάς βοῦς τοῦ θεσσαλοῦ βασιλέως διδυματόκους.

19. "*Τάς ἐν Πηρείῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων, ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρηος φορεούσας*".

20. Λαομέδων, υἱός τοῦ Ἴλου καί τῆς Εὐρυδίκης, βασιλεύς τῆς Τρωάδος. Ἐπί τῆς βασιλείας του ἐλθόντες ὁ Ποσειδῶν καί Ἀπόλλων εἰς τήν χώραν του ἔκτισαν τά τείχη τῆς πόλεως Τροίας ἐπί μισθῷ (Εἰκ. 3). Ἐπειδή δέ ἦτο πεπρωμένον νά πορθηθῇ ἡ Τροία μίαν ἡμέραν, ἔλαβον συνεργόν καί τόν Αἰακόν.

Οὕτως ἐξοικονομήθη τό πρᾶγμα, καταστάντος ἁλωσίμου τοῦ μέρους, τό ὁποῖον κατασκεύασεν ὁ θνητός Αἰακός, καί δέν εἰργάσθησαν οἱ θεοί κατά τῆς Εἱμαρμένης, τῶν ἔργων αὐτῶν καταστάντων ἀφθάρτων καί ἀναλώτων. Μετά τήν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου, ὁ Λαομέδων ἠρνήθη νά πληρώσῃ τόν ὑποσχεθέντα μισθόν καί ἠπείλησε τόν Ποσειδῶνα, ὅστις ἔπεμψε θαλάσσιον τέρας, τό ὁποῖον κατερήμωνε καί ἠφάνιζεν ὅλην τήν ἐπικράτειαν τοῦ ἀπίστου βασιλέως. Κατ' ἐπιταγήν τοῦ μαντείου, ἡ μόνη ἀπαλλαγή ἐκ τοῦ κακοῦ ἦτο νά προσφέρῃ ὁ Λαομέδων τήν ἰδίαν του θυγατέρα Ἡσιόνην ὡς βοράν τοῦ θηρίου τούτου. Διαβαίνων τότε ὁ Ἡρακλῆς διά τῆς Τρωικῆς χώρας ἠλευθέρωσε τήν ἀτυχῆ κόρην, φονεύσας τό φοβερόν τέρας. Ἀλλά καί πάλιν ὁ Λαομέδων ἠθέτησε δοθεῖσαν εἰς τόν Ἡρακλέα ὑπόσχεσίν του, νά τόν ἀνταμείψῃ μέ τούς οὕς εἶχε ταχεῖς ἵππους του.

Τοῦτο ἠνάγκασε τόν Ἕλληνα ἥρωα νά πολεμήσῃ τόν Λαομέδοντα, νά κυριεύσῃ τήν χώραν του καί νά αἰχμαλωτίσῃ τήν Ἡσιόνην, τήν ὁποίαν ἔδωσε ὡς σύζυγον εἰς τόν φίλον του Τελαμῶνα (Ἀπολλ. 1, 5, 9). Κατά τόν Ὅμηρον ὅμως (Ἰλ.Φ.443κέξ), ἐνῶ ὁ Ποσειδῶν ἔκτιζε τῆς Τροίας τό τεῖχος, ὁ Ἀπόλλων "ἔβοσκε τά στριφτόποδα κερατοφόρια βώδια στά πλάγια τά πολλά τῆς δενδρωμένης Ἴδης".

21. Νόμιος (νομεύς), ὁ ἀνήκων εἰς τούς ποιμένας. Νόμιος θεός, ὁ ποιμενικός θεός, δηλ. ὁ Πάν. Ὁ Ἀπόλλων ἐλέγετο οὕτως ὡς νομεύς τοῦ Ἀδμήτου (Καλλ. εἰς Ἀπόλ. 47).

22. Μαλεάτης, ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκ τοῦ δωρικοῦ μᾶλον, ἀντί μῆλον=πρόβατον. Κατά τόν Παυσανίαν (ΙΙ,27,7), ἱερόν τοῦ Μαλεάτου Ἀπόλλωνος ὑπῆρχεν εἰς τό Κυνόρτιον ὄρος τῆς Ἀργολίδος, παρά τήν Ἐπίδαυρον, κείμενο ὑπέρ τό ἱερόν ἄλσος τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

23. Μαλόεις, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Λέσβῳ. Ἐλογίζετο ὁ κυριώτερος θεός τῶν Μυτιληναίων, οἵτινες ἐτέλουν πρός τιμήν του, ἔξω τῆς πόλεως, μεγάλην ἑορτήν, καθ' ἥν ἐχόρευον ἰδιάζοντα χορόν, ὅστις ἐπίσης ἐκαλεῖτο μαλόεις. Κατά τινα παράδοσιν, ἡ Μαντώ, χορεύουσά ποτε ἐκεῖ ἀπώλεσε χρυσοῦν μῆλον καί ηὐχήθη νά ἱδρύσῃ ναόν τοῦ θεοῦ ἐπί τῆς θέσεως ἐκείνης, ἐάν ἤθελεν ἐπανεύρῃ τό μῆλον. Ἐπανευροῦσα δέ τό μῆλον ἔκτισε τόν ναόν εἰς τόν Ἀπόλλωνα, ὅστις ἐντεῦθεν ἐπωνομάσθη Μαλόεις. Ἀσφαλῶς εἰς τήν ἀνωτέρω παράδοσιν τό ἀπωλεσθέν μῆλον (μᾶλον) δέν ἦτο ὁ ὑπό τό ὄνομα τοῦτο γνωστός καρπός, ἀλλά πρόβατον, ἀγαπητόν εἰς τήν περίφημον μάγισσαν τῆς ἀρχαιότητος,

ἥτις εἰσήγαγε τήν λατρείαν τοῦ ἡλιακοῦ θεοῦ εἰς Κλάρον καί Κολοφῶντα καί ἀπέκτησεν ἐξ αὐτοῦ τόν Μόψον.

24. Ἐπιμήλιος, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς αὐτῆς ὡς ἐν τοῖς ἀνωτέρω σημασίας, ὁ φύλαξ ἤ προστάτης τῶν ποιμνίων.

25. Ἀρισταῖος, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, καθ' Ἡσύχιον. Ὑπό τό ὄνομα ὅμως τοῦτο φέρεται καί ἀγροτικός τις ἥρως, περί τοῦ ὁποίου ἴδε ἰδιαίτερον κεφάλαιον.

26. Κάρνειος, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ τοῦ κάρνος=κριός. Κατά τινα παράδοσιν, ἀναφερομένην ὑπό τοῦ Παυσανίου (ΙΙ,13,5), τό ἐπώνυμο Κάρνειος τοῦ Ἀπόλλωνος προῆλθεν ἀπό τῶν κρανειῶν (καθ' ὑπέρθεσιν τοῦ ρ) τοῦ ἐν Ἴδῃ τῆς Τροίας ἱεροῦ ἄλσους του, ὅτε διά θυσιῶν τῶν ἀρχαίων ἐξημενίσθη ὁ θεός καί κατέπαυσε τήν κατ' αὐτῶν ὀργήν του, διότι ἐκ τῶν κρανειῶν τοῦ ἄλσους του ἔκοψαν τά ξύλα, δι' ὧν κατεσκεύασαν τόν Δούρειον ἵππον.

27. Κάρνος, καθ' Ἡσύχιον: "φθείρ, βόσκημα, πρόβατον".

28. Κάρνειος, μήν δωρικῶν πόλεων, ὀνομασθείς οὕτως ἐκ τῆς κατ' αὐτόν λατρείας τοῦ Ἀπόλλωνος Καρνείου· ἀντιστοιχεῖ πρός τόν Μεταγειτνιῶνα τοῦ Ἀττικοῦ ἡμερολογίου.

29. Τέρπανδρος περιώνυμος ἕλλην μουσικός καί ποιητής, γεννηθείς περί τό 710 π.Χ. ἐν Ἀντίσσῃ τῆς νήσου Λέσβου. Μεταβάς εἰς Σπάρτην, ἐνίκησε κατά τόν μουσικόν ἀγῶνα τῶν Καρνείων τῷ 676 καί 673, παρέμεινε δέ ἐκεῖ ἐπί πολύ, συντελέσας εἰς τόν κατευνασμόν τῶν ἐμφυλίων ἐρίδων. Θεωρεῖται θεμελιωτής τῆς ἑλληνικῆς λυρικῆς ποιήσεως καί ἱδρυτής τῆς ἑπταχόρδου λύρας καί τῶν κιθαρωδικῶν νόμων, ὧν εἷς ὠνομάσθη ἐξ αὐτοῦ τερπάνδρειος. Ἐν Σπάρτῃ ἐχαρακτήριζον παροιμιωδῶς τόν ἄριστον μουσικόν "μετά Λέσβιον ᾠδόν" (=ἀοιδόν), ἤτοι δεύτερον μετά τόν Τέρπανδρον.

30. Σταφυλοδρόμης, πιθανῶς τό ὄνομα ὀφείλεται ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ἀγῶνες ἐτελοῦντο κατά τήν ἐποχήν τοῦ τρυγητοῦ.

31. Στέμμα, ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἐν τῷ πληθυντικῷ=στέφανος, ἰδίως ὁ τοῦ ἱκέτου ἐκ δάφνης στέφανος περιειλημένος περί βακτηρίαν. Ὁ Σχολιαστής εἰς Σοφ. Ο. Τ. 3 λέγει ὅτι τά στέμματα ἦσαν ἐξ ἐρίων περιειλημμένων περί κλάδον ἐλαίας.

32. Στεμματίας, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς φέρων στέμμα.

33. Δίκηλος, ὁ ἔχων δύο κήλας (ἐξογκώματα, οἰδήματα).

34. Περί τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος ἀναγιγνώσκομεν εἰς τόν Παυσανίαν (ΙΙΙ.13,4-5): *"Κάρνειον δέ Ἀπόλλωνα Δωριεῦσι μέν τοῖς πᾶσι σέβεσθαι καθέστηκεν ἀπό Κάρνου γένος ἐξ Ἀκαρνανίας, μαντευομένου δέ ἐξ Ἀπόλλωνος· τοῦτον γάρ τόν Κάρνον ἀποκτείναντος Ἱππότου τοῦ Φύλαντος ἐνέπεσεν εἰς τό στρατόπεδον τοῖς Δωριεῦσι μήνιμα Ἀπόλλωνος, καί Ἱππότης τε ἔφυγεν ἐπί τῷ φόνῳ καί Δωριεῦσιν ἀπό τούτου τόν Ἀκαρνᾶνα μάντιν καθέστηκεν ἱλάσκεσθαι, ἀλλά γάρ Λακεδαιμονίοις οὐχ οὗτος ὁ Οἰκέτας ἐστί Καρνειός, ὁ δέ ἐκ τοῦ μάντεως Κριοῦ τιμώμενος Ἀχαιῶν ἔτι ἐχόντων τήν Σπάρτην. Πραξίλλῃ μέν δή πεποιηκένα ἐστίν ὡς Εὐρώπης εἴη καί (Διός ὁ) Κάρνειος καί αὐτόν ἀνεθρέψατο Ἀπόλλων καί Λητώ· λέγεται δέ καί ἄλλος ἐπ' αὐτῷ λόγος, ἐν τῇ Ἴδῃ τῇ Τρωικῇ κρανείας ἐν Ἀπόλλωνος ἄλσει πεφυκυίας τούς Ἕλληνας ἐκτεμεῖς ἐς τοῦ ἵππου τοῦ Δουρείου τήν ποίησιν· μαθόντες δέ ὀργήν σφισιν ἔχειν τόν θεόν θυσίαις ἱλάσκονται καί Ἀπόλλωνα ὀνομάζουσι Κάρνειον ἀπό τῶν κρανειῶν, ὑπερθέντες τό ρῶ κατά δή τι ἀρχαῖον"*.

Ὁ ἴδιος ὁ Παυσανίας μνημονεύει ξόανα, ἀγάλματα, ἱερά καί ἄλση, εἰς πολλά μέρη τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος κείμενα καί ἀνήκοντα εἰς τόν Κάρνειον Ἀπόλλωνα.

Κατά τήν ἀνωτέρω, λοιπόν, περιγραφήν, ὁ Κάρνος ἦτο περίφημος μάντις ἐξ Ἀκαρνανίας, ὅν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλείδης Ἱππότης, ὅταν οἱ Δωριεῖς εἰσέβαλον εἰς τήν Πελοπόννησον, δι' ὅν φόνον ὀργισθείς ὁ Ἀπόλλων ἔπεμψεν αὐ-

τοῖς λοιμικήν νόσον, πρός ἀπαλλαγήν τῆς ὁποίας ἱδρύθησαν τά Κάρνεια. Κατά τόν σχολιαστήν ὅμως Θεοκρ. (εἰδ. ε, 83), ὁ Κάρνος ἦτο υἱός τοῦ Διός καί τῆς Εὐρώπης, ἐρωμένος τοῦ Ἀπόλλωνος παρ' οὗ ἐδιδάχθη τήν μαντικήν.

35. Ἀγρευτής (ἀγρεύω=θηρεύω), κυνηγός, ὡς τό ἀγρεύς· ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς καταβαλλόντος τόν Πύθωνα (Σοφ. Ο. Κ. 1091).

36. Ἀγραῖος (ἄγρα), ὁ τῆς ἄγρας. Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος καί τῆς Ἀρτέμιδος: "......Ἀγροτέραν Ἄρτεμιν καί Ἀγραῖον Ἀπόλλωνα ἐπονομάσαντα" (Παυσ. Ι. 41,3).

37. Ἄλκαθος ἤ Ἀλκάθους, υἱός τοῦ Πέλοπος, ἐλθών ἐξ Ἤλιδος εἰς Μέγαρα καί νυμφευθείς τήν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Μεγαρέως. Ἐβασίλευσε τῆς πόλεως, τήν ὁποίαν καί ἐτείχισε μετά τήν ἐπί Νίσου καθαίρεσιν τῶν τειχῶν τῶν ἐπιδραμόντων Κρητῶν, ἡγουμένου τοῦ Μίνωος. Ὡς συμπεραίνει δ' ὁ Παυσανίας, ἐκ τῆς συμμετοχῆς τῆς Περιβοίας, θυγατρός τοῦ Ἀλκάθου, εἰς τήν μετά τοῦ Θησέως ἀποστολήν εἰς Κρήτην τῶς δίς ἑπτά νέων, ὁ Ἄλκαθος ἦτο ὑποτελής τότε τῶν Ἀθηνῶν. Πρός τιμήν αὐτοῦ ἐτελοῦντο ἐν Μεγάροις τά Ἀλκάθοια.

38. Ἀλσηνός (ἄλσος), ὁ τοῦ ἄλσους, Ἀλσηίδες=νύμφαι τῶν ἀλσῶν, (Ἀπολ.Ρόδ.Α. 1066).

39. Ναπαῖος (νάπη=δασώδης κοιλάς ἤ φάραγξ), ὁ ἀνήκων εἰς κοιλάδα δρυμώδη.

40. Ὑλάτης (ὕλη=γῆ δασώδης, δρυμός), ὁ δρυμώδης.

41. Εἰκόνα 4. Ἡ θεά τῶν τοκετῶν Εἰλείθυια εἶναι ὀρθία, ἔχουσα τόν ἀριστερόν βραχίονα ὑψωμένον μέ τήν χεῖρα ἀνοικτήν εἰς σημεῖον ἐκπλήξεως ἤ ἐνθαρρύνσεως, ἐνῶ ἡ δεξιά χείρ κρατεῖ ἐμπρός τόν πυρσόν, ὁ ὁποῖος εἶναι σύμβολον τοῦ φωτός τῆς ζωῆς. Τό μακρόν ἔνδυμα, τό ὁποῖον ἐνταῦθα πίπτει εἰς τά ὀπίσω, τήν ἐκάλυπτεν ὁλόκληρον ἀπό κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἐπί τῶν ἐν Ἀθήναις ξοάνων της (Παυσ. Ι.18.5). Ἦτο ἴσως ἡ εἰκών τοῦ σκότους, τό ὁποῖον περικαλύπτει τό παιδίον πρό τῆς γεννήσεώς του, ὅπως τό σπήλαιον, ὅπου ἐτιμᾶτο ἡ Εἰλείθεια, κατά τούς Ὁμηρικούς χρόνους, πλησίον τῆς κρητικῆς πόλεως Κνωσσοῦ (Ὀδύσ. Τ. 188).

Σχετικῶς μέ τήν ἐν γένει παράστασιν τῆς Εἰλειθυίας, ὁ Παυσανίας (VII, 23,5-6) γράφει: *"Αἰγιεῦσι δέ Εἰλειθυίας ἱερόν ἐστιν ἀρχαῖον, καί ἡ Εἰλείθυια ἐς ἄκρους ἐκ κεφαλῆς τούς πόδας ὑφάσματι κεκάλυπται λεπτῷ, ξόανον πλήν προσώπου τε καί χειρῶν ἄκρων καί ποδῶν, ταῦτα δέ τοῦ Πεντελησίου λίθου πεποίηται· καί ταῖς χερσί τῇ μέν ἐς εὐθύ ἐκτέταται, τῇ δέ ἀνέχει δᾷδα. Εἰλειθυίᾳ δέ εἴκασαι τις ἄν εἶναι δᾷδας, ὅτι γυναιξίν ἐν ἴσῳ καί πῦρ εἰσιν αἱ ὠδῖνες· ἔχοιεν δ' ἄν λόγον καί ἐπί τοιῷδε αἱ δέ δᾷδες, ὅτι Εἰλείθυιά ἐστιν ἡ ἐς φῶς ἄγουσα τούς παῖδας"*.(Μυθ.Ἀρχ.Ἑλλ.,P. Decharme).

42. Βέδαι (σανσκριτικόν ἐκ τῆς λέξεως βίδ, ἐξ ἧς καί τό ταυτόσημον ἑλληνικόν οἶδα=γινώσκω· ἐντεῦθεν Βέδα σημαίνει γνῶσις, ἐπιστήμη θείων πραγμάτων), τά ἀρχαιότατα ἱερά βιβλία τῶν Ἰνδῶν, συντεθέντα μεταξύ τοῦ 1.500-1.000 π.Χ. ὑπό τῶν Ἀρίων, ἐγκατεστημένων ἤδη εἰς τά Β.Δ. τῶν Ἰνδιῶν καί ἁπλουμένων εἰς τήν πεδιάδα τοῦ Γάγγου. Αἱ Βέδαι ἐταξινομήθησαν βραδύτερον εἰς 4, ἐξ ὧν ἡ πρώτη Ρίγ-Βέδα περιέχει ὕμνους, ἡ δευτέρα διατάξεις θυσιῶν καί τελετῶν, ἡ τρίτη λυρικάς προσευχάς, ἡ τετάρτη ὕμνους μετά μαγείας..

43. Ἴνδρα, θεός τοῦ Ἰνδικοῦ Πανθέου, ἀδελφός τοῦ Ἄγνι, προσωποποίησις τῆς θερμαντικῆς καί φωτιστικῆς δυνάμεως τοῦ ἡλίου, ὁ ὑπέρτατος θεός τῶν ἀγώνων. Ὀχεῖται ἐπί χρυσοῦ ἅρματος, συρομένου ὑπό κιτρίνων ἵππων. Ἐξαστράπτει ἐν μέσῳ τοῦ χρυσοῦ, φέρει τιάραν διαχέουσαν ἐκθαμβωτικήν λάμψιν, κρατεῖ δέ εἰς τάς χεῖρας αὐτοῦ τόξον καί κεραυνόν. Τόν Ἴνδρα συνοδεύουσιν οἱ 36 Μαρούτ, οἱ τά πάντα συμπαρασύροντες ἄνεμοι. Ἡ θορυβώδης καί ταχεία ὡς ἀστραπή στρατιά διεισδύει εἰς τάς ὀρδάς τοῦ Ἄγνι, ὅπου δροσίζεται μέ τό Σόμα, τό νέκταρ τῶν Ἰνδῶν. Ὁ Ἴνδρα καί ἡ ἐν μέσῳ τηλαυγοῦς φωτός ἀκολουθία του εἶναι πάντοτε φιλοπόλεμοι καί ἑτοιμοπόλεμοι. Παρίσταται ἐπίσης καθήμενος ἐπί ἐλέφαντος, δίχειρ, μέ πρόσωπον ἐστιγμέ-

νον καί κρατῶν δόρυ.

44. Ἀχί, μυθολογικός ὄφις τῆς ἰνδικῆς μυθολογίας, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐπάλαισεν ὁ Ἴνδρα πρός ἀπελευθέρωσιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ καταποθέντων ὑδάτων τοῦ οὐρανοῦ.

45. Βίτρα, οὐράνιος δράκων τῆς ἰνδικῆς μυθολογίας.

46. Σίγφριδ, ὁ λαμπρότερος ἥρως τῆς γερμανικῆς μυθολογίας, ὅστις ἀπέκτησε τόν μέγαν θησαυρόν τῶν Nibelungen, κατόπιν μάχης ἐναντίον τῶν νάνων τούτων τοῦ Βορρᾶ.

47. Εἰκών ἀγγείου (κατά τούς Lenormant καί de Witte, *Elite des monuments ceramographiques, II, pl, I*). Ὁ δράκων Πύθων, ἐξελθών ἐκ πετρώδους σπηλαίου, διευθύνεται κατά τῆς Λητοῦς, ἥτις φεύγει ἐκφοβισμένη. Ἡ θεά φέρει ἐπί τῶν βραχιόνων της τόν Ἀπόλλωνα καί τήν Ἄρτεμιν, καί ἡ χαρίεσσα ἀμεριμνησία τῶν τέκνων της, τεινόντων τούς βραχίονας πρός τό τέρας, ἀποτελεῖ εὐτυχῆ ἀντίθεσιν μέ τόν φόβον τῆς μητρός. Τό θέμα τοῦτο ἀναπαρεστάθη πολλάκις κατά τήν ἀρχαιότητα.

(Histoire des Grecs, par V. Duruy).

48. Κατά τινα παράδοσιν, τήν ὁποίαν ἠκολούθησεν ὁ Ριανός° (Σχολ. Εὐριπ. Ἄλκ.στ.1-10) καί ὁ Καλλίμαχος (Ὕμν.Ἀπόλλ.47), ὁ Ἀπόλλων ὑπηρέτει οἰκειοθελῶς τόν Ἄδμητον, τοῦ ὁποίου ἦτο ἐραστής.

α. Ριανός, Κρής ἐπικός ποιητής τῶν πρωίμων Ἀλεξανδρινῶν χρόνων (276-196 π.Χ. περίπου). Κατ' ἀρχήν ἐδημοσίευσεν ἔκδοσιν τοῦ Ὁμήρου, ἐν τῇ ὁποίᾳ περιείχοντο ἐξαίρετοι ἑρμηνεῖαι ὄχι μόνον γλωσσικαί, ἀλλ' ἰδίως ποιητικαί καί αἰσθητικαί παρατηρήσεις. Βραδύτερον συνέθεσε πολλά ἔπη ἐκ τοῦ ἡρωικοῦ, ἐθνογραφικοῦ καί ἱστορικοῦ κύκλου: Ἡ Ἡράκλεια ἤ Ἡρακλειάς, τά Ἀχαϊκά, τά Ἠλειακά, τά Θεσσαλικά, τά Μεσσηνιακά κάι Ἐπιγράμματα, τῶν ὁποίων διεσώθησαν ἕνδεκα. Ἐκ τῶν ὀλίγων περισωθέντων ἀποσπασμάτων τῶν ἐπῶν τοῦ Ριανοῦ, ἰδίως παρά Στοβαίῳ, διακρίνεται ἁπλότης καί φυσικότης τῆς ἐκφράσεως καί ἐπιτυχής μίμησις τῆς ὁμηρικῆς γλώσσης.

49. Καί ἡ Λυκία, ἡ κατά τόν δηλιακόν μῦθον χειμερινή διατριβή τοῦ Ἀπόλλωνος, εἶναι μυθική χώρα τοῦ φωτός (ὡς δεικνύει ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξεως ἐκ τῆς ρίζης Λύκ, ὅθεν καί αἱ ἐπικλήσεις τοῦ Ἀπόλλωνος, Λύκειος, Λύκιος), συνταυτισθεῖσα ἐνωρίς πρός τήν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ Λυκίαν.

50. (Ἡρόδ. IV, 33 - 35 - Παυσ. I, 31, 2 - X, 7,8).

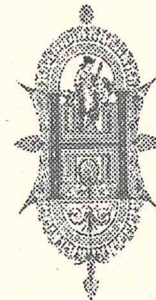
51. Ὕμνοι ἀποπεμπτικοί ἐλέγοντο οἱ ᾀδόμενοι κατά τάς πιστευομένας ἀποδημίας τῶν θεῶν ἔκ τινος τόπου ἤ ἔκ τινος χώρας· ἀνάλογον εἶναι τό νῦν *"κατ' εὐόδιον"*.

52. Εἰκών 6, ἀγγείου, δεικνύουσα τόν Ἀπόλλωνα, ὁ ὁποῖος ἐγγίζει ἤδη τόν φοίνικα τῆς Δήλου, στεφανωμένος μέ δάφνην, κρατεῖ διά τῆς χειρός τήν κιθάραν καί κάθηται ἐπί κύκνου. Ὁ κύκνος, ἐφ' οὗ ἐπέβαινεν ὁ θεός, ἦτο τό σύμβολον τῆς νέας ἐμφανίσεως, τῆς νέας ταύτης ἀποκαλύψεως τοῦ θεοῦ, τήν ὁποίαν ἑώρταζον εἰς τούς Δελφούς κατά τά Θεοφάνεια (Ἡροδ.I.51). Ὁ κύκνος, μέ τό ἀπαστράπτον πτέρωμα, μέ τήν ἄσπιλον λευκότητα, ἦτο τό φυσικόν ἔμβλημα τοῦ λαμπροῦ καί καθαροῦ φωτός, τό ὁποῖον εἶχε δοθῇ εἰς τούς ἀνθρώπους· ἄλλως τε, ὡς παρατηρεῖ ὁ Maury (Relig. de la Grece, I. σ. 147, σημ. 6), εἰς τάς Βέδας ὁ κύκνος εἶναι τό ἔμβλημα τοῦ ἡλίου. (Μυθ. τῆς Ἀρχ. Ἑλλάδος, ὑπό P. Decharme).

53. Εἰκ. 8. Ὁ Μουσαγέτης Ἀπόλλων τοῦ Βατικανοῦ εἶναι πιθανή ἀπομίμησις περιφήμου τινός ἔργου τοῦ Σκόπα. Ὁ θεός, περιβεβλημένος μακρόν χιτῶνα μέ εὐρείας καί κυματοειδεῖς πτυχάς καί στεφανωμένος μέ δάφνην, τραγουδεῖ συνοδευόμενος ὑπό τῆς κιθάρας, ἔχων τήν κεφαλήν ὑψηλά, τούς ὀφθαλμούς προσβλέποντας πρός τόν οὐρανόν, τό σῶμα ζωογονούμενον ὑπό ἐλαφρᾶς χορευτικῆς κινήσεως, μέ ὅλας τάς μεμετρημένας ἀλλά σαφῶς ἐκφραζομένας ἐνδείξεις τῆς ἐμπνεύσεως, ἡ ὁποία κατέρχεται εἰς αὐτόν, καί τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὑπό τοῦ ὁποίου κατέχεται. **Εἶναι ὁ θεός τῶν ἀοιδῶν, ὁ θεός τῶν μουσικῶν καί τῶν ποιητῶν, ἡ θεία πηγή ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων ἁρμονιῶν.**(Μυθ.Ἀρχ. Ἑλλ.,P. Decharme).

Σ. ΝΑΓΟΥ

ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ

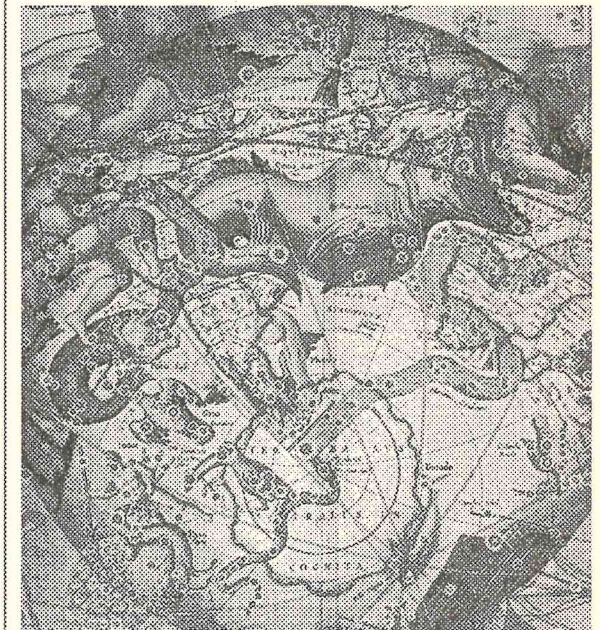

σέ ἀνάλυση τήν ὑπόσταση πολλῶν οὐσιῶν, τά στοιχεῖα δέ αὐτῶν ἀποτελοῦν τά δόγματά της. Ἀλλά τό δικό μας δόγμα δέν εἶναι δυνατόν νά ἀπορρέη ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας, διότι **πιστεύουμε ὅτι ὅλες οἱ οὐσίες τῆς Φύσεως ἀποτελοῦν ἐξωτερική ὑπόσταση αὐτῆς, τῆς ὁποίας ἡ αἰτία εἶναι κάποιος ἐνδότερος λόγος ὁ ὁποῖος δέν δύναται νά προσπελασθῆ διά τῶν ὀργάνων τά ὁποῖα ἡ θετική ἐπιστήμη ἔχει ὡς ἐφόδια.**

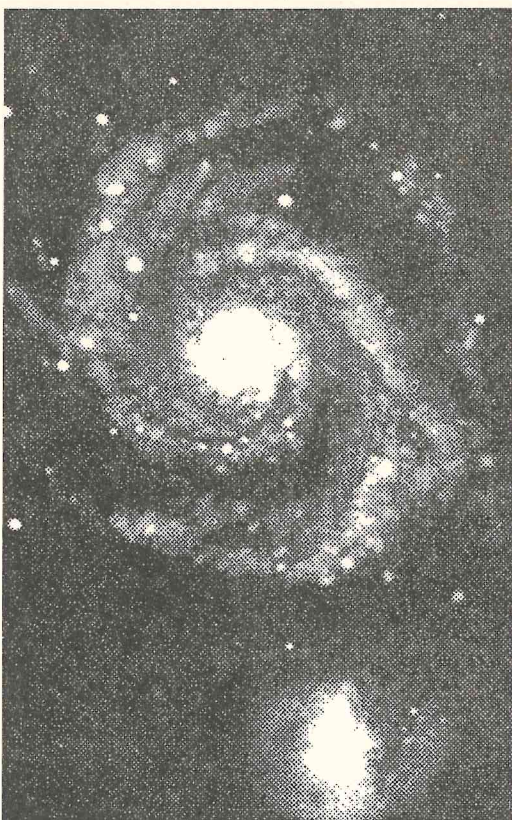
Ἐμεῖς φρονοῦμε ὅτι **κάθε κίνηση τῆς Φύσεως εἶναι ρυθμός** ὁ ὁποῖος κανονίζει τήν δράση μιᾶς δυνάμεως καί ὅτι ἡ δρᾶσις αὐτῆς συντελεῖ σπουδαίως, ὥστε ἕκαστον τῶν ἀτόμων νά ἐκδηλώνη διάφορα φαινόμενα τῶν ὁποίων ἡ καθολική ἐξέτασις μπορεῖ νά εἶναι κάποιο μαθηματικό μέσον. Δύναται νά εἶναι μαθηματικό μέσον, διότι κάθε ὑποστατή οὐσία τῆς Φύσεως ἔχει καί κάποια ἰδιαίτερη ρύθμισι καί ἀποτελεῖ ὡς πρός τήν ἐκδήλωσι τῶν δυνάμεών της ἰδιάζοντα τρόπο ἑκάστη. Γιά νά εἴμεθα ὅμως βέβαιοι ὅτι τά φαινόμενα τῆς Φύσεως ἀποτελοῦν ἕκαστον ἰδιάζοντα τρόπον δράσεως, τοῦτο δυνάμεθα νά τό ἴδωμεν ἐπί παντός ἀντικειμένου, τό ὁποῖο καί σχῆμα καί μορφή ἰδιαίτερη τῶν ἄλλων ἀποτελεῖ.

Ὑπάρχουν ἀντικείμενα τά ὁποῖα ὅταν τεθοῦν σέ δράση ἐν συνδυασμῷ ἔχουν ἀποτελέσματα πολύ διαφορετικά ἐκείνων τά ὁποῖα θά εἶχε ἕκαστον μεμονωμένον καί διά τοῦτο ὁλόκληρος ἡ Φύσις εἶναι μέν κάποιο σύνολο δρῶν πρός ἕνα σκοπό, ἀλλά τά ἀποτελοῦντα αὐτήν μέρη ἔχουν ἕκαστον εἰδική ὑπηρεσία τήν ὁποία τελεῖ ὠθούμενον ὁρμεμφύτως.

Οἱ ἰδιότητες τῶν μερῶν τῶν ἀποτελούντων τήν Φύση εἶναι ἀκριβῶς ὅ,τι ἀπαιτήθη νά ἀποτελέση τό Σύμπαν καί νά

Νότιο ἡμισφαίριο

ΔΙΝΗ ΓΑΛΑΞΙΑ. ΤΑ ΑΣΤΡΑ ΜΠΑΙΝΟΒΓΑΙΝΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΒΡΑΧΙΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΠΕΙΡΑΣ

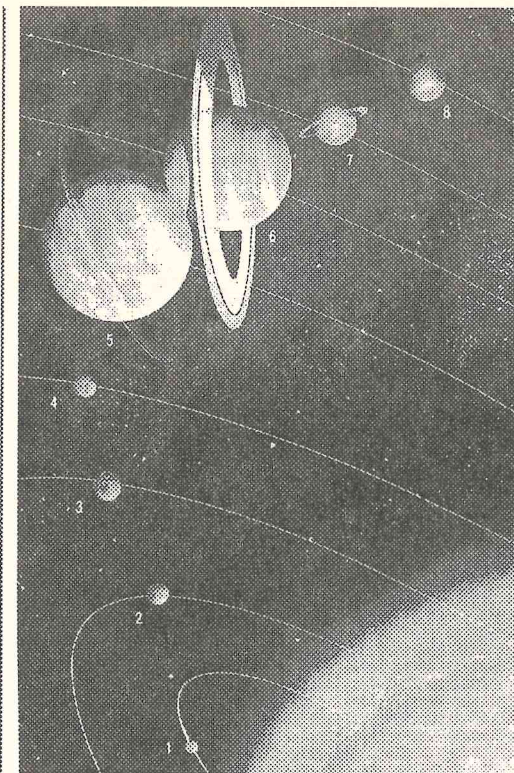
συντελέση στήν ἁρμονία του. Αὐτές λοιπόν οἱ ἰδιότητες τῶν οὐσιῶν τῆς Φύσεως εἶναι ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες **θεωροῦνται ἀπό ἐμᾶς στοιχεῖα καί βάσεις τῆς ἀστρολογικῆς ἐπιστήμης.** Αὐτές οἱ ἰδιότητες ἀποτελοῦν τήν διάκριση τῶν χαρακτήρων ἑκάστου, αὐτές ἀποτελοῦν τό ἰδιαίτερο γνώρισμα τῆς μορφῆς ἑκάστου. Ἐάν αὐτές οἱ ἰδιότητες δέν εἶχαν διακεκριμένη δρᾶσι καί ὡρισμένον σκοπό, ὅλη ἡ Φύσις θά ἦταν ἕνα ἄμορφο καί ἀκατέργαστο σύνολο καί οὐδέν ἐξ αὐτῆς θά ἠδύνατο νά προκύψη. Ὡς εἴπομεν, ἑκάστη τῶν ἰδιοτήτων ἀποτελεῖ ἰδιαίτατο λόγο καί ὁ λόγος ἑκάστης ἀποτελεῖ εἰδικό ὄργανο τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς διά τῆς ὁποίας δύναται νά συντελεσθῆ ἐπίτευξις νοητικῆς ὑποστάσεως. Ἄνευ τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς ἰδιαζούσης εἰδικότητος τῶν ὀργάνων τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς καί ἄνευ τῆς αἰτίας ἡ ὁποία ὑπαγόρευσε τήν σύστασί της, σκότος ψηλαφητόν θά ἀποτελοῦσε τῆς ψυχῆς τοῦ Σύμπαντος τήν ὑπόστασι.

Ἐν παρόδῳ, ἐπειδή εἶπον **περί τῆς ψυχῆς τοῦ Σύμπαντος,** ἐπιτρέψατε νά προσθέσω δύο λέξεις ἐκδηλῶν δι' αὐτῶν καί τήν περί τῆς ψυχῆς τοῦ Σύμπαντος πίστι μου. Κατ' ἐμέ **ψυχή τοῦ Σύμπαντος εἶναι τό σύνολο τῶν δρώντων ἐν αὐτῷ νόμων οἱ ὁποῖοι διά τῆς εἰδικότητος τῶν παρασκευαζομένων ὑπό τῶν ἐχόντων ἰδιαιτέραν ἐνέργειαν ἑκάστης τῶν οὐσιῶν αὐτῶν μερῶν τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, ἀποτελοῦν τήν ἀτομική καί νοητική τῆς ψυχῆς ὑπόστασι ἑκάστου. Ἡ κατάτμησις τῶν νόμων τῆς Φύσεως σέ διακεκριμένα ΕΓΩ ἀποτελεῖ τήν ἐξωτερική τους ἐμφάνιση σέ ὄντα καί σέ αὐτό συνετέλεσε ἑκάστη εἰδική οὐσία, διότι ἄλλη μέν ἐξεδήλωσε τόν ἑαυτῆς νόμον σέ τοῦτο τό μέρος τοῦ ὑποκειμένου, ἄλλη δέ σέ ἐκεῖνο.**

Ἡ περί τῶν πραγμάτων αὐτῶν πίστις μου ἀποτελεῖ εἰδική εἰσαγωγή στίς ἰδέες της καί διά τοῦτο ἐπανερχόμενος στό θέμα μου, λέγω ὅτι **ἕκαστον μέρος τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς ἔχει ἐξαρτηθῆ ἐξ ὡρισμένης οὐσίας τοῦ Σύμπαντος.** Καί ἐπειδή στό στερέωμα παρατηρεῖται πληθώρα οὐρανίων σωμάτων, ἡ ἀστρολογική ἐπιστήμη, ἡ ἐπιστήμη τῆς ἰδέας καί τῆς ἀποκρύφου μαθηματικῆς, πιστεύει ὅτι ἕκαστον τῶν σωμάτων αὐτῶν κατ' ἀναλογίαν ἔχει σέ μεγαλυτέρα ποσότητα μία εἰδική οὐσία τήν ὁποία ἔχουν μέν καί τά ἄλλα σώματα ἀλλά σέ μικρότερο βαθμό. Ἐξ αὐτοῦ λοιπόν ἕπεται ὅτι ἡ οὐσία αὐτή συντελεῖ στήν σύστασι ἑνός εἰδικοῦ ὀργάνου τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς. Ἐντεῦθεν ἡ Ἀστρολογία πιστεύει ὅτι **τό πλανητικό μας σύστημα καθώς καί ὁ Ζωδιακός κύκλος τοῦ Οὐρανοῦ κυριαρχεῖ ἐπί τῆς Γῆς κατά μαθηματική ἀναλογία** τῆς ὁποίας ἡ κλείς συνίσταται στήν δύναμι **τῆς ὑπερτερούσης οὐσίας ἑκάστου τῶν σωμάτων.**

Ἡ σύσταση τῶν σωμάτων ἔσχεν τοιαύτη ἀναλογία, ὥστε ἕκαστον αὐτῶν νά δύναται νά ἐπηρεάζη καί ἐπηρεάζεται ὑπό τῶν ἄλλων, οὕτως ὥστε νά συντελῆται μία καθολική ἀλληλεγγύη ἐπιρροῶν καί νά ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτῆς ὅλη ἡ ἁρμονία τῶν σωμάτων καί ἡ διαμόρφωσις τῶν ἐπ' αὐτῶν ἐκδηλουμένων ἀντικειμένων. Παλαιότερον εἶχον εἴπει ὅτι ἕκαστον τῶν ἀντικειμένων τῆς Γῆς ἐξηρτήθη ἐξ ὡρισμένης ἐπιδράσεως τῶν σωμάτων τοῦ Οὐρανοῦ.

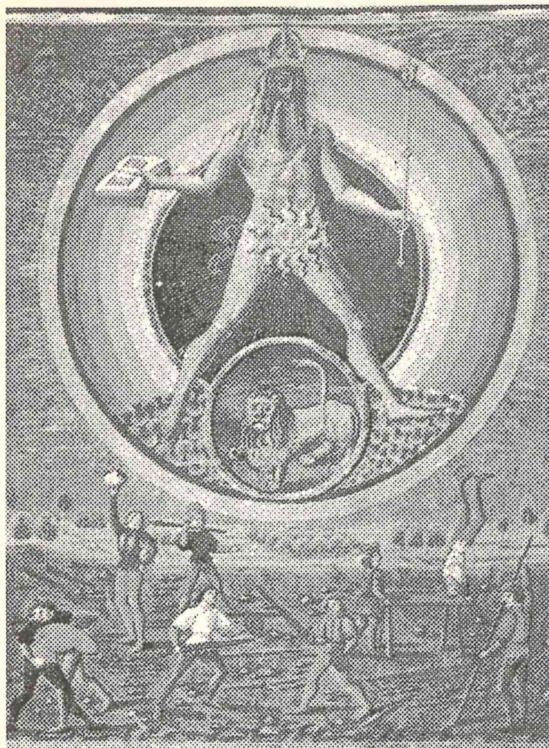
Ὡς λοιπόν τοῦτο συνέβη, συμβαίνει καί ὡς πρός τά ἀποτελοῦντα τήν ἀνθρωπότητα ἄτομα. Δηλαδή τά σώματα περί τῶν ὁποίων ὡμίλησα ἐπιδροῦν ἐπί τοῦ πλανήτου μας κατά τήν ἀναλογία τήν ὁποία εἶχον ἐκ τῆς συστάσεώς τους καί κατά τήν πλεονάζουσα οὐσία. **Ἐάν λοιπόν ἄτομον συλληφθῆ καί γεννηθῆ** ὑπό τήν ἐπιρροή σώματος τοῦ ὁποίου ἡ οὐσία συντρέχει τήν σύστασι τῆς καρδιᾶς, τό ἄτομο αὐτό θά ρέπη πρός τά αἰσθήματα τῆς καρδιᾶς καί καθόλου πρός τίς ὁρμές τῆς Φύσεως. Θά εἶναι εὐθύ, τό αἴσθημα καί τό μῖσος οὐδέποτε θά ἀποτελεῖ ἀντικείμενο τῆς σκέψεώς του. Ἐάν ἐπίσης ἐγεννήθη ὑπό τήν ἐπίδρασι σώματος τοῦ ὁποίου ἡ οὐσία συντρέχει τήν σύστασι τῶν

ΤΟ ΠΛΑΝΗΤΙΚΟ ΜΑΣ ΣΥΣΤΗΜΑ

ὀφθαλμῶν, ἡ παρατηρητικότης του θά εἶναι μεγάλη καί ἡ ὀξύτης τῆς ὁράσεώς του ἰσχυρά. Τοῦτο αὐτό θά συμβαίνη καί διά ἄτομο τό ὁποῖον ἐγεννήθη ὑπό τήν ἐπιρροή σώματος τοῦ ὁποίου ἡ ἐπίδρασις συντρέχει τήν σύστασι τῆς γλώσσης, ὅτε ἡ εὐφράδεια θά εἶναι ἡ κυριαρχοῦσα ἰσχύς του.

Πρέπει ὅμως νά προσθέσουμε ὅτι **στά Οὐράνια σώματα ὡς πρός τάς ἐπιρροάς ὑπάρχει κάποια ἀριθμητική κατάταξις** τῆς ὁποίας ὁ τρόπος μπορεῖ νά ἐξευρεθῆ ἐάν γνωρίσουμε καλῶς τόν τρόπο τῆς συστάσεως τῶν σωμάτων τοῦ Οὐρανοῦ τόν ὁποῖον βεβαίως ἡ ἐπιστήμη τῶν Μάγων - ἀστρολόγων δέν ἀγνοεῖ. Ἡ κατάταξις κατά ἀριθμητική σειρά τῶν Οὐρανίων σωμάτων καταδεικνύει τήν σειρά τήν ὁποία ἕκαστον

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΥΒΕΡΝΑ ΜΟΝΟ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΕΧΟΝΤΑΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΣΤΟΝ ΛΕΟΝΤΑ

τούτων ἔχον ἐπιδρᾶ ἐπί τῆς γῆς.

Ἀναλόγως λοιπόν τῆς σειρᾶς αὐτῆς τά διάφορα ἄτομα ἔχουν κατά δυναμική ἐνέργεια τά ὄργανά τους. Καί ἄν μέν ἐγεννήθημεν ὑπό τήν ἐπιρροή τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Λέοντος τοῦ ὁποίου εἰδική σύσταση εἶναι ἡ φαιά οὐσία τοῦ ἐγκεφάλου, τούς ἀντίποδας τῆς ἀριθμητικῆς κατατάξεως θά ἔχουν οἱ ἀστερισμοί τοῦ Ὑδροχόου καί τῶν Ἰχθύων, τῶν ὁποίων εἰδική σύστασις εἶναι τά ἄκρα τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ.

Ἐάν κατά τήν ὥρα τῆς γεννήσεως ἑνός ἀτόμου συμπέση νά κυριαρχῆ τό ἀκριβῶς ἀντίθετο ἄκρον τοῦ συντελοῦντος ἀστερισμοῦ νά παραχθῆ ἡ καρδιά του, τό ἄτομο τοῦτο δέν θά δυνηθῆ νά ζήση ἐπί μακρόν.

Ἀναλόγως τῆς σειρᾶς τῶν ἐπιρροῶν εὑρίσκονται σέ ἐμᾶς διατεθειμένες οἱ δυνάμεις οἱ συντρέχουσες στήν δρᾶσι τῶν ὀργανισμῶν μας. Καί ἄν μέν ἔχουμε ἐν πλειονότητι τήν δύναμι τῶν πνευμόνων, τά πλησιέστερα αὐτῶν ὄργανα ἀποτελοῦν τήν ἀναλογία τῆς κατά σειράν διαβαθμίσεως τῶν δυνάμεων τῶν ὁποίων αἰτία ὑπῆρξε ἡ ἐπιρροή τῶν Οὐρανίων σωμάτων, τῶν ἀλληλοδιαδόχων καί κατά σειράν ἐπηρεαζόντων ἐμᾶς.

Ἡ ἀριθμητική κατάταξις τῶν ἀστερισμῶν, ἡ εἰδικότης ἑκάστης αὐτῶν ἐπιρροῆς καί ὁ πίνακας ὁ ὁποῖος θά ἐμφαίνη τήν εἰδική ὥρα κατά τήν ὁποία ἕκαστος ἀστερισμός ἐπιδρᾶ ἐπί τῆς Γῆς, θά ἀπετέλη ἀληθῶς γνώμονα, δυνάμενον νά μᾶς βεβαιοῖ σέ κάθε ὥρα τήν πνευματική, ἠθική, ὀργανική καί διανοητική ὑπόστασι ἑκάστου ἀνθρώπου ὡς ἐπίσης καί τά ἔτη ζωῆς του, ἐάν σέ αὐτά θέλαμε νά προσθέσουμε καί τήν ἡμερομηνία, τό ἔτος καί τήν ὥρα τῆς γεννήσεως ἑκάστου, ὡς καί τήν ὥρα τῆς συλλήψεως.

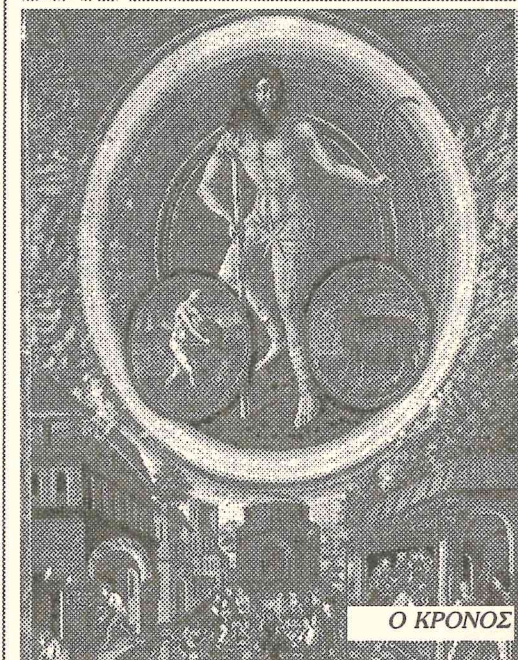
Πάντα δέ ὅσα ἀποτελοῦν ἀνεξιχνίαστο μυστήριον στόν ἄνθρωπο, τότε, θά συνέτρεχαν στό νά ἀποτελοῦν γι' αὐτόν εἰδική γνώση ἡ ὁποία θά συντελοῦσε ὥστε νά τόν ὁδηγήση ἐπί ἄλλων σπουδαίων φαινομένων τῆς Φύσεως τῶν ὁποίων ἡ γνῶσις ἀναντιρρήτως θά μποροῦσε νά μεταβάλη τόν ἄνθρωπο σέ θεό.

Ἔθιξα τό ζήτημα αὐτό κατά τό μέτρο τῶν δυνάμεών μου, ἀλλά γιά νά μπορῶ νά σᾶς μεταδώσω ὅλο τό δόγμα τῆς πίστεώς μου, πρέπει ἀκόμη νά σᾶς πῶ ὅτι **κάθε ἀντικείμενο τῆς Φύσεως τοῦ ὁποίου ἡ σύστασις ἀπαίτησε εἰδική ἐπιρροή οὐρανίου σώματος, ἀποτελεῖ καί εἶδος γνώσεως, ἡ ὁποία χειριζομένη κατά μέτρον ἐφικτόν ὑπ' ὑμῶν θά εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά παραγάγη ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἀληθῶς θά εἶχαν θείαν ἐνέργειαν. Βεβαίως, διότι θά ἐγνώριζαν τίς στιγμές κατά τίς ὁποῖες κυριαρχοῦν τά Οὐράνια σώματα ἐπί τῆς Γῆς, καί συνεπῶς ἐφ' ἡμῶν, καί θά ἐνίσχυαν τά ὄργανα ἐκεῖνα τά ὁποῖα εἰδικῶς συντρέχουν στήν ἐκδήλωσι τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς, δι' ὁρισμένων ἀντικειμένων, ἴσα ἐχόντων δύναμι ἐπιρροῆς πρός τά ὄργανα τά ὁποῖα θά ἤθελαν νά ἐνισχύσουν.** Καί τότε ὁ δυνάμενος νά χαρακτηρίζεται φυσικῶς ἀδύνατος τόν νοῦν, τεχνικῶς θά καθίστατο ὑπέροχος (τόν νοῦν).

Διότι διαρκῶς θά ἐνίσχυε αὐτόν διά δυνάμεως ἐπιρροῆς, ἐχούσης ἀκριβῶς αὐτόν τόν σκοπόν. Αὐτός ἀκριβῶς ὁ λόγος ὑπαγορεύει ὥστε ὁ ἄνθρωπος ὁ καταγινόμενος στήν ἔρευνα τῶν δυνάμεων τῆς Φύσεως **νά μή λαμβάνη κάθε τροφή καί εἰς κάθε ὥρα, νά μή λαμβάνη καί χειρίζεται κάθε εἴδους ἀντικείμενο καί σέ κάθε ὥρα** καί γι' αὐτό οἱ γνωρίζοντες αὐτά ἄνθρωποι παρήγαγαν φαινόμενα τά ὁποῖα οἱ ἀμαθεῖς ὑπέθεσαν ὅτι συνετελέσθησαν συνεργείᾳ δαιμόνων.

Ἀπό τῆς στιγμῆς κατά τήν ὁποία ἡ ἀνθρωπότης, ἡ εἰδικώτερον ὁ ἄνθρωπος, ἔχασε τά σημεῖα αὐτά τῆς γνώσεως τῆς Ἀστρολογίας, ἔπαυσε νά παράγη θαυμαστά φαινόμενα καί ἔπαυσε νά συντελῆται ἀναγέννησις στίς ἀνθρώπινες ψυχές. Περιορισθείσης δέ τῆς ἀνθρωπότητος μόνο ἐπί τῆς τροχιᾶς τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, δέν καθίσταται γι' αὐτήν δυνατόν νά γνωρίση τί συντελεῖται ἐπέκεινα τοῦ νοητικοῦ αὐτῆς ὁρίζοντος. Θά διαιωνίζεται μόνον ἀμαθῶς καταναλίσκουσα τίς δυνάμεις της σέ πάθη τά ὁποῖα ἀποτελοῦν τόν τάφο τῆς ἰσχύος της. Ἐνῶ ὁμάδα ἀνθρώπων δρῶσα διαφορετικά καί ὄχι μόνο μέ τίς βάσεις τῆς θετικῆς ἐπιστήμης θά μποροῦσε κάλλιστα νά ἐπιχύση μεῖζον φῶς ἐπί τῶν φυσικῶν φαινομένων καί θά συνέτρεχε ὥστε νά ἀναγεννηθῆ ἡ ἀνθρωπότης καί νά μεταπηδήση ἐπί ἄλλων ἐπιπέδων τά ὁποῖα θά τῆς παρεῖχαν μείζονα δύναμι γνώσεως ἐκ τῆς ὁποίας ἀναμφιβόλως θά προέκυπτε κάποια ὑγιής κατάστασις, ἐξασφαλίζουσα τόν ἄνθρωπο ἀπό κάθε ἄποψι καί προάγουσα αὐτόν ἠθικῶς.

Τό ἑλληνικό Ἔθνος τοιαύτην εἶχεν ἀφετηρία καί ἐάν δέν κατίσχυον οἱ ἀντίθετες ἰδέες, ἀναγάγουσες τόν δόλο καί τήν ἀπάτη σέ ἐπιστήμη διά τοῦ πολιτεύεσθαι τούς ἀνθρώπους, ἡ Ἑλλάς θά ἦτο

Ο ΚΡΟΝΟΣ

διαρκές σημεῖον ἐκ τοῦ ὁποίου πάντοτε θά ἔρρεε φῶς, φωτίζον τούς σκοτισμένους πληθυσμούς τῆς Γῆς.

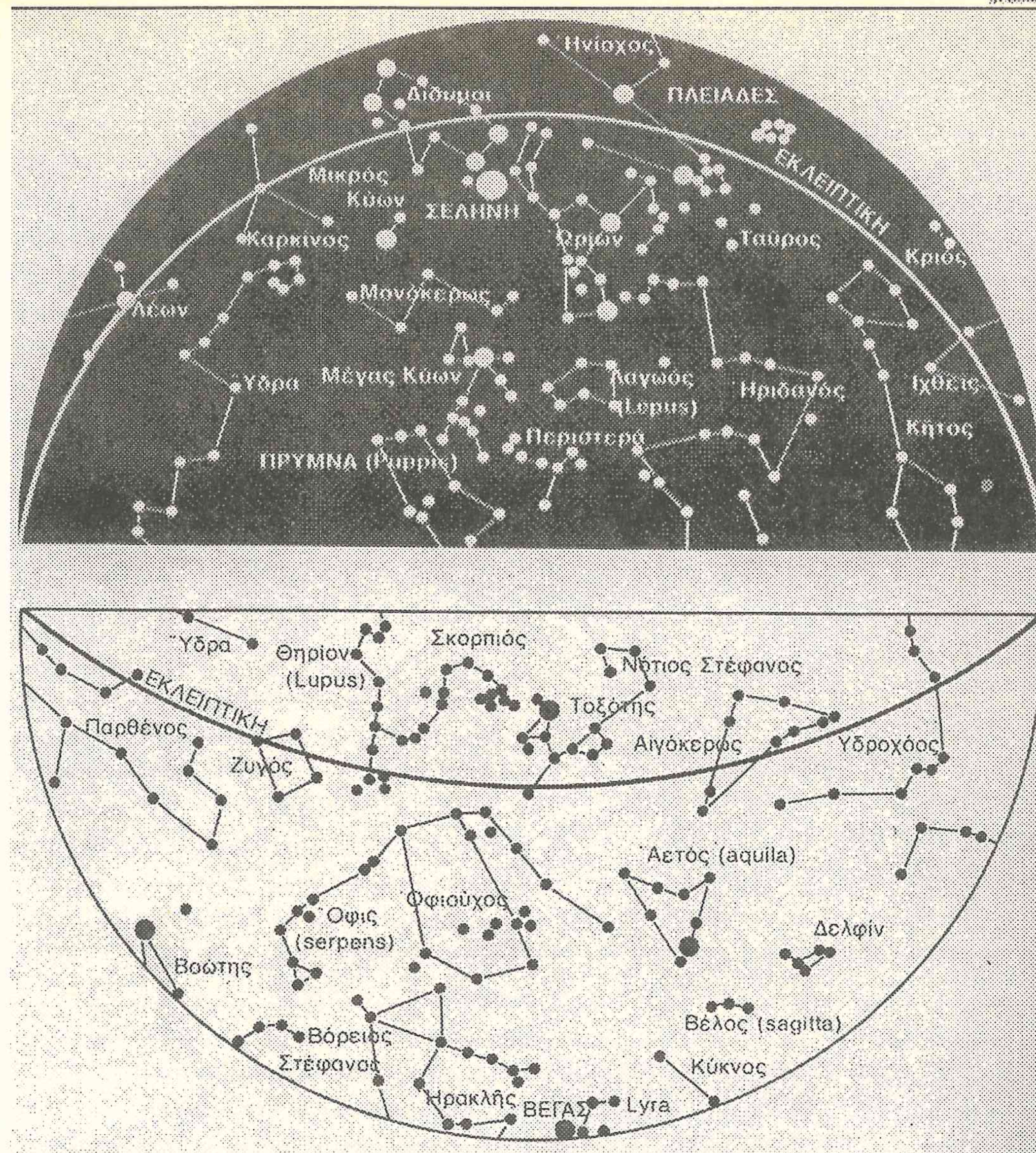
Οἱ γνώσεις οἱ προκύπτουσες ἐκ τῆς μαθηματικῆς τῆς ἀστρολογίας ἐπιστήμης ἐπεκτείνονται ἐπί πάσης παραγωγῆς εἴτε ἀνθρώπων εἴτε ἀντικειμένων, ὥστε καί αὐτές οἱ πλουτοπαραγωγικές συνθῆκες τῶν ἀνθρώπων θά εἶχαν ἄλλην ὑπόστασι, ἄν ἡ σοφία τῶν Μάγων κατίσχυε ἐπί τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, καί δέν ὑπάρχει κλάδος ἐπιστήμης ἐπί τοῦ ὁποίου νά μή δύναται νά ποιήσουν ἔκπληξι τά ἀστρολογικά φαινόμενα. Ἀλλά γιά νά συντελεσθῆ αὐτό πρέπει τούς κλάδους τῆς ἐπιστήμης νά τούς διευθετοῦν ἄνθρωποι σοβαρά ἀσχοληθέντες, πεπειραμένοι καί ἐνισχυμένοι μέ τέτοιες γνώσεις.

Ὅταν οἱ ἀνατολικοί λαοί ἀκολουθοῦσαν τούς Μάγους αὐτῶν, πρό παντός ἐπρόσεχαν σέ ὅ,τι αὐτοί μετέδιδαν καί ἐπί τῇ βάσει τῶν μεταδόσεων τούτων οἱ σοφοί κατήρτιζαν τίς χρονολογίες τους καί τήν διαίρεσι τοῦ ἔτους κατά τρόπον δυνάμενον νά πληροῖ ὅλες τίς ἀνάγκες τῶν κοινωνιῶν τους.

Δυστυχῶς οἱ μεταγενέστεροι τούτων λαοί, οὐδέποτε ἠθέλησαν νά προσέξουν στίς ἐξωτερικεύσεις αὐτές τῶν Μάγων καθώς καί εἰς τάς αἰτιολογίας τῆς διαφορᾶς ἡ ὁποία προκύπτει ἐκ τῆς μεταπτώσεως ἤ ὀπισθοδρομήσεως, (ὡς ὑπό τῶν ἀνθρώπων ὀνομάζεται), **τοῦ ἄξονος τῆς Γῆς ἐπί τοῦ σημείου τῶν δεσμῶν τῆς ἐκλειπτικῆς, καί δι᾽ αὐτό ἔκτοτε οἱ ἀντίστοιχοι πρός τούς μῆνες Βασιλεῖαι τοῦ Οὐρανοῦ ἄλλαξαν θέσεις καί τά ἀστρολογικά φαινόμενα πού δύσκολα δύνανται νά γνωσθοῦν ἐπί τῇ βάσει τοῦ ἰσχύοντος ἡμερολογίου.**

Οἱ Μάγοι, ὅταν κατήρτισαν τό ἀστρολογικό τους ἔτος, γνώριζαν τήν προκύπτουσα αὐτήν διαφορά καί ἀκόμα μάντευαν ὅτι **αὐτή ἔχει προκύψει, ἀφ᾽ ἑνός ἐκ τῆς μή ἐπαναφορᾶς ὁλοκλήρου τοῦ Ἡλιακοῦ συστήματος ἐπί τοῦ αὐτοῦ σημείου τῆς ἐκκινήσεώς του, ἀφ᾽ ἑτέρου, ὡς ἐκ τῶν ἀλλοιώσεων τῶν ἐπιφανειῶν τῆς Γῆς οἱ ὁποῖες προκαλοῦν ταλαντεύσεις ἀνεπαίσθητες τοῦ ἄξονός της, λόγῳ τῆς ἀναπτύξεως τῶν μαγνητικῶν της δυνάμεων, ἡ ὁποία συντελεῖται ἐκ τῶν μεταβολῶν τούτων.** Τό γεγονός αὐτό τῆς μεταπτώσεως τοῦ ἄξονος εἶναι φυσικόν καί **δυνάμει αὐτοῦ ὀπισθοχωροῦν οἱ Βασιλεῖες τοῦ Οὐρανοῦ τοῦ Ἔαρος ἐπί τῶν σημείων τοῦ Χειμῶνος, προκαλοῦν διαφόρους ἐξωτερικεύσεις καί ἔτσι μεταβάλλονται καί οἱ μορφές τῶν ἐπιφανειῶν τῆς Γῆς. Σπουδαιότατα δέ ἐπιδροῦν στήν** ἐξαφάνισι αὐτῶν καί τήν δημιουργία ἄλλων οἱ ὁποῖες πρότερον δέν ὑπῆρχον. Γιά νά λάβετε πλήρη ἀντίληψι τοῦ πράγματος τούτου, θά σᾶς πῶ καί τά ἀκόλουθα.

Οἱ ἀρχαῖοι Μάγοι διαίρεσαν τό ἔτος σέ τέσσερις ἐποχές. Καί τοῦτο διότι φύσει παρουσιάζει τήν διαφορά τῆς ἐποχῆς ἀπό ἐποχήν κατά τούς τέσσερις σταθμούς τοῦ ἔτους οἱ ὁποῖοι προσδιορίζουν τήν διαφοράν τῆς ἀτμόσφαιρας καί τήν ἐκδήλωση τῶν διαφόρων φαινομένων, δεύτερον δέ διότι **ἡ Γῆ εὑρίσκεται ἐπί διαφόρων σημείων εὐθυγραμμοῦσα μετά τοῦ Ἡλίου πρός διάφορα κέντρα τοῦ Οὐρανοῦ.**

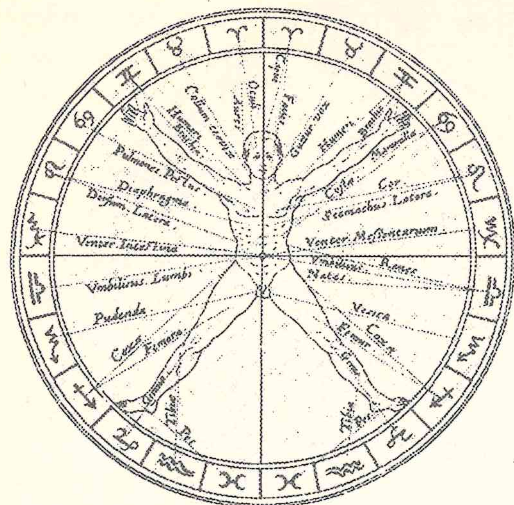
ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΗΜΙΣΦΑΙΡΙΟ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Τίς ἐποχές αὐτές μποροῦσαν νά τίς διαιρέσουν καί σέ περισσότερες, σέ ἕξι παραδείγματος χάριν. Δέν ἔπραξαν ὅμως αὐτό, διότι **τίς τέσσερις καταστάσεις τῆς Γῆς, τῆς ὕλης δηλαδή, τίς ἐξήρτησαν ἐκ τῶν τεσσάρων αὐτῶν κέντρων τοῦ Οὐρανίου κύκλου.**

Τήν μέν πρώτη τήν ὀνόμασαν **ΓΗΝ** καί τήν ἀπέδωσαν στήν ἐποχή κατά τήν ὁποία φαίνεται ὅτι ὁ Ἥλιος διέρχεται τούς Ζωδιακούς ἀστέρες **Ζυγοῦ, Σκορπιοῦ, Τοξότου.**

Τήν δευτέραν, τήν ὁποίαν ὀνόμασαν **ΥΔΩΡ**, τήν ἀπέδωσαν στήν ἐποχή τήν ὁποία διέρχεται ὁ Ἥλιος τούς Ζωδιακούς **Αἰγόκερω, Ὑδροχόου καί Ἰχθεῖς.**

Τήν τρίτη, τήν ὁποία ὀνόμασαν **ΑΕΡΑ** κατά

ΤΑ ΖΩΔΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΡΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

τήν ὁποία ὁ Ἥλιος ἐξεπροσώπει τήν ἀτμόσφαιρα, τήν ἀπέδωσαν στήν ἐποχή κατά τήν ὁποία ὁ Ἥλιος διέρχεται τούς Ζωδιακούς ἀστέρες **Κριόν, Ταῦρον καί Διδύμους.**

Καί τήν τετάρτην, τήν ὁποίαν ὀνόμασαν **Πῦρ** καί ἐξεπροσώπει τόν Οὐρανό, τήν ἀπέδωσαν στήν ἐποχή κατά τήν ὁποία ὁ ἥλιος διέρχεται τούς Ζωδιακούς **Καρκίνον, Λέοντα καί Παρθένον.**

Τῶν τεσσάρων αὐτῶν ἐποχῶν Βασιλεῖς κυριάρχους ὅρισαν,

τόν ΘΕΟΝ ΔΙΑ,
τοῦ Πυρός καί Οὐρανοῦ
τήν ΘΕΑΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ
τῆς Ἀτμοσφαίρας -Ἀέρος
τήν ΘΕΑΝ ΗΡΑ τοῦ Ὕδατος
τόν ΘΕΟΝ ΑΡΗ τῆς Γῆς

Οἱ τέσσερις αὐτοί Οὐράνιοι Βασιλεῖς ἀνταποκρίνονται πρός τίς τέσσερις καταστάσεις τῆς ὕλης καί εἶναι κυρίαρχοι τῶν τεσσάρων στοιχείων.

Συγχρόνως μέ αὐτά ἐδόθησαν οἱ λοιπές κυριαρχίες πρός τούς ἄλλους ὀκτώ Βασιλεῖς-Θεούς.

Ἔτσι ἑκάστη ἐποχή ἔχει τρεῖς κυριάρχους, οἱ ὁποῖοι βασιλεύουν μαζί ἐπί τῆς ἐποχῆς τους, διαιρέσαντες αὐτήν σέ τρία ἴσα μέρη, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἔλαβε ἀνά ἕνα.

Οἱ Βασιλεῖς αὐτοί ἔστησαν τούς θρόνους τους κατ᾽ ἀκολουθίαν ἐπί τῶν δώδεκα σημείων τοῦ Ζωδιακοῦ καί ὡς ἐκ τῶν γνωστῶν λόγων ἐρχό-μενοι σέ εὐθυγραμμίαν μετά τοῦ Ἡλίου καί τῆς Γῆς μεταβιβάζουν ἐπ᾽ αὐτῆς, τῆς Γῆς, τίς δυνάμεις τους.

Ὡς ἐκ τῆς μεταπτώσεως ὅμως τοῦ ἄξονος τῆς Γῆς, ἐνῶ αὐτοί εἶναι πάγιοι Βασιλεῖς, ἡ κυριαχία τους ἀλλάσσει φάσι κατά τίς ἐποχές τοῦ ἔτους καί ἡ ὀπισθοδρόμησις αὐτή, τήν ὁποία ὑφίστανται οἱ Βασιλεῖς τοῦ Πυρός πρός τό σημεῖο τό ὁποῖον κατέχουν οἱ Βασιλεῖς τῆς Ἀτμοσφαίρας-Ἀέρος, ἐπιφέρουν μεγίστη μεταβολή στίς λειτουργίες τοῦ Ἀέρος καί ἔτσι τό στοιχεῖο αὐτό ἀπολεπτύνεται περισσότερο καί καθίσταται γοργότερα ἐν τῇ ἐξελίξει του, συντρέχον συγχρόνως ὅλες τίς μορφές τῆς ὑπ᾽ αὐτόν δρώσης Φύσεως νά μεταβάλλουν λειτουργίες καί νά καθίστανται θειότερες.

Ὡς ἐκ τῆς τοιαύτης μεταδόσεως τῶν τεσσάρων Βασιλειῶν τῶν τεσσάρων στοιχείων καί τῶν ἐντεῦθεν διαφορετικῶν τους ἐπιδράσεων ἐπί τῶν ἐπιφανειῶν τῆς Γῆς, δημιουργοῦνται νέες φυτικές καί ζωικές μορφές αὐτῆς καί ἀπόλλυνται ἄλλες. **Αὐτό τό ὁποῖον συμβαίνει μεταξύ Πυρός καί Ἀέρος ἐπίσης συμβαίνει μεταξύ Ἀέρος καί Ὕδατος καί μεταξύ Ὕδατος καί τῆς Γῆς καί ἔτσι ἡ Γῆ ἐξελίσσεται ἀεί μετατιθεμένων ἐπί τῶν τεσσάρων ἐποχῶν τοῦ ἔτους τῶν Βασιλειῶν τοῦ Οὐρανοῦ.** Ἐάν δέν συνέβαινε τοῦτο, οἱ μορφές θά ἦσαν πάγιες καί ἡ ἐξέλιξις ὄχι σταθερή καί ἀναλλοίωτη.

Μή γνωρίζοντες ὅμως τούς λόγους αὐτούς, οἱ μετά τούς μεγάλους Μάγους καί ἐντεῦθεν σοφοί, προσεκόλλησαν τούς ἀστερισμούς, παρά τήν Φύσι, σέ πάγιους μῆνες, διότι οἱ ἀστερισμοί μετακινούμενοι δέν θά ἠδύναντο νά σταθοῦν ἐπί σταθερόν σημεῖον καί **ἐπεκράτησε ἕνα σύστημα ὄχι φυσικό, παρά τίς ὑποδείξεις τῶν ἀρχαίων μάγων οἱ ὁποῖοι δέν ἐλάμβαναν σταθερούς μῆνες στούς ὑπολογισμούς τους, ἀλλά ἐλάμβαναν πάντοτε ὑπ᾽ ὄψιν τό σημεῖο τοῦ Οὐρανοῦ ἐπί τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ὁ Ἥλιος καί τήν σταθερή ἐπ᾽ αὐτοῦ Βασιλεία.**

Ὁ κόσμος τοῦ ὑπεράνω ἡμῶν δρῶντος πνεύματος ἐπειδή δέν ἠδύνατο νά ἐμφυσήσῃ στίς διάνοιες τῶν ἀνθρώπων ὅλων τήν ἀλήθεια αὐτήν, οὔτε νά ρυθμίζῃ τίς ἐνέργειές τους παρά τήν Φύσι, κατά συνθήκη ἐδέχετο τίς δοξασίες τῶν ἀνθρώπων καί δι᾽ ἄλλων συνθηκῶν ἐκανόνιζε τήν ἐπί τῶν ἀνθρώπων δρᾶσι του.

Ἡ σταθερά βάσις λοιπόν τῶν Βασιλειῶν τοῦ Οὐρανοῦ ἐπί τῶν Ζωδιακῶν ἀστέρων καί ἡ κυριαρχία τους κατά τήν στιγμή εὐθυγραμμίσεως τῆς Γῆς διά τοῦ Ἡλίου πρός αὐτές, ἐκρίθη ὑπό τῶν σοφῶν ἡ ὀρθοτέρα καί πάντα τά μυστήρια τήν ἐδέχθησαν προκειμένου νά τελέσουν τίς φυσικές ἑορτές τους ἤ καί κάθε ἄλλη πνευματική ἐργασία, θεωρήσαντες καί συγχρόνως αὐτήν ὡς θεμελιώδη βάσι τῆς ἀστρολογίας. Κατανοεῖται κατ᾽ ἀκολουθίαν ὅτι τά ἀστρολογικά συστήματα ἐξήρτουν τά ἔτη τους ἐκ σταθερῶν σημείων τοῦ Οὐρανοῦ καί ἔτσι οὐδέποτε διελανθάνοντο στήν ἐκτίμησι τῶν ἀληθῶν γεγονότων τῆς Φύσεως. Ἀκόμη καί τά ἐλάχιστα κλάσματα τά ἐναπομένοντα κατ᾽ ἔτος, τά συνυπελόγιζαν καί σέ διάστημα ὡρισμένον, ὅταν συνεπλήρουν μία ἀστρικήν ἡμέραν, κατά τό ἔτος αὐτό προσέθεταν μία ἡμέρα καί ἔτσι οὐδέποτε θά παρετηρεῖτο διαφορά, ἐάν οἱ μεταγενέστεροι ἄνθρωποι δέν ἐστήριζαν τίς Βασιλεῖες τῶν Ζωδιακῶν ἀστέρων ἐπί κινητῶν σημείων.

Τοῦτο ἐάν καί σεῖς τό ἀκολουθήσετε καί εἶναι εὐχερές, διότι δύνασθε νά γνωρίζετε τά ἐκ λεπτῶν κλάσματα τά ὁποῖα ἀφήνουν τά ἔτη, οὐδέποτε θά μετακινήσετε ἔστω καί μίαν μοῖρα τίς Βασιλεῖες τῶν Ζωδιακῶν καί θά κληροδοτήσετε κατ᾽ αὐτόν τόν τρόπο στίς μέλλουσες γενεές στερεόν ἔτος, ἐξαρτώμενον ἐκ τῶν θέσεων τοῦ Ἡλίου ἐπί τοῦ Οὐρανίου κύκλου.

Οἱ ἀρχαῖοι Μάγοι παρ᾽ ὅλον ὅτι δέν εἶχαν γνῶσι περί τῆς ὑπάρξεως τῶν πλανητῶν, Οὐρανοῦ καί Ποσειδῶνος, παρ᾽ ὅλα ταῦτα ὅμως παρεδέχοντο ἐκ μακρᾶς πείρας τά ἀστρολογικά φαινόμενα τά προκύπτοντα ἐξ ἐπιρροῶν πλανητῶν μή γνωστῶν σέ αὐτούς καί δέν ἀπέδιδον αὐτές στούς γνωστούς τους πλανῆτες ἀλλά σέ ἀγνώστους λειτουργίας, δημιουργήσαντες ἔτσι πλεῖστες θεωρίες.

Ἐμεῖς ὅμως, οἱ ὁποῖοι εὐτυχήσαμε νά γνωρίσουμε τήν ὕπαρξί τους, σέ καμμία περίπτωση δέν δυνάμεθα νά τούς ἐξαιρέσουμε, ὅσο καί ἄν ἡ ἐπίδρασίς τους σέ ἐμᾶς εἶναι ἀνίσχυρος. **Φύσει ὑπάρχουν καί ἐνεργοῦν, τοῦτο δέ ἀρκεῖ σέ ἐμᾶς.**

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ «ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ» ΤΟΥ 1906 ΙΔΡΥΟΥΝ ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΑΘΗΝΑ ΥΓΕΙΑ

Στά ἰδεολογικά ρεύματα πού διαμορφώνονταν στίς ἀρχές τοῦ 20ού αἰώνα στήν ἑλληνική πρωτεύουσα, πού ἦταν τό ἐπίκεντρο τῶν ζυμώσεων καί τῆς ἐκφράσεως τῶν ἀνησυχιῶν τῶν φωτισμένων ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς, πρέπει νά καταγραφεῖ καί μιά οἰκολογική κίνηση νέων ἐπιστημόνων. Αὐτοί πρόβαλλαν τήν ἀνάγκη γιά καλύτερη ποιότητα ζωῆς, καθημερινή ἄσκηση, ὑγιεινό τρόπο διαβιώσεως, ἀποφυγή τῶν κακῶν ἕξεων, ὅπως τό κάπνισμα καί ἡ οἰνοποσία, καταπολέμηση της κρεοφαγίας καί γενικότερα ἀρχῶν οἱ ὁποῖες πολλά χρόνια ἀργότερα διαμόρφωσαν τό παγκόσμιο οἰκολογικό κίνημα. Ἡ προσπάθεια αὐτή, ἡ ὁποία ἀποτελοῦσε μέρος τῶν κοινωνικο-πολιτικῶν προβληματισμῶν μιᾶς διακεκριμένης ὁμάδας νέων ἀνθρώπων πού εἶχαν ζήσει καί σπουδάσει οἱ περισσότεροι στό ἐξωτερικό, ἔλαβε τή μορφή Συλλόγου, Ἀδελφότητας ὅπως ἀποκαλοῦνταν ἐκείνη τή ἐποχή, μέ τήν ὀνομασία "**Ἀθηνᾶ - Ὑγεία**". Ἡ πρώτη συνάντηση περίπου πενήντα μελῶν τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας - μεταξύ τῶν ὁποίων καί δέκα γυναῖκες - γιά τήν σύσταση τοῦ Συλλόγου, ἔγινε τόν Δεκέμβριο 1906 στίς ἐγκαταστάσεις τῆς "Εταιρείας Φίλων τοῦ Λαοῦ".

Ἀνάμεσα στούς πρωτοπόρους ἐκείνους οἰκολόγους βρίσκονταν σοσιαλίζοντα πρόσωπα τῆς ἑλληνικῆς διανοήσεως, πού ἀνῆκαν στόν "προοδευτικό" κόσμο τῆς ἐποχῆς καί διαμόρφωσαν τίς ἑπόμενες δεκαετίες τήν πολιτιστική ζωή τῆς χώρας, ἐνῶ συμμετεῖχαν καί στίς σημαντικότερες πολιτικές, πνευματικές καί κοινωνικές διεργασίες πού ἀναπτύχθηκαν στόν περίγυρο τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου. Μεταξύ τῶν πρωτοστατῶν, ὁ λογοτέχνης λαογράφος καί κοινωνιολόγος Ἄγις Θέρος, ὅπως ἦταν τό ψευδώνυμο τοῦ Σπύρου Θεοδωρόπουλου, συντάκτη καί εἰσηγητή τῆς πρώτης ἐργατικῆς νομοθεσίας ἐπί Βενιζέλου, ἐκ τῶν ὀργανωτῶν τῶν Ἐργατικῶν Κέντρων Ἀθηνῶν καί Πειραιῶς καί ἀργότερα βουλευτή τῶν Φιλελευθέρων. Κοντά του ἡ πρωτοπόρος φεμινίστρια καί μετέπειτα σύζυγός του μουσικολόγος καί κοινωνιολόγος Αὔρα Θεοδωροπούλου. Ἐπίσης, ὁ δημοκρατικός νομομαθής, δημοσιογράφος καί πολιτικός Γεώργιος Φιλάρετος, ἱδρυτής τῆς ἐφημερίδας "**ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ**" (1908-1910) καί πρῶτος οἰκιστής τῆς Καλλιθέας, στόν ὁποῖο μάλιστα ὀφειλόταν καί ἡ τελική διαμόρφωση τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἀδελφότητας "Ἀθηνᾶ - Ὑγεία". Μερικοί ἀπό τούς πιό ἐνδιαφέροντες σκοπούς τοῦ Συλλόγου δημοσιεύθηκαν στόν Ἀθηναϊκό Τύπο προκαλῶντας θετικά ἀλλά καί ἀρνητικά σχόλια.

Οἱ δέκα βασικές ἀρχές πού περιλαμβάνονταν στο καταστατικό τῆς Ἀδελφότητος ἦταν:

1) Ἀερισμός συνεχής δι' ἡμέρας καί νυκτός. 2) Ἡλιόλουτρα, γυμναστικαί ἀσκήσεις, ὑπαίθριος διαμονή κατά τό ἐφικτόν. 3) Ὑδροθεραπεία διά ψυχροῦ ἤ χλιαροῦ, ποσίμου ἤ θαλασσίου ὕδατος, ἐν ὑπαίθρῳ ἤ κατ' οἶκον. 4) Καταπολέμησις κρεοφαγίας, καπνίσματος, οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. 5) Χρῆσις ἐνδυμασίας ἀνέτου καί προσφόρου ὅσο τό δυνατόν εἰς τοῦ ἀνθρώπου τήν φύσιν. 6) Διακανονισμός λογικῆς ἐναλλαγῆς ὡρῶν ἐργασίας καί ἀναπαύσεως. 7) Ψυχαγωγίαι ἁρμόδιαι, μή παροξύνουσαι μέν τό νευρικόν σύστημα, μή καταπονοῦσαι δέ τό σῶμα ἐν γένει. 8) Καταπολέμησις τῆς ἀγαμίας καί ὑποστήριξις τοῦ γάμου.

Πάντως, ὀγδόντα χρόνια ἀργότερα, τό 1996, ἕνας ἄλλος Ἀθηναῖος ἐπιστήμονας - μέ σχεδόν ἴδιους σκοπούς- ἵδρυσε τέσσερα Κέντρα Πρόληψης τῆς Ἐξάρτησης καί Ἀγωγῆς Ὑγείας. Πρόκειται γιά τόν γνωστό ψυχίατρο Κωστή Μπάλα, στόν ὁποῖο ἀνήκει ἡ πατρότητα τῶν Κέντρων πού ἱδρύθηκαν μέ τήν ὀνομασία "Ἀθηνᾶ - Ὑγεία".

Θά ὑπάρξει ἡ Πλατωνική Πολιτεία τό 4000 μ.Χ. στή Γῆ;

Τό **1921** ὁ Ἐλβετός φιλέλληνας Πάουλ Ἀμαντέους Ντῆναχ, μετά ἀπό ἕνα ἀτύχημα πέφτει σέ ληθαργικό ὕπνο (κλινικά νεκρός γιά 15 λεπτά). Ἡ συνείδησή του διολισθαίνει μπροστά στόν χρόνο. Βρίσκεται στό ἔτος 3.906 μ.Χ. διατηρῶντας ὅμως τήν συνείδηση τοῦ ἑαυτοῦ του. Εἶναι μεταβιωμένος στόν φυσικό ἐπιστήμονα Ἀνδρέα Νόρθαμ. **Γνωρίζει** τότε καί μᾶς μεταφέρει τά ἱστορικά γεγονότα πού συγκλόνισαν τήν ἀνθρωπότητα ἀπό τό 2000 ἕως τό 4000 μ.Χ. Ἀναφέρεται στά ἐπιτεύγματα τοῦ μεγάλου ἐκείνου πολιτισμοῦ τῆς 4ης χιλιετηρίδος στόν ὁποῖο θά ζήσουν οἱ μακρινοί ἀπόγονοι τῶν σημερινῶν Εὐρωπαίων. Ὁραματίζεται μιά Πανοικουμένη μέ ἰδιότυπο σοσιαλισμό, ὑπό τήν αἰγίδα τῶν Εὐρωπαίων ἡ ὁποία διαβιώνει μέσα σέ μιά ἀνώτατη πνευματική ζωή –παράλληλη μέ τήν ὑλική εὐημερία. Ὁ λυρικός λόγος, ἡ καλλιτεχνική δημιουργία, ὁ φιλοσοφικός στοχασμός, ἡ μεταφυσική πίστη, καί ὅλες ἐν γένει οἱ ἀξίες καί τά ὑψηλά ἰδανικά φθάνουν στό ἀπόγειό τους.

Τό 3906 μ.Χ., Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ, Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΓΗΣ (κάπου στή νότιο Εὐρώπη στήν περιοχή τῆς Μεσογείου) κατοικεῖται ἀπό 6.000.000 ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι εἶναι τό ἀπαύγασμα τοῦ πνευματικοῦ κόσμου τῆς ὑδρογείου. **Ἐκεῖ ὁ HOMO SAPIENS-SAPIENS** (Ἀλέξης Βόλκυ) **μεταμορφώνεται (ἀποκτῶντας τήν ΥΠΕΡΟΡΑΣΗ, τήν ἄμεση φώτιση καί ἐπαφή μέ τό ΦΩΣ) σέ HOMO OCCIDENTALIS - NOVUS, τόν νέο ἄνθρωπο μέ ἀνατομικές ἀλλαγές στά κυριώτερα ἐγκεφαλικά κέντρα. Ὁ Πάουλ Ἀμαντέους Ντῆναχ**, κατέγραψε τήν ἐμπειρία του καί παρέδωσε τά χειρόγραφά του στά Γερμανικά, στόν μετέπειτα πρύτανη τῆς Παντείου, Γ. Παπαχατζῆ, τόν μεταφραστή, σχολιαστή, τοῦ ἐκπληκτικοῦ αὐτοῦ σύγχρονου (προφητικοῦ ἤ ἱστορικοῦ;) κειμένου. Πάντως τά ὅσα ἀναφέρει ὁ Ντῆναχ (λέηζερ, πυρηνική ἐνέργεια, θερμοπυρηνική ἔκρηξη, τρισδιάστατες εἰκόνες κ.ἄ.) ἀπό τό 1921 ἕως τό 2000 ἔχουν ὅλα ἐπαληθευθεῖ.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΟΤΑΝ Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Πρός τά ποῦ βαδίζει ἡ κοινωνική ἱστορία τῆς Εὐρώπης καί ἡ ἱστορία; Τό ὡραιότερο δῶρο γιά κάθε ἐποχή. Ἀξίζει νά 'χετε γιά συντροφιά σας τήν ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ τοῦ Π. Ἀ. Ντῆναχ (Κείμενα ἐφαρμοσμένης μελλοντολογικῆς κοινωνιολογίας καί μεταφυσικῆς ἀναζητήσεως)

Ἐσωτερική μορφή: Σελίδες ταξιδιωτικῆς πεζογραφίας. Ἕνα λογοτέχνημα ποιότητος, ἕνα ἐξαίσιο ταξίδι στίς κυριώτερες περιοχές τῆς κεντρικῆς καί δυτικῆς Εὐρώπης μιᾶς συγκεκριμένης μελλοντικῆς ἐποχῆς, ὅπου ὁ συγγραφέας, ὄχι μονάχα ἔζησε στό κοινωνικό της περιβάλλον, ἀλλά καί εἶδε *«σάν σέ πανοραμική ὀθόνη»* (σελ. 417) (καί διάβασε καί σέ βιβλία ἱστορίας) κι ὅλα τά ἐνδιάμεσα περιστατικά (ἀπ' τόν 20ό αἰῶνα καί πέρα).

Βαθύτερη οὐσία: Ἰδιότυπα σοσιαλιστική Πανευρώπη (καί οἰκουμένη). Οἱ ἱστορικές τύχες τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης (**21ος ἕως 39ος αἰ.**) καί ἡ παραλληλόδρομη ἰσόχρονη ἐξελικτική πορεία τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Σάν ἕνα θαυμάσιο δραματικό θέαμα ἐκτυλίσσονται τά αὐθεντικά περιστατικά, τά ἀληθινά γεγονότα, πού θα πραγματοποιηθοῦν –τόσον τά πιό κοντινά μας ὅσο καί τά χρονικά ἀπώτερα– μέσα στό πολιτιστικό καί κοινωνικό κλῖμα τῆς μακρινῆς ἐκείνης μελλοντικῆς ἐποχῆς, πού θά τήν ζήσουν οἱ ἀπόγονοι τῶν τωρινῶν Εὐρωπαίων, ἐκτυλίσσονται μπροστά στά μάτια τῆς ψυχῆς τοῦ προικισμένου μέ πνευματική καλλιέργεια ἀναγνώστη. Ἀρκεῖ νά ἔχει ἀποφασίσει τό προσεκτικό διάβασμα.

Παραδεκτές ἑρμηνεῖες: Εἴτε ἕνα ἀπό τά σπανιώτερα φαινόμενα παραψυχολογίας –μέ *«ἀναμνήσεις προϋπάρξεως»* καί μέ παλίνδρομη πνευματική πορεία μιᾶς ἀτομικότητας μέ ἰσχυρό ψυχοδυναμισμό διά μέσου μεγάλων χωρονικῶν διαστημάτων– εἴτε (γιά ὅσους δέν πιστεύουν στά μεταψυχικά) μελλοντολογικές ἐνοράσεις μέ ἐκπληκτικές ἱκανότητες προγνώσεως. Μεταξύ ἄλλων, ἀπεικονίζει ὁ συγγραφέας (σελ. 492 καί 493) καί τήν **τελική ἔκβαση προαιωνίων διενέξεων ἀνάμεσα στίς δύο γειτονικές χῶρες ἑκατέρωθεν τοῦ Αἰγαίου. Ζωντανές «ἐμπειρίες» πού τίς «εἶδε» καί τίς «ἔζησε» ὁ συγγραφεύς.**

ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΔΟΣΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

Όταν κάποτε θά φύγω ἀπό τοῦτο τό φῶς, θά ἑλιχθῶ πρός τά πάνω ὅπως ἕνα ρυάκι πού μουρμουρίζει. Κι ἄν τυχόν κάπου ἀνάμεσα στούς γαλάζιους διαδρόμους συναντήσω ἀγγέλους, θά τούς μιλήσω ἑλληνικά, ἐπειδή δέν ξέρουνε γλῶσσες. Μιλᾶνε μεταξύ τους μέ μουσική.

Καταγγέλλουμε δημόσια τήν συνεχιζόμενη τά τελευταῖα 1800 χρόνια, πολιτική μίσους καί φθορᾶς εἰς βάρος τῆς πανάρχαιας πατρώας κληρονομιᾶς τῶν Ἑλλήνων.

Σᾶς προτείνουμε νά υἱοθετήσετε καί νά προβάλλετε στό περιβάλλον σας ἕνα ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΟΝΟΜΑ. Κάνετε ἕνα δῶρο στήν ὡριμότητά σας, τό ἀξίζετε! Μέχρι σήμερα ἔχουν τολμήσει χιλιάδες συμπατριῶτες μας καί ἑλληνόψυχοι τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἡ ὀνοματοδοσία εἶναι μέρος τῆς πολιτιστικῆς μας κληρονομιᾶς γι' αὐτό μᾶς ἀφορᾶ ἄμεσα. Πάρτε την στά χέρια σας καί μεταβιβάστε την στά παιδιά σας. Κάντε τήν ἀτομική σας ἀντίσταση. Ἡ υἱοθέτηση ἑνός Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ὀνόματος εἶναι μία ἀντίσταση χαμηλῶν τόνων ἀλλά ὑψηλῶν προδιαγραφῶν, σᾶς ταιριάζει!

Τό θέμα τῆς ὀνοματοδοσίας εἶναι σοβαρότερο ἀπό τήν ἐπιστροφή τῶν μαρμάρων! Ἡ λεξιπενία ἔχει ἐπιβληθεῖ καί στήν ὀνοματοδοσία μας, *Γιάννης, Γιῶργος, Βασίλης, Νίκος, Μαρία, Κατερίνα,* ὀνομάζεται τό 80 τοῖς ἑκατό τῶν Ἑλλήνων. Διαλέξτε, υἱοθετῆστε, τιμῆστε καί προβάλλετε στό περιβάλλον σας, ἕνα εὔηχο, νοηματικό ἑλληνικό ὄνομα ἀπό τά 20.000 καί πλέον, πού ἔχουν καταγραφεῖ. Εἶναι δική σας προσωπική ὑπόθεση!

Αἰθερία, Ἀπολλώνιος, Ἀστραία, Ἀσπασία, Ἀσκληπιάδης, Ἀντιγόνη, Ἀθηναΐς, Αἰακός, Ἀριάδνη, Ἀχιλλεύς, Βριτόμαρτις, Δανάη, Δευκαλίων, Εὐρυνόμη, Ἕκτωρ, Ἥβη, Ἡροφίλη, Ἡφαιστία, Ἡφαιστίων, Ἠώ, Θάλεια, Θέμις, Δάειρα, Δήμητρα, Διαγόρας, Διώνη, Ἐρατώ, Ἑρμείας, Ἡρακλῆς, Ἰάσων, Ἴκαρος, Ἰφιγένεια, Ἰφιάνασσα, Ἴων, Καλλικράτης, Καλλιστώ, Λεωνίδας, Λητώ, Μυρτώ, Νεφέλη, Ὀδυσσέας, Πανδίων, Παρμενίδης, Πείρανθος, Πρόκλος, Ραδάμανθυς, Σεμέλη, Σοφία, Ὑάκινθος, Φαέθων, Φαῖδρος, Φιλομήλα, Ὠρίων ...

Ἐάν θέλετε νά βαπτίσετε ἕνα παιδί ἁπλά δηλώνετε τό ἀρχαῖο ὄνομά του στό ληξιαρχεῖο. Νομικά δέν χρειάζεται θρησκευτικό βάπτισμα. Μιμηθεῖτε τούς ἑκατοντάδες Ἕλληνες γονεῖς πού τό ἔχουν ἤδη πράξει!

Ἀπό τό 1991, στίς μεγάλες Φυσικές Ἑορτές Ἰσημερίες καί Ἡλιοστάσια, πραγματοποιοῦνται ὀνοματοδοσίες. Ἐάν θέλετε καί ἐσεῖς νά υἱοθετήσετε ἕνα ἀρχαῖο ἑλληνικό ὄνομα ἐπικοινωνῆστε μαζί μας. Ἀθηνᾶ Ὑγεία (Μη Κερδοσκοπικό Σωματεῖο. Τηλ.: 210.52.37.543)

Η ΔΙΑΣΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΚΑΙ Η ΠΛΗΡΗΣ ΚΑΤΑΝΟΗΣΙΣ ΑΥΤΗΣ, ΘΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΕΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑΣ ΓΕΝΕΑΣ ΤΟ ΒΑΘΡΟΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ ΘΑ ΣΤΗΡΙΧΘΕΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΓΕΝΟΣ ΔΙΑ ΝΑ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΤΗΣ ΑΝΕΛΙΞΕΩΣ ΑΥΤΟΥ, ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΧΩΡΑΣ ΤΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ, ΤΗΝ ΟΔΟΝ Η ΟΠΟΙΑ ΘΑ ΦΕΡΕΙ ΤΑΣ ΓΕΝΕΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΟΛΑΥΣΙΝ ΠΑΣΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΗΣ ΧΑΡΑΣ, ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ. Σ. Νάγος

ΑΘΗΝΑ ΥΓΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟ - ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ

Ἐπειδή ἡ ἀρχαία Ψυχή ζεῖ μέσα μας ἀθέλητα κρυμμένη, καί θεραπεύει ἀπό πάντα καί γιά πάντα τόν ΗΛΙΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ -ὁραματιζόμενη τήν ἐγκαθίδρυση τῆς Ἀληθείας, Ἰσότητος, Ἐλευθερίας, Γνώσεως καί Ἁρμονίας σέ ὅλο τόν κόσμο, - ἀκολουθώντας τήν ἀρχαία Ὀρφικοπυθαγόρεια παράδοση - συστήσαμε μέ τίς ἀρχές αὐτές τό Σωματεῖο ΑΘΗΝΑ ΥΓΕΙΑ.

Σκοποί τοῦ Σωματείου μας εἶναι:

1. Ἡ ἔρευνα, μελέτη, παρουσίαση, ὑποστήριξη καί διάδοση τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, θρησκείας, φιλοσοφίας, ἐπιστήμης, ἱστορίας, γραμματείας, παιδείας, γλώσσας, τέχνης καί τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ τρόπου ζωῆς (εὖ ζῆν, ζῆν κατά φύσιν), καθώς καί ἡ (στή σύγχρονη ἐποχή) θεωρητική καί βιωματική ἐφαρμογή τῶν ψυχικῶν, κοινωνικῶν καί ἐκπαιδευτικῶν ἐκφράσεων τῶν ἐξ ὅλων αὐτῶν γνώσεων καί διδαγμάτων.

2. Ἡ ὑποστήριξη, προβολή, παρουσίαση καί ἐνεργοποίηση, σέ μή κερδοσκοπική βάση, τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος, μέσα ἀπό τούς πολιτισμικούς θεσμούς, πατρῷα ἑλληνικά ἔθιμα καί παραδοθεῖσες λειτουργίες τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητας, ὅπως προκύπτουν ἀπό τά κείμενα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γραμματείας καί τά μνημεῖα τῆς ἀρχαιότητας καί ἡ ἕνωση τοῦ πνεύματος αὐτοῦ καί τῆς παραδόσεως, μέ τή σύγχρονη ἐποχή, μέσῳ θεατρικῶν, πολιτιστικῶν δρωμένων, μέ ἔρεισμα τήν σοφία τοῦ παρελθόντος, τίς προτάσεις, ἐξελίξεις καί ἀνησυχίες τοῦ παρόντος καί τόν ὁραματισμό γιά τό μέλλον τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ καί τῶν παντοίων κοινωνικῶν θεσμῶν του, ἰδίως στό ἑλληνικό περιβάλλον καί δή αὐτό τῆς νεολαίας.

**Τό Σωματεῖο ἔχει ὡς στόχο τήν δημιουργία σχολικοῦ συγκροτήματος καί τήν ἀνέγερση ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Θείας Φύσεως.
Πρός τοῦτο καλοῦμε ὅλους τούς Ἰδεολάτρες καί Φυσιολάτρες τῆς Φιλοσοφικῆς Θρησκείας τῶν Ἑλλήνων, τῆς Πνευματόδοξης Ἑλληνικῆς Παραδόσεως, νά σταθοῦν ἀρωγοί.
Τό Σωματεῖο ἀναζητεῖ ἀκίνητο ἤ οἰκόπεδο γιά τήν πραγματοποίηση τῶν σκοπῶν του. Δέχεται ἐπίσης δωρεές καί χορηγίες.**
Πληροφορίες: Στουρνάρα 57, 104.32 Ἀθήνα. Τηλ.: 210. 52.37.544

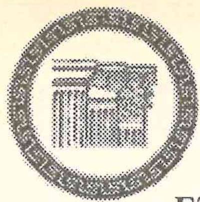
3. Ἡ ἀνάδειξη τοῦ χρηστικοῦ κοινωνικοῦ καί ἐθνικοῦ χαρακτῆρα τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν μνημείων, ἔργων καί ἀρχαιολογικῶν χώρων, ἔτσι ὥστε νά καταστοῦν λειτουργικά καί ταυτόχρονα ἐκπαιδευτικά γιά τόν σύγχρονο ἄνθρωπο καί ἰδιαίτερα γιά τούς νέους.

4. Ἡ διεκδίκηση τῆς δυνατότητας ἄμεσης πρόσβασης καί χρήσης τῶν ὡς ἄνω στοιχείων τοῦ ἑλληνικοῦ ἀρχαίου κλασικοῦ πολιτισμοῦ, γιά τήν διενέργεια ἑλληνοπρεπῶν πολιτιστικῶν δρωμένων καί ἐκπαιδευτικῶν προσεγγίσεων καί παρουσιάσεων, μέ ἀπόλυτο ἦθος καί σεβασμό πρός τό πνεῦμα τοῦ περιβάλλοντος καί τό νόμο.

5. Ἡ ἐφαρμογή τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ ἀνθρωπιστικοῦ ἰδεώδους.

6. Ἡ προβολή καί κατανόηση τῆς σημαντικῆς τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ὀνομάτων καί ἡ χάριν τῆς ἑλληνικῆς παράδοσης καί πολιτισμοῦ διάδοση καί συμβολική υἱοθεσία τους.

Πρός τοῦτο καλοῦμε ὅλους τούς Ἕλληνες, στήν σκέψη, τά συναισθήματα καί τίς πράξεις νά ἐγγραφοῦν φίλοι τοῦ Σωματείου μας καί νά συνδράμουν στίς ἐργασίες μας γιά τήν ἀνάδειξη τῆς θείας πνευματικῆς μας κληρονομιᾶς.

Τί εἶναι τό Ἰδεο-θέατρον; Κέντρον Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας Γλώσσας καί Τέχνης.

Τό ΙΔΕΟ-ΘΕΑΤΡΟΝ δημιουργήθηκε τό 1991 ἀπό τόν ἠθοποιό καί πανεπιστημιακό δάσκαλο Ἀ. Ἀναστασάκη - Ραδάμανθυ. Εἶναι θεατρικός-ἐκπαιδευτικός - ἐκδοτικός ὀργανισμός πού ἔχει ὡς βασικό σκοπό τήν παρουσίαση τῆς Πνευματικῆς Παραδόσεως τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, μέσῳ τῆς Τέχνης, καί εἰδικῶν ἐκπαιδευτικῶν προγραμμάτων καί ἐκδόσεων.

❈ **Πραγματοποίησε ἀπό τό 1991-2006 περισσότερες ἀπό 2.500 ἐκδηλώσεις στήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό, κάνοντας εὐρύτερα γνωστή τήν σημαντική τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης - Ἐπιστήμης - Τέχνης - Φιλοσοφίας - Ἱστορίας καί Θρησκείας. Ἀπετέλεσε κατ' αὐτόν τόν τρόπο τήν ποιοτικώτερη ἀλλά καί μεγαλύτερη ἐκδήλωση σέ κοινωνικό ἐπίπεδο τοῦ νέου ρεύματος τῆς δεκαετίας 1991-2001 γιά τόν Ἑλληνικό Πολιτισμό.**

❈ Παρουσίασε στό θέατρο ἀπό τό 1991 μέχρι σήμερα σέ θεατρική διασκευή καί σκηνοθεσία Ρ. Ἀναστασάκη τά ἔργα τοῦ Ἀ. Ἀσημακόπουλου: **ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΜΑΘΗΤΕΙΑ, ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΟΙΔΙΠΟΔΑ ΣΤΟΝ ΘΗΣΕΑ καί ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ ΟΡΕΣΤΗ Πλάτωνος: ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ΦΑΙΔΩΝ, ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ καί ΦΑΙΔΡΟΣ - Ὀρφέως ΛΟΓΟΙ ΙΕΡΟΙ καί ΥΜΝΟΙ.** Τά ἔργα παρουσιάσθηκαν στόν Λυκαβηττό - Βεάκειο - Κατράκειο, σέ ἀρχαῖα θέατρα καί Φεστιβάλ τῆς Ἀττικῆς, ἀλλά καί σέ περιοδεία σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα. **Ἐπίσης παρουσίασε ὑπό τήν μορφή θεατρικῶν ἀναλογίων μέ ἀναλύσεις καί σχόλια τήν ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ, τό σύνολο τῶν ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΩΝ , τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ, τοῦ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ, καθώς καί δεκάδες κείμενα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γραμματείας.**

❈ Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1994 δημιουργεῖ τίς **"ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ" στήν Αἴθουσα Τελετῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβείου Πολυτεχνείου** συνεργαζόμενος μέ τό Ἵδρυμα. Παράλληλα διοργανώνει περιηγήσεις σέ Ἀρχαιολογικούς Χώρους καί στά Ἱερά τῶν Ἑλλήνων, στήν Ἑλλάδα ἀλλά καί στό ἐξωτερικό, μέ εἰδικές ξεναγήσεις καί συνέδρια.

❈ **Τόν Ἰούνιο τοῦ 1994 στό θέατρο τοῦ Λυκαβηττοῦ μετά τό τέλος τῆς παραστάσεως "ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ" ἀνακοινώνει τήν δημιουργία μαθημάτων γιά τήν Ἀρχαία Ἑλληνική Γλῶσσα καί τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1994 ἱδρύει τήν "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ", "Ἕνα ὅραμα πού γιά πρώτη φορά ὑλοποιήθηκε στήν Νεώτερη Ἑλλάδα, σέ συνεργασία μέ τήν "Βιβλιοθήκη τῶν Ἑλλήνων". Σκοπός, ἡ διδασκαλία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης σέ παιδιά Δημοτικοῦ καί ἐνηλίκους.** Παράλληλα ἐκδίδει τήν τριμηνιαία τότε, ἐφημερίδα **ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ.** Δύο χρόνια μετά παραιτεῖται διαφοροποιώντας τήν θέση του ἀπό τούς συνεργάτες του..

❈ Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1996 **ἀναλαμβάνει τήν ὑποστήριξη προτάσεως Ἱσπανῶν Εὐρωβουλευτῶν γιά τήν καθιέρωση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καί παιδείας στήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση, συνεργαζόμενος μέ τό ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ καί συγκεντρώνει 350.000 ὑπογραφές Ἑλλήνων πολιτῶν, τίς ὁποῖες παρουσίασε στήν Βουλή τῶν Ἑλλήνων.**

❈ Τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1996 **δημιουργεῖ τήν ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ** γιά τήν διδασκαλία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης **σέ παιδιά Δημοτικοῦ διά μέσου τῶν Ὁμηρικῶν Ἐπῶν, τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καί Μυθολογίας σέ παιδιά ἀπό 5-15 ἐτῶν.** Παρουσίασε μέ τό παιδικό τμῆμα σέ θεατρικό δρώμενο τήν Α' ραψωδία **τῆς Ἰλιάδος, τήν ραψωδία α' τῆς Ὀδυσσείας, τήν Ἀπολογία Σωκράτους τοῦ Πλάτωνος, τά Ἀργοναυτικά τοῦ Ὀρφέως, τήν Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους κ. ἄ.**

❈ Τόν Φεβρουάριο τοῦ 1996 συνεργάζεται στήν δημιουργία τῶν **"ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΩΝ"** Ἀρχαῖο Ἑλληνικό Δεῖπνο μέ μουσική, χορό καί φιλοσοφικούς διαλόγους.

❈ Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1998 **δημιουργεῖ ἐκδοτικό οἶκο,** παρουσιάζοντας σπανιώτατες μελέτες γιά τήν Ἑλληνική Φιλοσοφία-Μυθολογία - Πυθαγορισμό - Ἀρχαία Θρησκεία - Ὀρφισμό, ἀλλά καί ΟΜΗΡΟ - ΠΙΝΔΑΡΟ - ΕΜΠΕΔΟΚΛΗ - ΙΟΥΛΙΑΝΟ - ΠΟΡΦΥΡΙΟ κ..ἄ **καί ἐκδίδει τό τριμηνιαῖο περιοδικό ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ.**

❈ **ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΕΩΣ:** Πέραν τῶν πολυμόρφων ἐκδηλώσεων μέ θέμα τόν Ἑλληνικό Πολιτισμό, τό Ἰδεοθέατρον δημιούργησε σειρά μαθημάτων μέ πανεπιστημιακούς καθηγητές καί ἐρευνητές: ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ μέ τόν Σ. Θεοδοσίου, ΦΥΣΙΚΗΣ μέ τόν Π. Παππᾶ, - Π. Δημοτάκη, ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ μέ τόν Ν. Πουλιανό, ΑΡΧ. ΕΛ. ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ μέ τόν Δ.. Λέκκα, ΕΥΚΛΕΙΔΙΟΥ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑΣ μέ τόν Β. Σπανδάγο, ΑΡΧΑΙΑΣ ΤΕΧΝΟΛΟ ΓΙΑΣ μέ τόν Λ. Σαραγᾶ, ΑΡΧ. ΥΜΝΩΔΙΑΣ μέ τόν Ν. Κωνσταντινόπουλο, ΑΡΡΗΤΟΙ ΛΟΓΟΙ μέ τήν Ἀλτάνη, ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙ ΚΟΙ μέ τήν Ἀ. Κελεσίδου, ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΕΧΝΗΣ μέ τόν **Δ. Λιαντίνη.**

❈ **Ὑποστηρίζει τήν διάδοση τῶν ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ τελώντας ὀνοματοδοσίες σέ κάθε Ἡλιοστάσιο καί Ἰσημερία.**

❈ **Τό ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ ἀπετέλεσε καί ἀποτελεῖ παράδειγμα πρός μίμησιν, ἀφοῦ πολλοί ἑλληνοπρεπεῖς χῶροι πού δημιουργήθηκαν κατόπιν αὐτοῦ, ἐμιμήθησαν τήν λειτουργία του. Ἐπίσης πολλοί νέοι ἀλλά καί καταξιωμένοι ἐρευνητές καί ἐπιστήμονες ἔγιναν εὐρύτερα γνωστοί διά μέσου τῶν ἐκδηλώσεών του. Μέ τίς πολύμορφες ἐκδηλώσεις του, ἔδωσε γνωσιολογικά ἐναύσματα ἀλλά καί ψυχικά ἐρεθίσματα γιά νά στραφοῦν πρός τήν μελέτη τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γραμματείας, Μυθολογίας Θρησκείας καί νά ἀγαπήσουν τό μέτρον καί τό κάλλος τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος χιλιάδες ἄνθρωποι ἐμπνέοντας τίς συνειδήσεις τους.**

❈ **Στό Ἰδεοθέατρον σήμερα διδάσκονται:**

1. **Ὀρφική καί Πυθαγόρειος Μυσταγωγία καί Αὐτογνωσία μέ βάση τά ἀρχαία κείμενα καί τήν ἑρμηνευτική τοῦ νεοπυθαγορείου φιλοσόφου Σ. Νάγου.**
2. **Πλάτωνας μέ σχόλια τοῦ Πρόκλου.**
3. **Ὀρφικοί Ὕμνοι - Ἑλληνική Μυθολογία - Θρησκεία.**
4. **Ἀρχαία Ἑλληνικά γιά παιδιά καί ἐνήλικες.**

❈ **Στό Ἰδεοθέατρον, στά Π.Ε.Κ., στό Πανεπιστήμιο ὁ Ραδάμανθυς Ἀναστασάκης διδάσκει τό μάθημα τῆς ΟΡΘΟΦΩΝΙΑΣ - ΑΓΩΓΗΣ ΛΟΓΟΥ - ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗΣ προσφέροντας στούς δασκάλους, καθηγητές, φοιτητές, ἀλλά καί σέ ἑκατοντάδες ἀνθρώπους πού ἐνδιαφέρονται, ὀργάνωση νοητικοῦ καί φυσικοῦ λόγου καθώς καί ἔκφραση συναισθημάτων.**

ΣΤΙΣ 21 ΜΑΪΟΥ 2004, ΕΓΚΑΘΙΔΡΥΕΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΩΑΣ ΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ, ΠΡΟΣΕΓΓΙΖΟΝΤΑΣ ΜΕ ΔΡΩΜΕΝΟ ΤΗΝ ΟΡΦΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

Τιμοκατάλογος 2006 Τιμές μέ ΦΠΑ 4,5%

Ἐκδόσεις ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

'Ο Ἑλληνικός Δρόμος * Ραδάμανθυ Ἀναστασάκη - Ε. Γαβρᾶ
Στουρνάρη 57 Ἀθῆναι Τηλ.: 2105237543
http://www. ideotheatron.gr * e-mail: ideotheatron@ideotheatron.gr

Ἀρχαία Ἑλληνική Γραμματεία

Ὁμήρου:	ΙΛΙΑΣ	62,70
Ὁμήρου:	ΟΔΥΣΣΕΙΑ	62,70
Ὀρφέως:	ΥΜΝΟΙ (κυκλοφορεῖ καί διπλό CD μέ ἀπαγγελία ὅλων τῶν Ὕμνων στά ἀρχαῖα ἑλληνικά)	26,12
Ὀρφέως:	ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ - ΛΙΘΙΚΑ	12,54
Ἐμπεδοκλέους:	ΑΠΑΝΤΑ - ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΟΣ	12,54
Πινδάρου:	ΕΠΙΝΙΚΟΙ ΑΠΑΝΤΑ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΟΙ - ΝΕΜΕΟΝΙΚΟΙ - ΠΥΘΙΟΝΙΚΟΙ - ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΟΙ	28,22
Σόλωνος:	ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ	17,77
Πλάτωνος:	ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ (κυκλοφορεῖ καί ἠχογραφημένο ὅλο τό ἔργο σέ μετάφραση)	12,54
Πλάτωνος:	ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ - ΦΑΙΔΡΟΣ - ΕΡΩΤΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ (καί ἠχογραφημένο σέ μετάφραση)	8,36
Πλάτωνος:	ΠΟΛΙΤΕΙΑ (περίληψις)	....
Πτολεμαίου:	ΤΕΤΡΑΒΙΒΛΟΣ - ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ	....
Πορφυρίου:	ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ ΑΝΤΡΟΥ	9,41
Πορφυρίου:	ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (διδακτορική διατριβή Ἀ. Γεωργιάδου)	8.36
Λουκιανοῦ:	ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ (ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ - ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΗΛΙΑΝΘΡΩΠΟΥΣ)	7,32
Κέβητος:	ΠΙΝΑΞ - ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ	8,36
Ἰαμβλίχου:	ΤΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥΜΕΝΑ ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ	12,54
Ἰαμβλίχου:	ΠΕΡΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ἤ περί Θεουργίας	35,53
Σαλουστίου:	ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ	9,40
Ἰουλιανοῦ:	ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΩΝ - ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΑ ΗΛΙΟΝ	12,54
Ἰουλιανοῦ:	ΤΑ ΧΑΛΔΑΪΚΑ ΛΟΓΙΑ (Ἰουλιανοῦ τοῦ Χαλδαίου ἤ τοῦ Θεουργοῦ)	20,90
Ἱεροκλέους:	ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ	12,54
Πυθαγορείων:	ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΑ - ΓΝΩΜΑΙ ΧΡΥΣΑΙ	12,54
Πλήθωνος:	ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟ ΖΩΡΟΑΣΤΡΟΥ ΜΑΓΩΝ	7,32
Φιλοσόφων-Μυσταγωγῶν:	ΥΜΝΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΙ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΙ (Σχόλια - ἐπιμ. Π. Γράβιγγερ) (Ὁμήρου - Πρόκλου - Ἑρμοῦ Τρισμεγίστου - Πυθαγορείων - Μαγικαί Ἐπικλήσεις - Συνεσίου)	28,21
Πρόκλου:	ΣΤΟΙΧΕΙΩΣΙΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ	....

Γλῶσσα

Ἀρβανιτοπούλου:	ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΗ	19,86
Ἠ. Νικολούδη:	ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ	12,54
Ἀ. Χαλᾶ:	Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ ΜΑΣ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ	10,45
Ἀ. Χαλᾶ:	Η ΑΠΟΚΡΥΦΟΣ ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ	7,32

Θρησκεία - Μυθολογία - Μυστήρια

Δ. Καλλέργη:	ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΑΘΑΝΑΤΟΙ ΟΛΥΜΠΙΟΙ ΘΕΟΙ	15,68
Δ. Καλλέργη:	ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ (Κρητικά - Μαντεῖα - Ὀλυμπία - Δελφοί - Δωδώνη - Ἄργος)	10,45
Πάπυρος Αἰγυπτιακός:	Η ΜΥΗΣΗ ΣΤΑ ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΟΡΑ (ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΡΙΣΙΩΝ)	7,32
Κ. Κουρτίδου:	ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ (Καβείρια - Διονύσια - Ὀρφικά - Ἐλευσίνια)	16,72
Σ. Μπογδάνου:	ΤΑ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ (Θεσμοφόρια - Διονύσια - Ἐλευσίνια)	....
Σ. Πιμπλῆ:	ΤΑ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ	7,32
Γ. Βογιατζῆ:	ΚΟΥΡΗΤΕΣ - ΔΕΡΒΙΣΣΙΔΕΣ	8,36
Γ. Βογιατζῆ:	ΟΡΦΕΥΣ - ΠΑΓΓΑΙΟΝ - ΡΟΔΟΛΕΙΒΟΣ	8,36
Κ. Κακούρη:	ΤΑ ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΑ (Διδ. διατριβή γιά τά Ἀναστενάρια καί τά Μυστήρια τοῦ Διονύσου)	18,81
Ἰ. Κακριδῆ:	ΑΡΑΙ (Οἱ Κατάρες καί οἱ Προσευχές στήν Ἑλληνική Μυθολογία)	12,54
C. Dupuis:	Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΠΟΥ ΛΑΤΡΕΥΘΗΚΕ ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ	9,41
Ἰ. Ἀναγνώστου:	ΤΑ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ	....
Ἐ. Φλάμου:	ΜΥΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΑ (Περιγραφή μυητικῆς δοκιμασίας)	15,68
Ἀσημακόπουλου:	ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΟΙΔΙΠΟΔΑ (Ἀποσυμβολισμός τοῦ Θηβαϊκοῦ κύκλου)	7,32

Μυσταγωγία - Πυθαγορισμός

Νεοπυθαγόρειος Φιλόσοφος-Μυσταγωγός

Σ. Νάγου:	Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ	12,54
Σ. Νάγου:	ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ	7,32
Σ. Νάγου:	ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΑΚΡΕΟΦΑΓΙΑΣ	9,41
Σ. Νάγου:	ΘΕΟΣ Ἤ ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ - Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ	17,77
Σ. Νάγου:	Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ	19,86
Λ.Τάκα:	ΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ (Βασισμένο στήν Διδασκαλία τοῦ Σ. Νάγου)	10,45
Ἰ. Βασιλῆ:	ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ ΕΝΟΣ ΜΥΣΤΟΥ	13,59
Π. Δρακούλη:	ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΒΙΟΝΟΜΙΑΣ	10,45
Π. Δρακούλη:	ΦΩΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΝΔΟΝ	12,54
Ἀδριανόπουλου:	ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ	9,41
Ἀδριανόπουλου:	Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ	18,81
Δ. Καλλέργη:	ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΟΥΣ, Η ΓΝΩΣΗ, Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ	7,32
Δ. Καλλέργη:	Ο ΥΜΗΤΤΟΣ - ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ	7,32
Ν. Παράσχη:	Η ΖΩΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ - ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ	7,32
Π. Γράβιγγερ:	Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΚΑΙ Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΜΟΥ	56,43
Π. Γράβιγγερ:	Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΩΝ ΔΟΝΗΣΕΩΝ	16,72
Γ. Σακελλαρίου:	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ	26,13
J. Mallinger:	ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ - ΤΑ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΣΤΟΝ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ	14,63
Π. Βασιλειάδου:	Η ΠΛΑΤΩΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ	10,45
Ἰ. Μιχαήλ:	Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 7 (Ο ΙΕΡΟΣ - ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ)	13,59

Μελλοντολογικά

Π. Ντήναχ:	Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ (Η Πλατωνική Πολιτεία τό 4000 μ.Χ.)	62,70
Ν. Ρόμπινς:	ΤΕΛΟΣ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΟΙ - ΚΑΛΕΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΛΗ ΓΗ	15,68

Φιλοσοφία - Ψυχολογία

Ἀδριανόπουλου:	ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ - ΟΡΦΙΣΜΟΣ	17,77
Δ. Ἰωαννίδη:	Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ	....
Σ. Ἰωαννίδη:	ΟΙ ΠΥΘΑΓΟΡΙΔΕΣ	
Π. Καραγιάννη:	ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ	31,35
Λαμπροπούλου:	ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑ - ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ	8,36
Ἄ. Κελεσίδου:	ΣΠΟΥΔΕΣ ΨΥΧΗΣ (Οἱ θέσεις τῶν Ἑλλήνων Φιλοσόφων γιά τήν Ψυχή)	11,50
Ἄ. Κελεσίδου:	ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ (Ἡ ζωή καί τό ἔργο τῶν Προσωκρατικῶν)	11,50
Ἀ. Τανάγρα:	Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	25,08
Μ. Μάκρα:	ΓΝΩΡΙΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΣΟΥ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΧΕΤΥΠΑ	10,45

Ἱστορικά

Στασινοπούλου:	Η ΑΣΠΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ	8,36	Κ. Ρούπη:	ΕΡΜΑ	10,45
Ε. Βαλλερã:	ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΑΘΛΗΤΡΙΕΣ	20,90	Κ. Ρούπη:	ΟΛΒΙΟΝ	7,32
Ε. Σταμάτη:	Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ	———	Κ. Ρούπη:	ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΗ ΕΠΤΑΛΟΓΙΑ	10,45
Μ. Μάκρα:	ΟΙ ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ	8,36			

Παιδικά

Ν. Ἐλάτου:	Ο ΧΑΡΗΣ ΤΟΥ ΘΕΑΓΕΝΗ	12,54
Κωνσταντινίδη:	ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ	7,32
Μ. Μάκρα:	ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΥΚΛΑΜΙΝΑ	9,41

Ξενόγλωσσα

Dido Kallergi:	ANCIENT HELLENIC MYSTERIES	20,90
Rickerson A.Reese:	ANCIENT GREEK WOMEN ATHLETES	10,45

Δ. ΛΙΑΝΤΙΝΗ: ΓΚΕΜΜΑ, ΕΛΛΗΝΙΚΑ, ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟ, ΝΗΦΟΜΑΝΗΣ, ΧΑΣΜΑ ΣΕΙΣΜΟΥ, ΞΕΥΠΝΟΝ ΕΝΥΠΝΙΟΝ, ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΑΓΩΓΗΣ

ΑΦΙΣΣΕΣ: ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ - ΥΓΕΙΑ 4,00 * ΕΡΩΦΑΝΗΣ 4,00

Ἠχογραφημένα κείμενα Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γραμματείας σέ μετάφραση καί ἀρχαία ἑλληνική μουσική.

Ὀρφέως:	ΟΡΦΕΩΣ ΥΜΝΟΙ	29,75
Πλάτωνος:	ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ	20,23
Πλάτωνος:	ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ - ΦΑΙΔΡΟΣ	20,23
Ἐνωδών:	ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ ΟΡΕΣΤΗ	20,23

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ **ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΑ - ΥΓΕΙΑ**
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΟ ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΟΛΑΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΤΕΥΧΗ ΣΕ 2 ΤΟΜΟΥΣ ΕΚΑΣΤΟΣ 41,80 Ε

ΕΝΩΔΩΝ ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ ΟΡΕΣΤΗ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ - ΦΑΙΔΡΟΣ ΕΡΩΤΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΜΟΝΑΧΗ ΕΓΝΟΙΑ Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΟΥ ΣΤΙΣ ΑΜΜΟΥΔΙΕΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ - ΔΗΜΟΤΙΚΟ - ΓΥΜΝΑΣΙΟ

ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ

Τό Ἰδεοθέατρον, ὁ δημιουργός τοῦ πρώτου σχολείου γιά τήν διδασκαλία τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης παίδων καί ἐνηλίκων, παρουσιάζει νέο πρότυπο κύκλο μαθημάτων μέ στόχο ΤΗΝ ΒΙΩΜΑΤΙΚΗ ΕΚΜΑΘΗΣΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ.

Ἕνα μοναδικό ἐπιμορφωτικό μάθημα - δρώμενο μέ στόχο τήν γνώση τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης καί Μυθολογίας καί διά τῆς μιμήσεως, τήν δημιουργία ἑλληνικῶν προτύπων. Διδάσκονται: Ἰλιάς - Ὀδύσσεια - Ἀρχαία Ἑλληνική Γλῶσσα Ἐτυμολογία - Ὀρθοφωνία - Ἀπαγγελία - Μυθολογία

μέ τήν Εὐρυνόμη Γαβρᾶ (Ἐκπαιδευτικό - ὑπ. Δρ. Φιλοσοφίας)
καί τόν Ραδάμανθυ Ἀναστασάκη
(Διδάσκοντα Παιδαγωγικοῦ Τμήματος Παν/μίου Αἰγαίου)

ΝΕΑ ΕΙΔΙΚΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΝΗΠΙΩΝ

ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ - ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ - ΕΝΗΛΙΚΩΝ

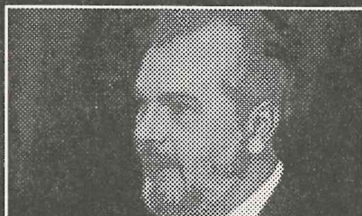
Ἰδεοθέατρον, Σταυρνάρη 57, τηλ.: 210.52.37.543

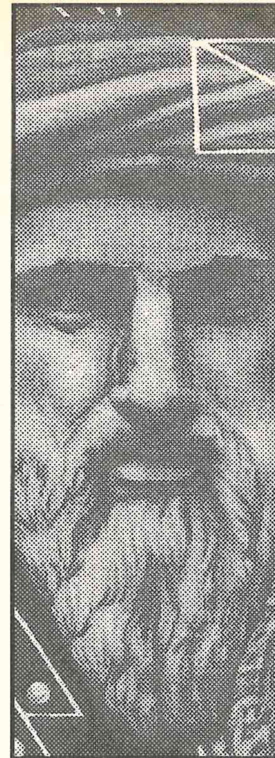
ΙΔΕΟ-ΘΕΑΤΡΟΝ

κάθε Πέμπτη 8-9 μ.μ. στό HIGH TV UHF 64, 70

μέ τήν Εὐρυνόμη Γαβρᾶ καί τόν Ραδάμανθυ Ἀναστασάκη

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ

ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ
ΛΟΓΟΙ ΙΕΡΟΙ

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ - ΜΥΗΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
μέ ὁδηγό τόν νεοπυθαγόρειο φιλόσοφο καί μυσταγωγό **Σ. Νάγο**
καί τά **ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ** τῶν Πυθαγορείων.

Ὁ Ἑλληνικός, Ἡλιακός, Ἀπολλώνειος, Ἡρωικός Δρόμος, τῆς Φύσεως, τοῦ Μέτρου, τοῦ Θείου Ἔρωτος!

Δημιουργία Πυθαγορείου Ὁμάδος

Κάθε Δευτέρα στίς 18:00 μέ τόν Ραδάμανθυ Ἀναστασάκη
Στό Ἰδεοθέατρον Σταυρνάρη 57, Ἐγγραφές: τηλ: 210.52.37.543

Ἐδιζησάμην ἐμαυτόν!
Ἀναζήτησα τόν ἑαυτόν μου!

Ο ΔΕ ΑΝΕΞΕΤΑΣΤΟΣ ΒΙΟΣ ΟΥ ΒΙΩΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΩ!
Ὅταν ἡ Ψυχή ἀποκτήσει συνείδηση τῆς ὑπάρξεώς της!

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ - ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ

Παρουσίαση - μέ σχόλια τοῦ Πρόκλου
τῶν σημαντικοτέρων Πλατωνικῶν διαλόγων.

ΦΑΙΔΩΝ - ΦΑΙΔΡΟΣ - ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ - ΦΙΛΗΒΟΣ - ΣΟΦΙΣΤΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ - ΚΡΑΤΥΛΟΣ - ΤΙΜΑΙΟΣ - ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ - ΓΟΡΓΙΑΣ
ΠΟΛΙΤΕΙΑ - ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ

Κάθε Τετάρτη στίς 20:00
μέ τόν Ραδάμανθυ Ἀναστασάκη καί τήν Εὐρυνόμη Γαβρᾶ
Στό Ἰδεοθέατρον Σταυρνάρη 57 * Εἴσοδος 16 Ε, τηλ: 210.52.37.543

Ἰδεο-Θέατρον

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

Δέν ἀπολογήθηκε ἀνεβαίνοντας στό βῆμα τοῦ δικαστηρίου, ἀλλά μέ βῆμα τό κατώφλι τοῦ θανάτου ἀπευθύνθηκε στήν ἀνθρωπότητα τοῦ μέλλοντος.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ 6:30 μ.μ.

Στουρνάρα 57 3ος όρ. * Τηλ.: 210.52.37.543 * Εἴσοδος 16 Ε

ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

ΑΠΟ ΤΟ 1991

Κέντρον Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, Γλώσσας καί Τέχνης

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΝΤΑΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΙΕΡΟΙ ΟΡΦΙΚΟΙ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἀπαγγέλλει στά Ἀρχαῖα Ἑλληνικά ὁ Ραδάμανθυς Ἀναστασάκης

Ἕνα μοναδικό ἔργο πού ἀποβλέπει στήν ὀρθή ἐκφώνηση καί ἐκμάθηση τῶν Ὕμνων πρός ὅλους τούς Ἕλληνες Θεούς, βοηθῶντας τήν δημιουργία πνευματικοῦ κλίματος, γιά τήν ἐπιτέλεση Θεραπείας, Ἱερουργίας ἤ καί Θεοφανείας.

Διπλό CD, Διάρκειας 144΄ -29.75€

Κωδικός 3762

ΟΡΦΕΩΣ ΥΜΝΟΙ

ΕΙΣ ΔΟΞΑΝ ΤΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΗΡΩΩΝ

ISSN 1108-832800

